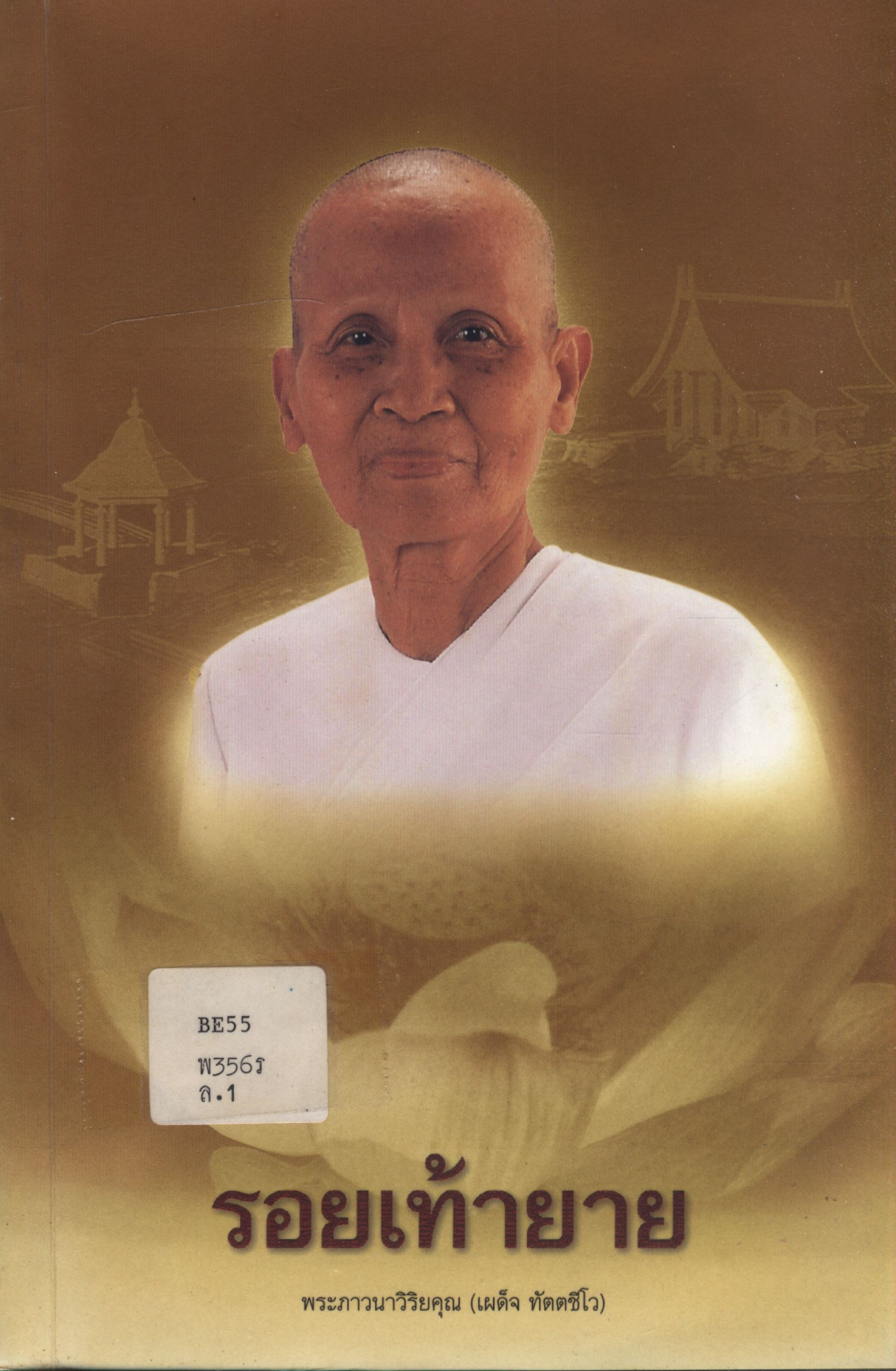

BE55

พ356ร

ค.1

รอยเท้ายาย

พระภิกษุณีวชิรญาณ (เผด็จ ทตตชิว)

20633

รอยเท้ายาย

พระภาวนาวิริยคุณ
(เผด็จ ทตตชีโว)

คำนำ

ปัจจุบันวัดพระธรรมกายได้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางไปทั่วโลก ไม่ใช่เฉพาะในวงการพระพุทธศาสนาเท่านั้น แม้แต่ศาสนิกอื่น ถ้าเป็นผู้สนใจด้านศาสนา ถึงแม้ไม่เคยมาวัดพระธรรมกายเลย ก็มักได้ยินชื่อเสียงของวัดพระธรรมกาย ว่าเป็นวัดที่มีความพิเศษอยู่หลายอย่าง และมีความพร้อมในการทำงานอบรมศีลธรรมให้แก่ชาวโลกอย่างเป็นระบบ

ความพร้อมในด้านสถานที่ วัดพระธรรมกายเป็นวัดที่มีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลมาก มีสถาปัตยกรรมแห่งยุคที่ออกแบบมามิใช่เพื่อใช้ในการปฏิบัติธรรมโดยเฉพาะเท่านั้น หากยังเหมาะสมในการประกอบพิธีกรรมของมหาชนครั้งละเป็นแสนเป็นล้านคนได้ด้วย อีกทั้งทรงความงดงามไม่

แพ้สถาปัตยกรรมใดในโลก และยังอุดมด้วยความหมายลึกล้ำ

ความพร้อมในด้านสมาชิกขององค์กร วัดพระธรรมกายได้ชื่อว่าเป็นวัดที่มีพระภิกษุอยู่ประจำวัดมากที่สุดวัดหนึ่งของโลก ทุกรูปล้วนตั้งใจทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กว้างไกลเพื่อดับไฟกิเลสซึ่งกำลังลุกลามไปทั่วโลก ยิ่งกว่านั้น สาธุชนที่เดินทางมาปฏิบัติธรรมที่วัด นอกจากจะมีจำนวนมากที่สุดวัดหนึ่งของโลกแล้วผู้ที่มาปฏิบัติธรรมล้วนตั้งใจมาฝึกสมาธิศึกษาพระไตรปิฎก ตั้งใจมาทำบุญกันอย่างจริงจัง

ความพร้อมในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา วัดพระธรรมกายมีมโนปณิธานในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่จะให้สำเร็จเป็นรูปธรรมอย่างจริงจัง โดยมุ่งให้คนทั้งโลก รักการทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาเป็นชีวิตจิตใจ

การที่วัดพระธรรมกายมีความพร้อมต่อการเป็นศูนย์กลางการเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปทั่วโลกเช่นนี้ ถ้าดูจากผลงานในปัจจุบันเพียงอย่างเดียว โดยไม่ตามไปดูตัวตนของวัดพระธรรมกายให้ลึกซึ้งกันจริงๆ ก็ยากจะเข้าใจว่าวัดพระธรรมกายทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนากันได้ได้อย่างไร มีแนวคิดเทคนิคในการปลูกฝังอบรมศีลธรรมให้กับบุคคลแต่ละเพศและวัยอย่างไร มีวิธีการทำงานร่วมกับองค์กรต่างๆ ทั่วโลกอย่างไร และเหตุใดจึงสามารถสร้างวัดให้มีความพร้อมต่อการทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้รวดเร็วเช่นนี้

เรื่องเหล่านี้ จะเข้าใจกระจ่างได้ ก็ต้องฟังจากคำบอกเล่าของผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกายเอง คือ **คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง** ซึ่งท่านเริ่มสร้างวัดเมื่อ อายุ ๖๐ ปี ทั้งๆ อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ และไม่เคยทำงานทางโลก เป็นแต่นั่งภาวนามาตลอดชีวิต

ทราบว่าบัดนี้ คุณนายอาจารย์ได้ละสังขารไปแล้ว เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓ การที่จะทำความเข้าใจเรื่องการสร้างวัดพระธรรมกายของท่านว่า ท่านมีมโนปณิธานอย่างไร มีแนวคิดอย่างไร มีวิธีรวบรวมหมู่คณะอย่างไร มีกุศโลบายในการสั่งสอนลูกศิษย์อย่างไร มีวิธีหาทุนรอนอย่างไร มีวิธีรักษาครุฑาสาธุชน และมีวิธีรักษาสถานที่ต่างๆ ของวัดให้มีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างไร เราไม่สามารถรับฟังจากท่านโดยตรงอีกแล้ว คงเหลือไว้แต่ประวัติชีวิตอันงดงามของท่าน และวัดพระธรรมกายที่ท่านสร้างไว้ให้ชาวโลกได้ใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมในตัว

ดังนั้น การจะรู้เรื่องนี้ให้กระจ่าง ก็มีหนทางเดียวคือต้องได้รับฟังโดยตรงจากลูกศิษย์ที่ท่านนั้นขึ้นมากับมือ นั่นก็คือ **พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมขโย และพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว** ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสและรองเจ้าอาวาสของวัดพระธรรมกาย รวมทั้งลูกศิษย์ใกล้ชิดอีกเพียงบางรูปบางคน

แต่ครั้นเมื่อจะไปกราบเรียนถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวถึงหลักการ วิธีการ และกุศโลบายต่างๆ ของคุณนายในการสร้างวัดพระธรรมกาย ท่านก็ไม่มีเวลามานั่งอธิบายอย่างละเอียด เพราะการรับผิดชอบต่อวัดและพระศาสนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวที่ต้องสานต่อมโนปณิธานของคุณนายยังมีอีกท่วมหัน

ครั้นเมื่อคำนึงถึงสาธุชนใหม่ที่มาวัดพระธรรมกายเพิ่มขึ้นทุกวันๆ ความจำเป็นในเรื่องการให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับความเป็นมาของวัดพระธรรมกาย ทั้งในด้านแนวคิด วัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมาย ตลอดจนวัฒนธรรมต่างๆ ของวัด ที่คุณนายอาจารย์วางรากฐานเอาไว้ ก็ยังมีความ

จำเป็นและรีบเร่งมากยิ่งขึ้น เพราะความเข้าใจถูกต้องในเรื่องเหล่านี้จะนำไปสู่การเข้าใจกฎเกณฑ์ของวัดอย่างถูกต้อง การมาวัดแล้วได้ประโยชน์จากการปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ การทำนุบำรุงรักษาวัดพระธรรมกายให้มีอายุยืนยาวต่อไปอีกนับพันปี ก็สามารถทำได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งความร่วมมือทุ่มเทให้งานเผยแผ่พระพุทธศาสนาเพื่อให้เกิดประโยชน์มหาศาลต่อชาวโลกสืบต่อไป ก็จะสามารถทำได้เป็นอย่างดี สมดังที่คุณยายอาจารย์ตั้งใจไว้แต่แรกทุกประการ

ด้วยเหตุนี้พวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์จึงได้พร้อมใจกันกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว เพื่อขอรวบรวมคำสอนของคุณยายอาจารย์ที่กระจัดกระจายอยู่ในเนื้อหาพระธรรมเทศนาของหลวงพ่ที่ได้เล่าเอาไว้ในโอกาสและสถานที่ต่างๆ ตลอดระยะเวลาสามสิบกว่าปีของการสร้างวัดพระธรรมกายมาจัดพิมพ์เป็นหนังสือ **“รอยเท้ายาย”** เพื่อบูชาในความกตัญญูกตเวทิต์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่ที่มีต่อคุณยายอาจารย์ และถวายเป็นมุทิตาสักการะ เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ในวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่เวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง

อนึ่ง หากมีความผิดพลาดประการใดในหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าจะเป็นด้านหลักธรรมหรือหลักภาษาก็ตาม คณะผู้จัดทำขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย และพร้อมที่จะน้อมรับฟังคำชี้แนะจากผู้อ่านทุกท่านด้วยความขอบพระคุณยิ่ง

ท้ายที่สุดนี้ คณะผู้จัดทำขอกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวเป็นอย่างยิ่ง ในความกรุณาของท่าน และขออัญเชิญบารมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) บารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดมฺมชโย พระราชภาวนาวิสุทธิ และบารมีธรรมของคุณายอาจารย์มหา-
รัตน์อุบาสิกจันทร ชนนกยูง ได้โปรดคุ้มครองพระเดชพระคุณหลวงพ่อด-
ตฺตชีโว ให้มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง เพื่อเป็นเสาหลักในการถ่ายทอด
พระธรรมคำสั่งสอนทั้งมวลในพระพุทธศาสนาให้แก่ศิษยานุศิษย์ตลอดกาล

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	๓
คิดถึงยาย	๑๑
หมวดที่ ๑ คุณยายผู้แตกฉานวิชา	๒๑
โรงงานทำวิชา	๒๓
คำนวณเม็ดฝน	๓๓
เหตุที่ทำให้คุณยายแตกฉานวิชาธรรมกาย	๓๙
พิสูจน์รัก-สวสวรรค์ด้วยตนเอง	๔๗
หมวดที่ ๒ ภาพของคุณยายในความทรงจำ	๕๑
ต้นแบบการเอาใจเขามาใส่ใจเรา	๕๓
ความสะอาดเป็นครูได้	๕๕
ปิดอบายให้ศิษย์ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน	๖๓
รับแขกอย่างองอาจในธรรม	๖๗

ค.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

๑-1

วิธีตัดสินใจของคุณยาย	๗๑
มุ่งปราบมารอย่างเดียว	๗๕
ทำบุญเต็มที่ด้วยตนเอง	๗๙
นักสร้างบารมีไม่มีวันหยุดสร้างบารมี	๘๓
หาบุญให้ลูกศิษย์สร้างบารมีไปที่สุดแห่งธรรม	๘๙
หาทางให้ลูกหลานได้สมบัติจักรพรรดิ	๙๓
ทุ่มชีวิตบูชาพระคุณครู	๙๙
หมวดที่ ๓ การสร้างผู้นำของคุณยาย	๑๐๕
คุณยายสร้างผู้นำ มานำสร้างวัดพระธรรมกาย	๑๐๗
ฝึกตัดอาลัยให้ขาด	๑๑๓
ชวนศิษย์ประพาศิพพรหมจรรย์	๑๑๕
คุณยายกับสัลเลขธรรม	๑๒๓
ความก้าวหน้าของสมาธิอยู่ที่ศิลปะในการบริหารเวลา	๑๒๗
พระคุณของคุณยาย	๑๓๕
ประวัติย่อคุณยาย	๑๓๘
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น	๑๔๔

คิดถึงยาย

ยายพรวนดินไปก็มองเข้าสู่ศูนย์กลาง
 กายไป เข้าไปกลางพระธรรมกาย ระลึก
 ชาติไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละ
 พระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่าน
 อย่างไร แล้วยายก็เอากการสร้างบารมีของ
 ยายเข้าไปเทียบดูว่า เรายังมีข้อบกพร่อง
 ยังมีความทุ่มเตในการปฏิบัติธรรมที่ห่าง
 จากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง ยังย่อหย่อน
 อีกมากน้อยแค่ไหน จะได้ปรับปรุงตัวให้
 เข้มงวดยิ่งๆ ขึ้นไป

คิดถึงยาย

ทุกๆ วัน เวลาประมาณ ๕-๖ โมงเย็น พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตต-ชีโว(พระภิกษุวาปีวชิรคุณ) มักออกไปเดินสำรวจตรวจวัด โดยมีหลวงพี่รูปสองรูปเดินตามหลัง ติดตามด้วยอุบาสกอีกคนหนึ่ง และอาจได้ผู้ตามขบวนเพิ่มขึ้นในระหว่างทาง หลายรูปหลายคนในขบวนนั้นมักจะพกสมุดบันทึกและปากกาติดตัวอยู่เสมอ แรกๆ ที่ท่านเปิดโอกาสให้พวกเราในอาศรมบันทึกติดตามไปด้วย ท่านมักจะใช้วิธีชักชวนให้ออกเดินตรวจวัดด้วยกัน โดยพูดเปรยๆ ให้พวกเราที่เป็นเด็กวัดและพระเลขาที่นั่งทำงานในอาศรมบันทึก ซึ่งเป็นสำนักงานวิชาการของท่านได้ยินว่า

“ลูกเอ๊ย นั่งหลังชดหลังแข็งกันมาทั้งวันแล้ว ออกไปเดินยืดเส้นยืดสายกันบ้างเถอะ”

ส่วนใครจะไปด้วยหรือไม่ท่านไม่เจาะจง แต่เรื่องที่ต้องมองตาดกลงกันเอง คือ ใครจะอยู่เฝ้าสำนักงานอาศรมบันทึก ...?

เวลาเดินตรวจวัดพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ไม่ค่อยคุยกับผู้ติดตาม แต่ยิ้มแย้มแจ่มใสทักทายกับผู้ที่ท่านพบปะระหว่างทางทุกคน ถ้าไม่พบใคร ท่านจะเดินเงียบๆ ดูนั่นดูนี่ ซึ่งให้เราเราเก็บขยะบ้าง ท่านเก็บเองบ้าง พบสิ่งใดชำรุดเสียหายจะต้องซ่อม ต้องเปลี่ยน ท่านจะสั่งให้จดบันทึกไว้เพื่อแจ้งให้ผู้รับผิดชอบมาจัดการโดยด่วน ในระหว่างที่เดินกันเงียบๆ อยู่ นั่นเข้าใจเอาเองว่า คงมีบางเรื่องที่ท่านมองเห็นแล้วนำมาตรึงระลึกถึงหลักธรรม หรือคำสอนของครูบาอาจารย์ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ ที่ควรจะต้องนำมา تذากเตือน สั่งสอนพระภิกษุสามเณรลูกศิษย์ลูกหาอยู่ไม่น้อย

เพราะผลที่เกิดขึ้นหลังเดินตรวจวัด คือ ถึงเวลาประชุม ๓ อาศรม ที่ไร (๓ อาศรมประกอบด้วย อาศรมบรรพชิต อาศรมอุบาสก อาศรมอุบาสิกา) พวกเราไม่เคยพลาดที่จะได้ฟังเรื่องราวที่น่าประทับใจ เกี่ยวกับคำสอนคุณยายอาจารย์ (มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง) เรื่องคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี : สด จันทสโร) รวมทั้งเรื่องราวที่เป็นเบื้องหลังความสำเร็จของการสร้างวัดพระธรรมกาย ที่ล้วนเกี่ยวข้องกับสิ่งที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบพบเห็นตลอดทางที่เดินตรวจวัด บางเรื่องสำคัญถึงขั้นที่พระเดชพระคุณต้องเอาขึ้นธรรมาสันเทศน์ให้ญาติโยมฟังที่สภาธรรมกาย ในวันอาทิตย์ ที่เดียว

น่าอัศจรรย์ใจที่บางเรื่องท่านสามารถชี้แจงคิดมุมมองได้ลึกซึ้ง ยืดยาวถึงขั้นที่ **พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมขโย)** นำมาพูดเย้าเล่นก่อนอาราธนาพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวขึ้นเทศน์ว่าเป็นที่สมนัย เพราะวันนี้ลมพัดแรง (เทศน์ติดลม)...

แต่ถ้าเป็นเรื่องสำคัญมากๆ หากไม่รีบสั่งให้แก้ไขจะเกิดความเสียหายแก่ภาพลักษณ์ของวัด รวมไปถึงภาพรวมของพระพุทธศาสนา ท่านจะเรียกประชุมเจ้าหน้าที่ในแผนกที่เกี่ยวข้อง หรือฝ่ายที่เป็นต้นเหตุของ

เรื่องในคืนวันนั้นทันที อย่างช้าที่สุดคือตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น เพื่อให้ผู้รับผิดชอบรับรู้แล้วรีบนำไปแก้ไขโดยด่วน แต่ก่อนที่จะรู้จุดที่ต้องแก้ไข ท่านมักจะชักเรื่องในอดีตสมัยพุทธกาลบ้าง สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (สด จันทสโร) ปกครองวัดปากน้ำบ้าง เรื่องที่คุณยายเคยสอนบ้าง ว่าถ้าเรื่องอย่างนั้นๆ เกิดขึ้นแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือครูบาอาจารย์ท่านแก้ไขกันอย่างไร หรือสอนว่าอย่างไร

พวกผู้ใกล้ชิดเหตุการณ์ตอนตามขบวนก็ฟังเพลินไป พวกที่รักในการเขียนก็เอาไปเขียนเป็นตำรับตำรา พวกที่ถูกเรียกมาอบรมก็นั่งฟังตาแป๋ว ไม่รู้สึกเสียหน้าอับอายแต่อย่างใด กลับรับนำหลักการหรือวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่แนะนำ ไปแก้ไขปัญหาและปรับปรุงตนเอง พร้อมทั้งนำไปตักเตือนคนรุ่นใหม่ อาสาสมัครใหม่ ในลักษณะประชุมแผนกบ้าง บอกต่อๆ กันไปบ้าง เพื่อให้ทุกคนสามารถสร้างบุญสร้างบารมีกันได้อย่างเต็มที่ไม่ว่าตักตบกบพร่อง

เรื่องราวของคุณยายอาจารย์ที่บันทึกไว้เป็นตอนๆ ที่ใครก็ตามได้อ่านพบในหนังสือเล่มนี้ ทั้งหมดเป็นเรื่องราวที่พวกเราคณะผู้ติดตาม ไปเก็บตักมาบันทึก ตอนที่เดินตามหลังพระเดชพระคุณหลวงปู่ทอดชีโวบ้าง กราบเรียนถามท่านโดยตรงบ้าง ฟังจากที่พระเดชพระคุณหลวงปู่-พระราชภาวนาวิสุทธิ (คุณครูไม่ใหญ่) เล่าไว้ในรายการ “โรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา” บ้าง ถ้ามองจากผู้ที่เคยอุปัชฌาจารย์ใช้ใกล้ชิดคุณยายอาจารย์บ้าง จุดประสงค์เพื่อให้เกิดความปิติยินดีแก่ผู้ที่เคยร่วมบุญบุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกาย มาตั้งแต่เริ่มขุดดินก้อนแรก และให้ผู้มาถึงวัดพระธรรมกาย ในภายหลังจนถึงปัจจุบัน ได้ตระหนักถึงคุณค่าและพลานุภาพของคำสอนของคุณยายอาจารย์ **มหารัตนอนุบาลิกัจฉ์** **ชนนุกยง** ผู้ให้กำเนิด **วัดพระธรรมกาย** ว่ามีผลต่อความเจริญเติบโตของวัดพระธรรมกาย และความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาเพียงไร

เรื่องเดินตรวจวัดในเวลาบ่ายคล้อยถึงเย็นย่ำนี้ พระเดชพระคุณ-
หลวงพ่อดัตตชีโวเล่าว่า สมัยคุณยายอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็ใช้เวลา
ตอนเย็นๆ อย่างนี้แหละออกตรวจครวัตรของท่าน (สมัยนั้นครัวของวัดใช้
อาคารยามาและส่วนที่ต่อออกมาเป็นเพิงสำหรับหุงข้าวและทำกับข้าวหม้อ
ใหญ่ๆ)

“ตอนเย็นๆ คุณยายอาจารย์ออกตรวจครวัตรทุกวัน ส่วนหลวงพ่อก็
ออกตรวจบริเวณวัดเหมือนกัน บางวันก็พบคุณยายเดินอยู่กับอารีพันธ์ซึ่งเป็น
อุปฐาก บางวันก็พบตอนที่อารีพันธ์ขี่สามล้อพาท่านนั่งไปดูนั่นดูนี่
ภายในวัด ตอนที่ท่านยังแข็งแรงมากๆ พอพวกเราสร้างครัว สร้างกุฏิคุณ-
ยายเสร็จแล้ว ก็สร้างโน้นสร้างนี่ที่จำเป็นต้องใช้ต่อไป คุณยายท่านแบ่งเวลา
นั่งสมาธิแล้วไม่ยอมอยู่ในกุฏิ ไม่ใช่แค่ออกมาจัดครัวอย่างเดียว พอแดด
ร่มลมตกเวลาประมาณ ๓-๔ โมงเย็น คุณยายยังออกไปชะหญ้าพรวนดิน
ต้นไม้ต้นโน้นต้นนี้ รอบๆ กุฏิของท่าน บางทีทำเลยมาถึงต้นไม้ใกล้ๆ ครัว
ถ้าได้พบเห็นท่านทำงานอยู่ หลวงพ่อก็จะแวะเข้าไปทักทาย ถامنนั้นถามนี้
แล้วก็รอฟังคำตอบของท่าน ซึ่งส่วนมากมักจะได้รับคำตอบสั้นๆ แต่ถึงสั้น
ก็เป็นถ้อยคำที่บอกถึงภูมิธรรม ความหนักแน่นในธรรมของท่านชัดแจ้ง
บางคำตอบกลายเป็นคำถามที่หลวงพ่อดำเนินย้อนกลับมาถามตัวเอง ทบทวน
ไปมาแล้วก็ทำให้ต้องรีบเข้ากุฏิไปนั่งสมาธิตัวตั้งที่เดียว”

แม้วันนี้ในทุกตารางนิ้วของบริเวณวัด จะเหลือเพียงรอยเท้าของคุณ-
ยายติดอยู่ในเมโนสำนึกและความทรงจำ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว
ก็ยังออกตรวจวัดเป็นกิจวัตรประจำวัน รับแขกอยู่เพลินๆ พอเหลือเวลาไปเห็น
เลขนาฬิกาบอกเวลา ๕ โมงเย็น ท่านจะรีบพูดตบตีเรื่องที่กำลังพูดคุยอยู่
กับแขก แล้วชวนพระลูกศิษย์ออกเดินตรวจวัดทันที ผู้เขียนคิดเอาเองด้วย
อารมณ์ที่กำลังคิดถึงคุณยายอาจารย์เต็มแก่ว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว

ท่านคงอยากออกมาเดินคิดถึงคุณยาย แล้วถามคุณยายว่า

“ยาย พระของยายสร้างวัด สร้างพระ สร้างคน ตามคำสอนของยาย มาได้แค่นี้แล้วนะ ยายจะว่าอย่างไร..สนใจยายหรือยัง ...”

วันนี้พวกเราเดินตามหลังพระเดชพระคุณหลวงพ่อมายังกุฏิหลังเก่าของคุณยายอาจารย์ ซึ่งบัดนี้ยังคงได้รับการดูแลให้สะอาดเอี่ยมเหมือนเดิม พลันคำบอกเล่าของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ที่เคยเล่าให้ฟังถึงความขยันขันแข็งของคุณยาย ก็ผุดขึ้นมากในความคิดคำนึงเป็นฉากๆ

“เมื่อสร้างวัดพระธรรมกายมาได้ประมาณ ๗-๘ ปี วันนั้น เวลาประมาณ ๓-๔ โมงเย็น หลวงพ่อเดินผ่านกุฏิคุณยาย ตอนนั้นคุณยายท่านยังแข็งแรงดีมาก ท่านมักใช้เวลาในตอนเย็นๆ ของแต่ละวัน สำหรับการปักเส้นยืดสายออกกำลังกายของท่าน ด้วยการพรวนดินต้นไม้รอบๆ กุฏิ

วันนั้นท่านกำลังพรวนดินต้นไม้อยู่เพลินๆ หลวงพ่อเดินไปยืนข้างหลังห่างจากท่านประมาณ ๓ วา คุณยายท่านก็ไม่ได้รู้ตัวว่าหลวงพ่อกำลังมายืนอยู่ข้างหลัง ท่านพรวนดินต้นไม้ต้นนั้นอยู่ประมาณสัก ๔-๕ นาทีแล้วท่านก็เหลียวมาจะหันไปพรวนดินให้ต้นไม้ต้นอื่นอีก ก็พอดีหันมาเจอหลวงพ่อเข้า หลวงพ่อก็ทักโดยถามท่านว่า

“ยาย ... ยายอายุมากแล้ว มาพรวนดินต้นไม้ตั้งเยอะอย่างนี้ไม่เหนื่อยหรือ” ท่านตอบยิ้มๆ “ไม่เหนื่อยหรอกท่าน ก็ยายทำไปตริกไปเรื่อยๆ มันก็เลยไม่เหนื่อย”

หลวงพ่อก็ถามยายต่อว่า “ยายตริกเรื่องอะไร ?”

คราวนี้คุณยายตอบยาวหน่อยว่า “ยายพรวนดินไปก็มองเข้าศูนย์กลางกายไป เข้าไปกลางพระธรรมกาย ระลึกชาติไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร แล้วยายก็เฝ้าการสร้างบารมีของยายเข้าไปเทียบดูว่า เรายังมีข้อบกพร่อง ยังมี

ความทุ่มเทในการปฏิบัติธรรมที่ห่างจากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง ยังย่อหย่อนอีกมากน้อยแค่ไหน จะได้ปรับปรุงตัวให้เข้มงวดยิ่งๆ ขึ้นไป”

คุณยายท่านตอบหลวงพ่อย่างนี้

หลวงพ่ได้ยินแล้วใจมันสะดุ้งวาบ นึกในใจว่า ‘คุณยายของเรา ธาราภาพานนี้ เรียวแรงก็ถดถอยลงมากแล้ว แต่ว่ายังเข้มงวดกวาดขันฝึกตนไม่เลิก พรวันดินไปก็ยิ่งระลึกชาติไปด้วย ตัวเรลสิ ... เวลานั้นตั้งท่าเสีย ดีเชียว แต่ขนาดนั้นตั้งท่าอย่างดียังนั่งหลับบ้างตื่นบ้าง เพราะฉะนั้น เรื่องระลึกชาติจึงยังไม่ต้องไปพูดถึง ผู้ที่ฝึกตัวมาดีแล้วเขาเป็นกันอย่างนี้เอง’ ยิ่งคิดก็ยิ่งเกิดความเคารพรักคุณยายมากขึ้น ถ้าไม่ติดว่าเป็นพระ ไม่ติดด้วยข้อบัญญัติในพระธรรมวินัย หลวงพ่คงเข้าไปกราบทำยายเสียเดี๋ยวนั้น เมื่อติดด้วยวินัยของสงฆ์ว่าทำอย่างนั้นไม่ได้ หลวงพ่ก็ได้แต่นึกกราบนึกเคารพบูชาท่านอยู่ในใจ แล้วก็เลยนึกต่อไปอีกว่า

‘โชคดียิ่งหนอ เราเลือกครูเลือกอาจารย์ไม่ผิด ทั้งครูในปัจจุบันของเรา คือ คุณยายอาจารย์ ทั้งบรมครูของเรา คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นต้นของวิชาความรู้ทั้งปวง’ แล้วก็เลยนึกไปถึง พระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ของคุณยายอีกที หลวงปู่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพัน นั่งสมาธิเข้าไปค้นเอาความรู้เกี่ยวกับวิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งขาดหายไประยะหนึ่ง ให้ย้อนกลับมาปรากฏในโลกนี้อีกครั้ง แล้วนำมาสอน นำมาถ่ายทอดให้ครูบาอาจารย์ของเรา แล้วก็เลยตกทอดมาถึงพวกเราในวันนี้

ตรงนี้หลวงพ่ก็ได้ขบคิดตามมาอีกว่า นักสร้างบารมีที่แท้จริง ต้องพยายามไปย้อนดูว่า วันที่ดีที่สุดของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ วันที่ทรงทำความดีอย่างที่สุด ดีถึงขนาดทำให้แผ่นดินไหวสะเทือนเลื่อนลั่นนั้น พระองค์ทำอย่างไร เพราะแต่ละพระองค์กว่าจะมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ไปค้นเอาธรรมะมาสอนพระองค์เอง มาสอนชาวโลกได้ จะต้องทรงฝึก
พระองค์เองให้ดีที่สุดก่อนซึ่งการที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีที่สุดก็มีอยู่ทางเดียว
คือ จะต้องทำแต่ละวันในระหว่างนั้นให้ดีที่สุดขึ้นมาให้ได้ ไม่อย่างนั้นแล้ว
พระองค์จะเป็นบุคคลที่ดีที่สุดของยุคได้อย่างไร

คราวนี้ก็เลยนึกต่อไปอีกว่า คุณยายอาจารย์ของท่านเดินตาม
รอยพระบาทของสมเด็จพระเจ้า คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระลึกชาติไปรู้ว่า
สมเด็จพระเจ้าทรงทำแต่ละวันให้ดีที่สุดอย่างไร แล้วคุณยายก็ดูตัวของท่านเอง
แล้วทำแต่ละวันของท่านให้ดีที่สุด ตรงนี้หลวงพ่อก็นึกแวบเข้ามาในใจอีกว่า
'ตัวของเราเองก็บวชมาตั้งหลายพรรษาแล้ว ได้ทำทุกวันให้ดีที่สุดแล้วหรือยัง
ก็พบว่าตัวเรายังทำบ้างไม่ทำบ้าง ยังอยู่ในขั้นฝึกตัวระยะต้นๆ ยังกระ-
พร่องกระแพร่อยู่อีกมาก...'

“...ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หลวงพ่อก็พยายามที่จะทำทุกวันที่ผ่านมา
ให้ดีที่สุด แต่พอทำไปๆ บางทีก็ล้าๆ ก็เหนื่อยๆ เหมือนกัน แล้วจะทำ
อย่างไรให้หายล้า หายเหนื่อยได้เร็วๆ เราเองก็ยังไม่สามารถระลึกชาติได้
อย่างที่คุณยายท่านทำ จะไประลึกย้อนดูว่าพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ท่าน
ทำอะไรเวลาท่านเหนื่อยท่านล้าในตอนที่ยังบำเพ็ญบารมีเป็นพระโพธิสัตว์
ก็เรายังไปไม่ถึงขนาดนั้น เมื่อระลึกชาติไม่ได้ก็ได้แต่อ่านหนังสือคัมภีร์
โบราณบ้าง ศึกษาพุทธประวัติบ้าง แต่ว่าก็เป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว เป็นพ้นปี
เป็นหมื่นปี บางเรื่องเวลาผ่านไปแล้วเป็นกับก็มี แต่ละเรื่องแต่ละสถานการณ์
มองแล้วศึกษาแล้วก็ไม่ชัดเข้าไปในใจ เหมือนมองภาพครูบาอาจารย์อย่าง
คุณยาย ที่เคยเห็นตัวเห็นตนกันอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน หรือภาพของ
พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ซึ่งหลวงพ่อก่อนเคยได้ไปกราบ
ท่านมาตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งภาพเหล่านี้ช่วงนี้ดูจะชัดมากกว่า

เมื่อเป็นอย่างนี้ หลวงพ่อก็เลยหมั่นทบทวนพุทธประวัติ หมั่น

ทบทวนประวัติพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ แล้วก็หันทบทวนภาพ
ที่เคยเห็นคุณยายปฏิบัติเป็นกิจวัตรประจำวัน ได้พยายามเอาภาพเหล่านั้น
มาปะติดปะต่อเป็นต้นแบบ เพื่อทำตามให้ได้ พอพยายามทำอย่างนี้เข้า
กำลังใจก็เพิ่มขึ้นมามากมาย ใจมันขึ้นขึ้น ...”

“ในเมื่อเรายังระลึกชาติไม่ได้เหมือนคุณยาย เราก็กทำในสิ่งที่พอจะ
ทำได้ง่ายๆ อย่างหนึ่ง คือ ระลึกถึงการกระทำความดีในแต่ละวันที่ผ่านมา
นึกเอาแต่ส่วนที่ดี แล้วก็เอามาเปรียบเทียบกับกระทำความดีของคุณยาย
แต่ละวัน ที่เคยได้เห็น ได้รู้ ได้เข้าใจ ซึ่งเมื่อเทียบกันเข้าไปแล้ว แม้จะพบ
ว่าย่างห่างกว่าคุณยายอีกมาก ห่างชนิดเทียบไม่ติดฝุ่น แต่ถึงกระนั้นก็ตาม
พอคิดเทียบกันมากเข้าๆ ตัวของเราเองก็เลยเกิดความรู้สึกว่าจะต้องเตือน
ตัวเองบ่อยๆ รีบเตือนตั้งแต่ตื่นขึ้นมาแต่เช้าเลยทีเดียวนะว่า “วันนี้เราจะต้อง
ทำให้ดีที่สุดกว่าเมื่อวานนี้ และให้ดีที่สุดกว่าเมื่อวันก่อนที่ผ่านมา ถ้าเวลา
ใดพบว่ามิชอบบกพร่องอะไร ก็เร่งแก้ไขให้เต็มฝีมือทีเดียว จะเดินตามรอย
เท้ายาย เหมือนที่ยายเดินตามรอยเท้าหลวงปู่วัดปากน้ำ เดินตามรอย
พระบาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นทีเดียว...”

เวลาพระเดชพระคุณหลวงปู่เล่าถึงเรื่องอะไรให้ลูกศิษย์หรือใครๆ
ฟัง ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะไม่โน้มเอาหลักธรรมมาผูกพันกับเรื่อง แล้ว
วิเคราะห์เจาะลึกให้ผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้งถึงสัจธรรม และเกิดกำลังใจที่จะ
ปฏิบัติธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ท่านสั่งพวกเราเสมอว่า “เวลาพูดธรรมะต้องเอา
หลังอิงต้นโพธิ์ไว้เสมอ” ต้นโพธิ์ของท่านคือ คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธ-
เจ้านั่นเอง

ตัดตอนจากพระธรรมเทศนา วันอาทิตย์ ๒๔ กันยายน พ.ศ.๒๕๓๘

ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย กรุงเทพมหานคร

หมวดที่ ๑

คุณยายผู้แตกฉานวิชาธรรมกาย

เมื่อใครมีอาการชักจะล้าๆ หลงๆ
 ท่านจะพูดเปรยๆ ให้ได้ยินกันทั่วๆว่า
 “เวลาพระพุทธเจ้าปฏิบัติธรรม ยังทรง
 เอาชีวิตเป็นเดิมพัน พวกเอ็งเก่งกันมาจาก
 ไหน ไม่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วจะให้ได้
 ธรรมะของพระพุทธเจ้า มันเป็นไปได้”

โรงงานทำวิชา

วัดพระธรรมกายเมื่อแรกสร้าง ในปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ มีพื้นที่ ๑๙ ไร่ ๙ ตารางวา ได้รับบริจาคมาจากมหาเศรษฐีผู้ใจบุญท่านหนึ่ง คือ **คุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาริบดี** หลังจากได้ที่ดินมาเรียบร้อยแล้ว คณะผู้บุกเบิกที่ยังไม่ได้บวช ก็ลงงานสนามกันเต็มที่ ส่วนคุณยายอาจารย์ก็ต้องใช้เวลาทำสมาธิมากยิ่งขึ้น เพื่ออาศัยวิชาธรรมกายกลั่นแผ่นดิน และตามเอาสมบัติละเอียดมาไว้ในแผ่นดินที่กำลังจะสร้างวัด ซึ่งต้องใช้ต้นทุนทรัพย์มากมายและกำลังพี่น้องในวงบุญที่มีศีลและสัจมาทิวาฐิ์เสมอกันอีกไม่ใช่น้อย คุณยายอาจารย์ต้องใช้พลังสมาธิ พลังวิชาส่วนละเอียด ตามทั้งเงินและตามทั้งคนมาช่วยกันบุกเบิกสร้างวัดอยู่ตลอดเวลา ท่านจึงเหน็ดเหนื่อยเกินคาดคิด

คุณยายอาจารย์ไม่เพียงนั่งสมาธิตามลำพังเพื่อทำละเอียดตามหาสมบัติ หากยังต้องเคี่ยวเข็ญให้คณะผู้บุกเบิกสร้างวัดมานั่งสมาธิร่วมกันไม่ว่างเว้นแต่ละวัน เพื่อให้ใจละเอียดผ่องใสอยู่เสมอ ทั้งยังสอนวิธีตามหา

สมบัติละเอียดในสมาธิให้ด้วย แม้บัดนี้ขั้นตอนการสร้างวัดจะผ่านมาถึงขั้น ขยายพื้นที่รอบข้าง อีกประมาณ ๒,๕๐๐ ไร่ สร้างสถานที่ปฏิบัติธรรม เพื่อ รองรับสาธุชนที่มาปฏิบัติธรรมกันมากถึงเรือนหมื่นเรือนแสน ในวันงานบุญ ใหญ่เสมอ เรายังมีงานเตรียมพื้นที่ งานฝึกอบรมอาสาสมัครช่วยงานวัด ที่ต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจเต็มที่ หลายส่วนงานที่ต้องอดตาหลับขับตานอน เร่งงานให้ทันใช้ ทำให้หลายคนแบ่งเวลานั่งสมาธิน้อยไป พระเดชพระคุณ- หลวงพ่อพระราชภาวนาวิสุทธิ จึงสั่งลงมาเสมอว่างานที่แท้จริงของพวกเราคือ **การนั่งสมาธิ ทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี สมบัตินอก** กายหาไม่ยากถ้าข้างในละเอียด การทำละเอียดจะทำเหาะๆ แหะๆ ผลุด ลูกผลุดนั่งกลัวปวดกลัวเมื่อยไม่ได้ จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตต- ชีโวก็จะหาเวลาขึ้นธรรมาส์เทศน์ สาธยายความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ในการทำ สมาธิของคุณยายอาจารย์ สมัยอยู่ในโรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณ- หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญให้ฟัง

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าความหลังถึงคุณยายอาจารย์ว่า “ก่อนบุกเบิกสร้างวัด หลวงพ่อยังไม่ได้บวช เลิกงานแล้วมักกลับไปนั่ง สมาธิกับคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์เกือบทุกวัน นั่งที่ไรก็เมื่อยทุกที แม้ หลวงพ่อจะเคยลงนั่งขัดสมาธิ หัดทำสมาธิภาวนามาบ้างจากสำนัก เกจิอาจารย์ต่างๆ เมื่อสมัยหนุ่มๆ ก่อนเข้าวัดแต่ความปวดเมื่อยก็เกิดขึ้นเสมอ ไม่กล้าพูดสักครั้งว่านั่งสมาธิไม่เมื่อย ในระยะแรกๆ ปวดเมื่อยเหมือนแข่ง ขาจะปริจะหัก หัวเข่าเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ความคิดฟุ้งซ่านไปสาระพัด แต่ก็ไม่เคยท้อถอย ไม่เคยคิดว่าตัวเองทำแบบเหาะๆ แหะๆ สักที แต่ เมื่อฟังคุณยายอาจารย์เล่าถึงวัตรปฏิบัติของท่าน ในโรงงานทำวิชาของ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ หลวงพ่อก็มานั่งนึกถึงตัวเองว่า เรายังเอาจริงเอาจังไม่ได้เท่าพี่เลี้ยงของคุณยายเลย มีหน้าซ้ำ ตอน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโย พาไปกราบฝากตัวเป็นลูกศิษย์คุณยายอาจารย์ใหม่ๆ เรายังทำฤทธิ์ทำเดชไว้น้อย เห็นหน้ากันวันแรกก็ตั้งคำถามซักไซ้ไล่เรียงเอาที่คุณยายเสียถึยิบ จนคนพาไปนั่งอึ้งท้ำไม่ทันต้องพากลับมาอบรมมารยาทเสียสามเดือน”

เรื่องความเข้มงวดในการนั่งสมาธิ ในโรงงานทำวิชาของหลวงปู่ วัดปากน้ำภาษีเจริญ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยถ่ายทอดคำบอกเล่าของคุณยายอาจารย์ว่า

‘สมัยยายอยู่กับหลวงพ่อดมชโย งานประจำคือนั่งสมาธิ นั่งไปเถะกลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง พอถึงปุ๊บละก็ไม่มีกระดิกกายเลย’

“ตอนนั้นหลวงพ่อดมชโยพื่อนั่งสมาธิกับคุณยายได้ไม่นาน ก็เลยถามท่านโดยเอาประสบการณ์ของตัวเองเป็นหลักว่า

“นั่งนานอย่างนั้น ไม่เมื่อยแยะหรือยาย”

ท่านก็บอกว่า “เฉยๆ”

หลวงพ่อดมชโยถามอีกว่า “แล้วยายไม่ปวดจี๊ดๆ แะรี”

ท่านบอกว่า “เออ นั่งสมาธินี้มันดีนะ พอถึงเข้าไปข้างในละก็ร่างกายภายนอกทั้งหมด เรื่องปวดจี๊ดๆอะไรนี้ไม่มีทั้งนั้น เข้ากลางนั่งเสียบไปเลย มันสว่างโล่งเข้าไปข้างใน”

“สว่างขนาดไหนยาย” หลวงพ่อดมชโยถามอีก

ท่านบอกว่า “สว่างกว่าเอาตะวันเที่ยงมาเรียงเป็นดวงๆ เต็มท้องฟ้า”

หลวงพ่อดมชโยตอนนั้นยังไม่มีประสบการณ์แบบนี้เลย ก็เลยถามยายประจำชื่อว่า

“ไอ้โฮ ยาย แล้วไม่ร้อนแยะหรือ”

ท่านบอกว่า “ไม่ร้อน ยิ่งสว่างยิ่งเย็น ยิ่งชุ่มชื่นใจ ใจมันใหญ่มันกล้า

มันพร้อมจะนั่งรวดเดียว ๖ ชั่วโมง ก็นั่งในตอนกลางวัน ๖ ชั่วโมง อีก ๖ ชั่วโมง นั่งตอนกลางคืน”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “ยายเคยนั่งหลับไหม?”

ท่านบอกว่า “ยายไม่เคยหลับกับเขาหรอก”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “แล้วคนอื่นเขาหลับไหม?”

ท่านบอกว่า “หลับ หลับโง่งงๆ บางคนเสียหลักหัวคะมำ กลิ้ง ชลุกซลักๆ ไปเลยก็มี แต่ที่ไม่หลับก็มีนะ อันนี้ขึ้นอยู่กับตัวบุคคล ไม่เหมือนกัน”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “ทำไมยายไม่หลับกับเขาบ้าง มันไม่่วงหรือ”

คุณยายอาจารย์หนึ่งไปสักพักเหมือนนึกบททวนไปถึงวันคืนเก่าๆ แล้วบอกยิ้มๆ ว่า “ไอ้่วงมันก็่วงบ้างเหมือนกันละนะ บางคราว่วง แต่ว่ากลัวหลวงพ่อบอกว่า เลย์ไม่กล้าง่วง”

ตอนนั้น หลวงพ่อตรองตามคำพูดของคุณยายอาจารย์ไม่ออก ว่าทำไมคุณยายต้องกลัวพระเดชพระคุณหลวงปู่ ก็คิดตามประสาคนที่เคยกราบพระเดชพระคุณหลวงปู่เพียงครั้งเดียวเห็นท่านยิ้มย่องผ่องใสท่าทางใจดี จะดูอะไรนักหนา แล้วตอนนั้นก็ยังไม่ได้สนใจจะเรียนวิชชาธรรมกายจากท่านแม่สักนิด”

“... เวลาผ่านไปนาน จนกระทั่งงานสร้างวัดพระธรรมกายทำให้พวกเราเหนื่อยหนักเต็มที่ ถึงเวลานั่งสมาธิจิตใจก็อ่อนล้า ทำใจให้ละเอียดเสมอกันทั้งทีมไม่ได้ คุณยายท่านรู้ด้วยญาณทัสสะของท่าน จึงได้เล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ในโรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ในช่วงที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ และประเทศไทยต้องกลายเป็นคู่สงครามร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร คุณยายเล่าว่า

‘เมื่อยายทำวิชาได้ ๒ ปี สงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น หลวงพ่อ-
วัดปากน้ำท่านใช้ให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่เข้าถึงวิชาธรรมกาย ให้ช่วย
ประเทศชาติและช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด
ให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยรอดพ้นจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจาก
สงคราม...’ คุณยายเล่าถึงวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ใช้วิชา
ธรรมกายช่วยชาวโลกว่า ท่านได้สั่งให้บรรดาลูกศิษย์ที่บรรลุวิชาธรรมกาย
ช่วยแก้ไขทุกข์ดังกล่าวข้างต้น ด้วยการปิดลูกระเบิดบ้าง หรือดลจิตดลใจ
ให้ข้าศึกมองเห็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญผิดเพี้ยนไป เช่น เห็นเมืองเป็นป่าบ้าง
เห็นทะเลเป็นเมืองบ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ข้าศึกทิ้งระเบิดได้ตรงเป้าหมาย งานนี้
ต้องประสานกำลังสมาธิกันอย่างเหนียวแน่นเรียกว่าสู้กันตาไม่กระพริบทีเดียว
ใครที่ใช้งานไม่ได้ตั้งใจ ต้องให้ครูบาอาจารย์คอยกระตุ้นอยู่เรื่อยๆ ท่านจะ
ไม่ค่อยเรียกใช้ และตำหนิลูกศิษย์พวกนี้ว่า “ไอ้ขี้ได้...”

“พวกเราบางคนที่เป็นเด็กรุ่นใหม่อาจไม่รู้จักระเบิดว่าเป็นอย่างไร หรือ
บางทีก็ไม่รู้จักธรรมชาติของใต้และขี้ได้ จึงอาจไม่เข้าใจว่าการถูกตำหนิว่า
เป็น “ไอ้ขี้ได้” มันจะเจ็บแสบเสียหายตรงไหน

ใต้ คือคอปเพลิง หรือเชื้อเพลิงชนิดหนึ่ง ทำจากขี้เลื่อยคลุกน้ำมันยาง
แล้วพ่นให้เป็นแท่งด้วยเปลือกไม้ที่ผ่านจนแบนเป็นแผ่น ใต้เมื่อติดไฟ
แล้วส่วนที่เผาไหม้จะเกิดเป็นขี้เถ่าสีเทาขาวคลุมอยู่ตรงปลายคอป ติดไฟได้
ไม่นานนี้เถ่าที่ปลายคอปก็หนาขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่หมั่นเติมขี้เถ่าออกไปก็จะดับ
เวลาจะจุดให้ติดไฟใหม่ต้องเติมขี้เถ่าออกไปให้หมดเสียก่อน ธรรมชาติของใต้
เป็นอย่างนั้น ผู้ใช้ใต้จึงต้องคอยเติมขี้เถ่าซึ่งเป็นต้นเหตุให้ใต้ดับนี้อยู่ตลอดเวลา

ผู้ที่เรียนวิชาธรรมกายหากเป็นประเภทขี้ได้ เมื่อไม่ถูกครูบาอาจารย์
กระตุ้นบ่อยๆ เหมือนเติมขี้เถ่าได้ ก็มักนั่งปล่อยใจให้ล่องลอย คิดไปใน

เรื่องราวต่างๆ นึกถึงองค์พระบ้าง ดวงแก้วบ้าง เคลิ้มหลับไปบ้าง หรือไม่ก็ ย่องออกไปเดินเล่น ไกลไปเข้าห้องน้ำห้องส้วม ดูนก ดูไม้ ดูดาว ดูเดือน เรื่อยเปื่อยไป พอเรียกทีก็มานั่งตั้งท่าที แต่สำหรับคุณยายอาจารย์แล้วท่าน ไม่เป็นอย่างนั้น ท่านมีสำนึกความรับผิดชอบสูงมาก ไม่กลัวเหนื่อย ไม่กลัววัง แตกแล้วถูกตำหนิว่าเป็น “ไอ้ขี้ได้” มากที่สุด

นับตั้งแต่เข้ามาอยู่ในโรงงานทำวิชา คุณยายแสดงชัดถึงธาตุแท้ ของความทรหดอดทน ความไม่เรียนไฝรู้ และความสำนึกรับผิดชอบ ต่อหน้าที่การงาน ไม่ว่างวัน ท่านจึงได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าเวรกะกลาง ค่ำ และเพราะคุณสมบัติดีเยี่ยมเช่นนี้เอง ท่านจึงสามารถถ่ายทอดความรู้ ถ่ายทอดคุณธรรมจากหลวงปู่ดปากน้ำมาได้มาก พวกเราซึ่งเป็นลูกศิษย์ ของคุณยาย แม้ไม่เคยพบหลวงปู่ เพียงฟังคุณยายเล่าถึงปฏิปทาของท่านที่ มีต่อชาวโลก ก็เกิดความปลื้มปิติและซาบซึ้งในพระคุณของท่านอย่างเหลือ จะกล่าว พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่มเเทในการปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกตัวของ ท่านเองอย่างจริงจัง และท่มเเทชีวิตจิตใจให้กับลูกศิษย์มากมายอย่างนี้เอง แม้ท่านละสังขารแล้ว ลูกศิษย์ของท่านจึงยังมีอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง และ ลูกศิษย์ก็ได้ถ่ายทอดคุณธรรมของท่านกันต่อๆ มาจนถึงปัจจุบัน

การสอนภาวนาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ดปากน้ำนั้น ท่านได้ ปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมกับยุคสมัยเสมอ ยิ่งกว่านั้น ที่น่าชื่นชมมากๆ เลย ก็คือ พอใครได้ปฐมมรรค หรือเข้าถึงธรรมกายแล้ว และมีความตั้งใจจริง จะปฏิบัติให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ท่านจะใช้ระบบโรงงานเข้ามาจัดการกับผู้เข้าถึงธรรม เหล่านี้ คือ พอใครนั่งได้ดีพอสมควรแล้ว ท่านให้เข้าไปนั่งสมาธิในอาคารทำ ภาวนา ซึ่งท่านเรียกว่า โรงงานทำวิชา เพราะสร้างเป็นโรงโหล่งๆ เช่นเดียวกับ โรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมๆ แต่บรรยากาศสงบเย็น มีที่นั่งภาวนาเดียว ง่ายๆ ห่างกันประมาณ ๑-๒ ช่วงแขน เหมาะแก่การทำภาวนาอย่างยิ่ง

โรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ขณะนี้ไม่มีให้เห็นแล้ว สมัยนั้นแม่คนที่ไปทำบุญที่วัดปากน้ำก็ไม่มีโอกาสได้เข้าไปถึงโรงงานทำวิชา เพราะเป็นเขตที่มีรั้วสังกะสีกันล้อมไว้เป็นสัดส่วนเฉพาะผู้ทำวิชาเท่านั้น ฟังจากที่คุณยายอาจารย์เล่า ท่านว่าโรงงานทำวิชาเป็นกุฏิไม้หลังใหญ่ มีเพิงออกไป ๒ ข้าง มีแผงกัน แบ่งฝ่ายหญิงไปนั่งซีกหนึ่ง พระภิกษุรวมทั้งฝ่ายชายนั่งอีกซีกหนึ่ง แผงที่กันไม่สูงนัก พอไม่ให้ข้ามได้และฝ่ายหญิงฝ่ายชายไม่เห็นหน้ากัน มีทางเข้าคนละทาง พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านระวังมาก ป้องกันมาก เรื่องระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง เมื่อเข้าไปอยู่ในโรงงานทำวิชาแล้ว ทั้งสองฝ่ายจะไม่เห็นหน้ากันเลย ท่านว่าแม่แต่หน้าแข้งพระก็ไม่ให้ผู้หญิงเห็น แม่ที่สุด นอกโรงงานทำวิชาท่านก็ห้ามไม่ให้ผู้หญิงเข้ากุฏิพระ แม่ผู้หญิงที่แก่แล้วท่านก็ห้าม ท่านว่า “ไอ้แก่ละตัวดี”

พระเดชพระคุณหลวงปู่เป็นประธานในซีกของฝ่ายพระภิกษุ มีการทำสมาธิต่อเนื่องกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง แต่ว่าทำเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒ กะ เวลา ๑ กะเท่ากับ ๖ ชั่วโมง เพราะฉะนั้น แต่ละกลุ่มจึงนั่งสมาธินับเป็นเวลารวมกันวันละ ๑๒ ชั่วโมง

กลุ่มที่ ๑ เรียกว่า กะเช้า ทั้งสองฝ่ายเข้าโรงงานทำวิชาตั้งแต่วันที่ ๖.๐๐ น. นั่งไปจนกระทั่งถึง ๑๑.๐๐ น. แล้วก็ไปพัก

กลุ่มที่ ๒ เรียกว่า กะเพล เข้าทำวิชา ตั้งแต่วันที่ ๑๑.๐๐ น. ไปออกเวลา ๑๔.๐๐ น. แล้วไปพัก กลุ่มที่ ๑ ที่ออกไปเมื่อตอน ๑๑.๐๐ น. ก็มาเข้ากะตอน ๑๔.๐๐ น. ไปออกเมื่อถึงเวลา ๒๔.๐๐ น. แล้วกลุ่มที่ ๒ ที่ออกไปตอน ๑๔.๐๐ น. ก็มาเข้ากะตอน ๒๔.๐๐ น. แล้วไปออกตอน ๖.๐๐ น.

ทั้ง ๒ กลุ่มก็ผลัดเปลี่ยนเวียนเข้าออกในโรงงานทำวิชาอยู่อย่างนี้ ตลอดปี แต่สำหรับคุณยายอาจารย์ของเรา ถึงแม้ว่าจะถึงเวลาหมดหน้าที่

ของท่านในช่วงนั้น ท่านก็ยังไม่ยอมลุกออกจากที่นั่ง หากแต่ยังคงนั่งอยู่กับ
กะต๋อไปอีกครึ่งชั่วโมง ทั้งนี้เพราะท่านทราบว่าช่วงรอยต่อนี้ พระเดช-
พระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำจะซักถามธรรมะกับหัวหน้ากลุ่มหรือหัวหน้ากะ
คนต่อไป แล้วถ่ายทอดความรู้เพิ่มเติมให้ คุณยายตระหนักถึงความสำคัญ
ของรอยต่อนี้เป็นอย่างดี จึงคอยรองรับความรู้ช่วงนั้น เพื่อทำวิชาให้
เชื่อมโยงติดต่อกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง นั่นหมายความว่าถ้าคนอื่นนั่ง ๖ ชั่วโมง
คุณยายอาจารย์จะต้องนั่งถึง ๖ ชั่วโมงครึ่ง กลายเป็นวันละ ๑๓ ชั่วโมง
เป็นอย่างนี้สม่ำเสมอ

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำท่านนั่งเป็นประธานสั่งทำวิชา จัด
ระบบ และควบคุมระบบให้วิชาต่อเนื่องกันด้วยตัวของท่านเอง วิธีนี้คือ
การจัดการแบบระบบโรงงาน ซึ่งสมัยนั้นไม่มีใครเขาเอาระบบโรงงานมาใช้
ในการปฏิบัติธรรม แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านทำและเรียกสถานที่ทำ
ภาวนาในระบบนี้ว่า โรงงานทำวิชา ผลของการจัดระบบเช่นนี้ทำให้
ลูกศิษย์ของท่านที่เป็นประเภทเอาจริงหลายคนทำวิชาได้เก่งกล้า
จนกระทั่งสามารถใช้วิชาธรรมกายช่วยชาติบ้านเมืองได้ในตอน
สงครามโลกครั้งที่ ๒ คุณยายอาจารย์ของเราเป็นหนึ่งในจำนวนผู้เก่งกล้า
เหล่านั้นและเป็นผู้ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ออกปากชมว่า **เป็นหนึ่งในไม่มีสอง**

การจัดระบบในโรงงานทำวิชานี้ ทางฝ่ายหญิงท่านจัดเป็น ๒ กลุ่ม
 และได้แต่งตั้งผู้ทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่มไว้ทั้ง ๒ กลุ่ม คุณยายของเราเป็น
หัวหน้ากลุ่มที่ ๒ ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า **กะกลางคืน** เข้าโรงงานทำวิชาตอน
๑๑.๐๐ น. ออกจากโรงงาน ๑๘.๐๐ น. แล้วไปเข้าโรงงานทำวิชาต่อ ตอน
๒๔.๐๐ น. ออกตอนเช้า ๖.๐๐ น.

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านปรับปรุงวิธีสอนของท่านให้
เหมาะสมอยู่เสมอ และทุกคนทุกรูปก็ตั้งใจทำวิชากันอย่างทุ่มเท นอกจาก

ตัวของท่านเองจะเอาชีวิตเป็นเดิมพันแล้ว ลูกศิษย์ทุกคนก็ต้องฝึกเอาชีวิตเป็นเดิมพันตามท่านด้วย

เมื่อใครมีอาการชักจะล้าๆ หลงๆ ท่านจะพูดเปรยๆ ให้ได้ยินกันทั่วๆ ว่า “เวลาพระพุทธเจ้าปฏิบัติธรรมยังทรงเอาชีวิตเป็นเดิมพันพวกเอ็งเก่งกันมาจากไหน ไม่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วจะให้ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้า มันเป็นไปได้”

เท่าที่คุณยายอาจารย์เล่าให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อฟังมานี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการทุ่มชีวิตฝึกลูกศิษย์ ของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ อย่างไรก็ตาม ด้วยวิธีการสอนที่ให้ทุ่มเทชีวิตเป็นเดิมพันกันแบบนี้ ผลจึงปรากฏว่าที่วัดปากน้ำภาษีเจริญในเวลานั้น ได้มีผู้เข้าถึงธรรมกายกันมากมาย

วันอาทิตย์ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

๘๘

หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านให้หัดคำนวณ
จากง่ายไปหายากก่อน คือพอฝนหยุดตก
ใหม่ๆ หลวงพ่อท่านก็สั่งทุกคนในโรงงาน
ทำวิชาว่า ‘ลูกเอ๊ย ไปคำนวณดูซิ เมื่อกี่นี้ที่
ฝนตกนะ มันทกก็เม็ด’...

๙๙

คำนวณเม็ดฝน

พฤษภาคม ๒๕๔๖ รายการ “โรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา” ของ พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระราชนาถวิสุทธ์ “คุณครูไม่ใหญ่” เริ่มออกอากาศผ่านดาวเทียมสู่ “จานดาวธรรม” จากห้องส่ง “บ้านแก้วเรือนทอง” ของ คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ณ สภาธรรมกายสากล พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ใช้จานดาวธรรมอาราธนาทางอากาศนิมนต์พระภิกษุ สามเณร จากทั่วโลกมาร่วมงาน “วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน ๒๕๔๗” และเชิญชวน “ลูกพระราช” รวมทั้งกัลยาณมิตร และสาธุชนมาร่วมงานบุญใหญ่ครั้งนี้ พวกเราตื่นเต้นกันมาก เพราะนอกจากได้บุญจากการเลี้ยงพระที่ได้รับนิมนต์มาโดยวิธีพิเศษแล้ว ยังจะได้บุญใหญ่จากการหล่อองค์พระธรรมกาย ๓๐๐,๐๐๐ องค์ ประดิษฐานบนยอดโดม “อาคารภavana ๖๐ ปี พระราชนาถวิสุทธ์” อีกด้วย

เมื่อถึงวันงานปรากฏว่า มีพระภิกษุสามเณรมามากมายเกินคาด จากทุกภาคของประเทศ รวมทั้งมาจากต่างประเทศด้วย เก้าอี้ซึ่งเตรียมไว้สำหรับต้อนรับพระคุณเจ้า จำนวน ๑๐,๐๐๐ ที่ ไม่เพียงพอ ต้องลำเลียงจากที่เก็บมาเพิ่มเป็นระยะๆ ภาคเช้าที่นั่งในสภารธรรมกายสากลชั้น ๒ ซึ่งจุคนได้ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน เต็มหมด ยังมีอีกไม่น้อยที่ระหว่างพิธีภาคเช้าได้ปลีกตัวไปเดินชมวัด ส่วนชั้น ๑ ซึ่งจัดไว้เป็นที่จอดรถยนต์ส่วนตัว เต็มหมด จนต้องหาที่จอดไปทั่ววัด ปรากฏการณ์ที่มีคนมามากมายเกินคาดหมายนี้ เกิดบ่อยครั้งจนพวกเราเริ่มเชี่ยวชาญในการปรับแผนรองรับสถานการณ์มากขึ้นๆ เป็นลำดับ แรกๆ ก็มีปัญหายู่ว่าจะคำนวณจำนวนพระจำนวนคนด้วยวิธีใดจึงจะจัดอาหาร จัดสถานที่และอุปกรณ์ต่างๆ รองรับได้ทั้งหมด แต่ในที่สุดก็ค้นพบวิธีการคำนวณจนได้ ทำให้คำอธิษฐานของคุณยายอาจารย์ที่ว่า “คนมาวัดร้อยก็ให้เลี้ยงได้ทั้งร้อยคนมาวัดล้านก็ให้เลี้ยงได้ทั้งล้าน” สัมฤทธิ์ผลอย่างงดงาม

วันนั้นทุกรูปทุกคนที่มาอยู่ในงาน วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน ๒๕๔๗ ซึ่งบรรจบครบพอดีกับวันคล้ายวันเกิดครบอายุ ๖๐ ปี ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระราชภาวนาวิสุทธิ์ ต่างปลื้มอกปลื้มใจ อิมมฺมฺญูไปทั่วหน้า สมกับวาจาธรรมประจำใจว่า “สามแสนองค์ สามแสนปลื้ม ลิ้มไม่ลง คงไม่ลืม”

ในเรื่องความสามารถพิเศษในการคำนวณนี้ มีอยู่เรื่องหนึ่งที่คุณยายอาจารย์เล่าให้พระเดชพระคุณหลวงปู่ฟัง ราวกับว่าเรื่องการคำนวณนั้นเป็นเรื่องง่ายระดับบทเรียนบทต้นๆ ของผู้ศึกษาวิชาธรรมกายทีเดียว

“คุณยายเล่าว่า ‘เมื่อไปถึงหลวงพ่อด้านหน้าใหม่ๆ หลวงพ่อท่านก็สอนให้ยายกับพวกในโรงงานทำวิชาหัดนับ หัดคำนวณ’

หลวงพ่อรู้มาก่อนแล้วว่าคุณยายไม่เคยเรียนหนังสือ ก็เลยสงสัย

ทะลุกลางปล้องถามท่านว่า “ยายอ่านหนังสือไม่ออก แล้วยายคำนวณได้อย่างไร”

แต่คุณยายยืนย่นขันแข็ง บอกว่า “ได้ ยายคำนวณได้”

หลวงพ่อก็ไม่หายสงสัยก็ถามอีกว่า “ยายคำนวณอะไร”

คุณยายตอบว่า “**คำนวณเม็ดฝน**”

คุณยายเห็นหลวงพ่อยิ่งไป ท่านก็เล่าต่อว่า “หลวงพ่อดัดปากน้ำ ท่านให้หัดคำนวณจากง่ายไปหายากก่อน คือพอฝนหยุดตกใหม่ๆ หลวงพ่อก็ส่งทุกคนในโรงงานทำวิชชาว่า ‘ลูกเอ๊ย ไปคำนวณดูซิ เมื่อไหร่ที่ฝนตกนะ มันตกกี่เม็ด’

“ที่แรก ยายก็ยังไม่ว่าจะคำนวณได้อย่างไร แต่ยายก็วางใจนิ่งๆ ลงไปที่ศูนย์กลางกาย เต็มองค์พระในตัวก็ผุดขึ้นมาเป็นสายๆ องค์พระขยายโตขึ้นไปตามลำดับๆ แล้วไม่นานก็มีวิธีนับผุดเกิดขึ้นมาในใจทีเดียว...”

“พอนับเม็ดฝนหลังฝนตกช้านานแล้ว หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านก็ใช้ให้คำนวณอีก เทียนนี้ให้ไปคำนวณว่า ตลอด ๗ วัน ตลอดเดือน ตลอดพรรษาปีนี้ ฝนตกในเมืองไทยกี่เม็ด พอคำนวณช้านานแล้ว หนักๆ เข้า หลวงพ่อก็ใช้ให้ไปคำนวณว่า ปีนี้ทั้งโลกฝนตกลงมาเท่าไร มีกี่เม็ด”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัดชีโวเห็นพวกเรานั่งฟังหน้าเปื่อเหอ คงกลัวว่าพวกเราจะฟังเพียงผ่านๆ แล้วไปเข้าใจเอาเองว่าเรื่องที่เล่าเป็นนิทานปรัมปราแบบอุปมาอุปไมย ไม่ต้องเชื่อถืออะไรมากนัก ท่านจึงย้ำเสียงจริงจังว่า

“นี่เป็นเรื่องหนึ่งที่คุณยายเล่าถึงการฝึกลูกศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ดัดปากน้ำฯ ขอให้พวกเรานั่งสมาธิกันให้มากๆ ให้ได้เข้าถึงธรรมกายเสียก่อน จะมีเรื่องสนุกๆ ให้เห็นเองอีกมาก สนุกขนาด

คอมพิวเตอร์นี้ โยนลงแข่งลงถังขยะได้เลย ไม่ต้องเสียเวลาไปใช้มัน... ซ้ำไปเปล่าๆ”

เสียงเล่าลือเกี่ยวกับคุณวิเศษของเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่คนรุ่นใหม่กำลังชื่นชมกันนักหนานั้น ในความรู้สึกของคุณยายท่านเห็นเป็นอย่างไร พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเล่าให้ฟังว่า

“เวลาพวกลูกศิษย์วัดจับกลุ่มคุยกันถึงเรื่องเครื่องคอมพิวเตอร์ แล้วคุณยายเดินผ่านมาได้ยินเข้า ครั้งแรกท่านก็ไม่ขัดคออะไร หยุดฟังพวกเราชื่นชมบรรยายสรรพคุณคอมพิวเตอร์ ว่ามันคำนวณได้รวดเร็วราวกับของวิเศษอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ครูเดียวท่านก็หัวเราะ แล้วพูดสั้นๆ ว่า

‘นี่ไปเอาเรื่องเศษเหล็กมาคุยกันอีกแล้ว’... แล้วท่านก็เดินตัวปลิวเข้าครัวไป...”

วันอาทิตย์ที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

๘๘

คุณเต๋จ.. คนที่จะเป็นหัวหน้าคนได้
จะเป็นผู้นำเขาได้ ถ้าทำเท่าคนอื่นมันก็เป็น
ไม่ได้หรอก จำคำนี้ไว้ ถ้าเราทำแค่เท่ากับเขา
แล้วคิดจะเป็นผู้นำเขา มันเป็นไม่ได้หรอก

๘๙

เหตุที่ทำให้คุณยายแตกฉาน

วิชาธรรมกาย

วันนั้นจำได้ว่า เป็นสัปดาห์ใกล้วันคล้ายวันเกิด ของพระเดช-พระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว พวกเราที่อยู่วัดทั้ง ๓ อาศรม รวมทั้งผู้ที่มาวัดประจำอีกหลายคน ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติว่าจะต้องรวมกลุ่มพากันไปกราบแสดงมุทิตาสักการะและขอรับฟังโอวาทจากท่าน ซึ่งในที่สุดก็ไม่เคยผิดหวังสักปี พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็โอวาทได้ลึกซึ้งจับใจ มีข้อคิดคำคมให้พวกเราต้องหันกลับมาพิจารณาตนเองว่า ที่เราเคยปฏิบัติกันทั้งในใจและคำพูดว่า **“จะตามติดและติดตามพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวและคุณยายอาจารย์สร้างบารมีไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม”** นั้น บัดนี้เราเดินตามอยู่ห่างท่านแค่ไหน หรือว่าจะไม่เห็นฝุ่นเสียแล้ว!!!

มีบันทึกในสมุดบันทึกเล่มที่ ๕ ของพวกเราคนหนึ่ง จดโอวาทวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเป็นลายมือเล็กๆ จับใจความสำคัญได้ว่า

“พวกเราเข้ามาอยู่ในวัดกัน บางคนก็มาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดใหม่ๆ

หลายคนอยู่วัดมาหลายสิบปี ทุกคนตั้งใจมาแต่แรกว่าเป้าหมายหลักที่เข้าวัดมาคือทำพระนิพพานให้แจ้ง แสงบุญ สร้างบารมี และจะใช้วิธีนั่งสมาธิทำใจหยุดใจนิ่งให้เข้าถึงธรรมกาย เป็นอุปกรณณ์หลักสำหรับเดินทางไปพระนิพพาน เพราะฉะนั้น งานหลักของทุกคนคือนั่งสมาธิ แต่เนื่องจากงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาแตกลูกแตกดอกออกไปมาก หากไม่รู้จักแบ่งงานแบ่งเวลาให้เหมาะสม ชั่วโมงนั่งสมาธิอาจถูกเบียดแบ่งไปใช้ทำงานอื่น บางคนอาจถึงขนาดหลงเพริดไปเอาดีทางงานหยาบ ใครก็ตามเมื่อมีเวลาทำงานละเอียดน้อย คือนั่งสมาธิน้อย ผลสัมฤทธิ์ในการนั่งสมาธิย่อมเกิดยากขึ้นทุกทีๆ ความแตกฉานในวิชาธรรมกายที่หวังไว้แต่แรก จึงเป็นอันหมดหวัง

วิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนีค้นพบ แล้วนำมาถ่ายทอดให้ศิษยานุศิษย์ของท่านนั้น มีอิทธิปาฏิหาริย์ปรากฏให้เห็นเป็นอัศจรรย์อยู่บ่อยๆ มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันเป็นประจักษ์พยาน อิทธิปาฏิหาริย์เป็นอภิญญาที่เป็นผลพลอยเกิดจากการบำเพ็ญฌาน ในเส้นทางไปสู่โลกุตตรมานของพระอรหันต์ทั้งหลาย สิ่งนั้นมีจริงแต่ท่านไม่ยึดติดและไม่นำมาใช้ เพราะท่านมุ่งไปสู่เป้าหมายที่สูงกว่า คือ อาสวักขยญาณ ความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง เข้าสู่พระนิพพานอันเกษม...”

“...คุณยายอาจารย์ของพวกเราท่านเป็นนักศึกษาวินัยธรรมกายกว่าท่านจะเรียนสำเร็จ และแตกฉานในวิชาจนเอาวิชามาใช้ได้ ท่านต้องใช้ความเพียรอย่างยิ่งยวดในการแสวงหาโอกาส และเมื่อได้มีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านก็เอาใจจดจ่ออยู่กับการนั่งสมาธิ ทำใจหยุดใจนิ่งตามคำสอนของหลวงปู่ ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว งานหลักในการสร้างบารมีของคุณยาย จึงเป็นการนั่งสมาธิอย่างต่อเนื่องตลอดเวลากลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง คุณยายเห็นความสำคัญ

ของเวลาทำงานละเอียดมาก ถึงเวลาต้องไปนั่งทำวิชา ในโรงงานทำวิชา ไม่เคยขาดหรือชักช้า

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่สังฆาร และอาจารย์คนแรกของท่านคือ คุณยายทองสุข ลำแดงปิ่น ก็ล่องลับไปอีกคน ในเวลา ๒-๓ ปีต่อมา คุณยายของเราก็นั่งสมาธิทำวิชาต่อไปตามลำพัง ในบ้านหลังเก่าของคุณยายทองสุข ซึ่งต่อมาพระเดชพระคุณหลวงปู่ธัมมชโยให้เรียกบ้านหลังนั้นว่า บ้านกัลยาณมิตร เลขที่ ๑ เป็นบ้านสำคัญหลังหนึ่งในประวัติศาสตร์ของการสร้างวัดพระธรรมกาย

คุณยายอาจารย์เข้มงวดเรื่องการนั่งสมาธิของลูกศิษย์รุ่นแรกๆ ที่นั่งทำภาวนาในบ้านหลังนี้มาก ท่านให้นั่งต่อเนื่องกันวันละหลายชั่วโมง แม้ท่านจะไม่ช่างพูดช่างเล่า แต่ท่านก็มีวิธีพูด วิธียกเรื่องมาเล่าให้ฟังเป็นกำลังใจได้ถูกจังหวะเสมอ เหมือนท่านรู้ทันความคิดของเราอยู่ตลอดเวลา

เรื่องเจโตปริยญาณ หรือ ความสามารถในการหยั่งรู้ใจคน สามารถอ่านความคิดของผู้อื่น คือ รู้ว่าใครกำลังคิดอะไรอยู่ แม้ที่สุด รู้กระทั่งว่าใครกำลังใจเศร้าหมองหรือผ่องใสนี้ ลูกศิษย์ของคุณยายทุกคนก็ร่ำเรียนกันมาก ขนาดว่าพอท่านพูดเปรยขึ้นมาที่ไร เจ้าของคดีแต่ละคดีก็มีอันเป็นให้เสียวันหลังวาบไปทีเดียว...”

พระเดชพระคุณหลวงปู่หัตถขีโวเล่าไว้ตอนหนึ่งว่า “ขณะนั้นหลวงพ่อยังไม่ได้บวช ได้ประจักษ์ในฤทธิ์ข้อนี้หลายครั้งเข้า วันหนึ่งจึงถามคุณยายว่า “ยาย คนอื่นเขาก็นั่ง ๖ ชั่วโมง เหมือนกับยาย แล้วทำไมเขาไม่แตกฉานเท่ายาย”

คุณยายนิ่งไปพักหนึ่งแล้วก็ตอบชัดเจนว่า “คุณเฒ่า... คนที่จะเป็นหัวหน้าคนได้ จะเป็นผู้นำเขาได้ ถ้าทำเท่าคนอื่นมันก็เป็นไม่ได้หรอก จำคำนี้ไว้ ถ้าเราทำแค่เท่ากับเขา แล้วคิดจะเป็นผู้นำเขา มันเป็นไม่ได้หรอก”

“แล้วยายทำยังไง” หลวงพ่อยังไม่หายสงสัย

คราวนี้คุณยายบรรยายภาพชัด “ยายนะ กลางวันต่อนั่ง ๖ ชั่วโมง กลางคืนเข้าเวร ก็ต่อนั่ง ๖ ชั่วโมง เวลานั้น หัวเด็ดตีนขาด ๖ ชั่วโมง ยาย ไม่ขยับเลย ที่แรกมันก็ไม่ค่อยได้ ยายก็ผื่นไป เพราะขยับตัวเปลี่ยนท่านั่ง แต่ละที ใจมันมักจะเคลื่อนจากศูนย์กลางกาย ยายก็ผื่นๆ ไป คิดว่า ทั้งสังขารมันไปเลย ไม่งั้นเดี๋ยวเรา ก็จะตามหลวงพ่อกันไม่ทัน หากท่านสั่งให้เราทำกรรมละเอียดยๆ เราก็จะทำได้ เพราะฉะนั้น ตัดอก ตัดใจ ตายก็ให้มันตายไปเถอะ ยายก็ผื่นใจนั่งไป ที่แรกมันก็ไม่ค่อยครบ ๖ ชั่วโมง แต่ในที่สุดก็ได้”

หลวงพ่อยากรู้อาการของคนอื่นบ้าง ก็เลยถามอีก “แล้วคนอื่นเขาไม่ได้ทุ้มเหวี่ยงกะยายหรือ”

คุณยายตอบว่า “เขาก็ทุ้มเหมือนกัน แต่ว่าได้แค่ชั่วโมง สองชั่วโมง เดี๋ยวเขาก็ต้องพลิกเปลี่ยนท่านั่งกันแล้ว จิตเขาก็ต้องถอยกลับกันมาอีก หลังจากยายเข้าไปอยู่ได้ปีหนึ่งแล้ว พอ ๖ ชั่วโมงนี้ยายนั่งรวดไม่มีขยับ ทั้งชีวิตมันลงไปเลย ยายขาดรู้ คือขาดการรับรู้ทางด้านกายเนื้อไปเลย แต่ไปรู้ละเอียดยๆ พระธรรมกายข้างในไหลขึ้นมาเป็นสาย ยายไปรับรู้เอาวิชาข้างในโน้น ข้างนอกยายทิ้งมันไปเลย จะตายก็ข้างมันเถอะ ยายตัดใจอย่างนี้”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อนำเรื่องนี้มาเล่าให้ลูกศิษย์ฟัง แล้วเทียบเคียงเรื่องราวในสมัยพุทธกาลว่า เคยอ่านแต่ในพุทธประวัติพบว่า วันที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ พระองค์อธิษฐานจิตว่า แม้เลือดเนื้อในร่างกายจะแห้งเหือดหายไปเหลือแต่หนังเอ็นกระดูกก็ตามที ถ้าไม่บรรลุสัมมาสัมโพธิญาณ ยอมตายมันตรงนี้ บุคคลที่คิดทำนองเดียวกันนี้ มีชีวิตอยู่ในชาติเดียวกับเรานี้ เราได้เห็นแล้ว ๒ ท่าน ท่านแรกก็คือ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วไปเอา

ธรรมะมาให้เรา ท่านที่ ๒ คือคุณยายอาจารย์ “หลวงพ่อดีใจว่า เราเคยอ่านเจอแต่ในหนังสือ ไม่นึกไม่ฝันว่าจะเจอคนจริงที่ยังมีชีวิตอยู่ มันดีใจจนบอกไม่ถูก แล้วก็มีความมั่นใจว่า เราเลือกครูบาอาจารย์ไม่ผิด เราจะเอาท่านทั้งสองนี้แหละเป็นต้นแบบ”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เล่าเพิ่มว่า วันนั้นหลวงพ่อยังถามต่ออีกว่า “ยาย คนที่หนึ่ง ๖ ชั่วโมงรวด ไม่ขยับอย่างยายมีกี่คน”

คุณยายบอกว่า มีอยู่อีก ๒-๓ คน ก็แสดงว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านก็สร้าง ก็ฝึกลูกของท่าน ไม่เบาอีกเหมือนกัน คือได้ศิษย์ชนิดที่เอาชีวิตเป็นเดิมพันอย่างคุณยายของเราอีก ๒-๓ ท่าน แต่หลวงพ่อกเอง ไม่มีโอกาสได้พบ เพราะท่านเหล่านั้นละโลกไปเสียก่อนแล้ว

คราวนี้หลวงพ่อกก็สงสัยอีกว่า คุณยายมีอะไรดีพิเศษกว่าคนอื่นที่เก่งเท่ากับคุณยาย จึงถามต่ออีกว่า “แล้วทำไม อีก ๒ ท่านนั้นละ จึงไม่ได้เป็นหัวหน้าเรา”

คุณยายตอบชัด “คนที่จะเป็นหัวหน้ามันต้องทำมากกว่าเขา ยายไม่เหมือนคนอื่น พวกนั้นพอครบ ๖ ชั่วโมง แต่ละคนก็ออกเเวร คนอื่นเขาลุกออกไปแล้ว แต่ยายยังไม่ลุก รอให้ชุดใหม่เข้ามาผลัด พอเขานั่งปรับใจกันได้ดีจนกระทั่งละเอียดเท่ากันแล้ว หลวงพ่อกท่านก็สั่งวิชาต่อว่า ต้องทำอย่างนั้นๆ พอสั่งเรียบร้อยแล้ว ต่างคนก็ต่างนั่งเข้าที่ทำตามทีหลวงพ่อกวัดปากน้ำท่านสั่งวิชา แล้วหลวงพ่อกท่านก็ทำของท่านนำดังไป ยายจะต้องรอจนกระทั่งหลวงพ่อกท่านสั่งวิชาให้กับเเวรใหม่เสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งอย่างน้อยๆ ก็อีกครึ่งชั่วโมง บางทีถึง ๑ ชั่วโมง ยายถึงจะลุกออกไปพัก”

แล้วคุณยายก็ให้ข้อคิดต่อไปอีกว่า “คุณแดง คุณคิดดูก็แล้วกัน นั่งมา ๖ ชั่วโมง มันอันตรายขบถายขนาดไหน แต่แล้วเพื่อจะเอาวิชาให้มันต่อเนื่องไม่ขาดห้วง ขาดตอน ยายต้องอยู่ฟังอีกครั้งชั่วโมง เป็นอย่างน้อย บางที

ถึงหนึ่งชั่วโมง พุดนะมันง่ายนะคุณ แต่เวลาทำจริงนี่ มันแทบตายเชียว แต่ยายก็ทน ฟังหลวงพ่от่านสั่งวิชาเสร็จเรียบร้อยแล้ว รับรู้คำสั่งแล้ว ยายก็ทำติดูกับเขาไปด้วย ติดูไปได้กับเขาแล้ว แล้วยายจึงออกไปพัก

ออกจากโรงงานทำวิชาไปแล้ว ยายก็ตรึกของยายไปเรื่อย พอถึงเวลาจะเข้าเวรใหม่คนอื่นเขาก็จะเข้าตอนถึงเวลา แต่ยายอย่างน้อยต้องเข้าไปก่อนสัก ๑๕ นาที เพราะว่าตอนท้ายชั่วโมงของชุดนั้น หลวงพ่от่านจะอบรมพวกนั้นว่ายังไงบ้าง ซึ่งถ้าใครทำผิดทำพลาดอะไร ท่านจะเตือน ท่านจะอบรมก็ตอนท้ายที่จะเลิกนี้แหละ ที่ยายต้องรีบเข้าไปฟัง พอฟังรับรู้ รับทราบเรียบร้อยแล้ว พวกเวรเดียวกันกับยาย เขาถึงจะเข้ามา

ตกลงความรู้ที่หลวงพ่от่านนั้น ยายไม่ปล่อยให้ตกให้หล่นเลย ยายได้หมด เริ่มต้นอย่างไร ตบท้ายอย่างไร ส่งต่อกันอย่างไร ยายรู้หมด ยายทำได้หมด นั่นแหละ หลวงพ่от่านจึงให้ยายเป็นหัวหน้า

พระเดชพระคุณหลวงพ่от่านเล่าเรื่องความรับผิดชอบของยายให้ฟังจบแล้ว ก็หันมาย้ำให้พวกเราทุกคนที่เป็นลูกหลานคุณยายจดจำไว้ในใจว่า “พวกเราไม่ว่ารูปใด คนใด หากได้เป็นหัวหน้าบ้าน หัวหน้าแผนก หัวหน้ากอง หัวหน้าสำนัก หรือเป็นหัวหน้าอะไรก็ตาม ต้องเอาต้นแบบความรับผิดชอบของคุณยายในลักษณะนี้ไปถือปฏิบัติ ถ้าไม่ทำให้ได้อย่างท่าน ก็จะได้เพียงชื่อสักแต่ว่าเป็นหัวหน้าเท่านั้น แต่เป็นหัวหน้าที่บกพร่อง ซ้ำร้ายพอมีการปรับปรุงหน่วยงาน ปรับเปลี่ยนหน้าที่ ตัวเองเป็นหัวหน้ามาตั้งหลายรอบหลายปี แต่งานยังอยู่แค่นั้นไม่พัฒนาให้ดีขึ้นเลย คณะกรรมการเขาก็อาจจะต้องเอารุ่นน้องรุ่นหลังขึ้นมาเป็นหัวหน้าแทน ถึงตอนนั้นจะมาหาว่าหลวงพ่от่านเอียงไม่ได้ละ”

“...ใครก็ตาม ถ้าครั้งใดมีความรู้สึกว่ามีผู้บังคับบัญชา ครูบาอาจารย์ หรือผู้บริหาร ของตนชักเอียง ชักอย่างนั้นอย่างนี้ ขอให้รีบห้ามความคิด

ในลักษณะนั้นเสียโดยจับไว ประเดียนรูกจะกินหัว แล้วหันมาพิจารณาดู
ตัวเองให้ดีกว่าก่อนว่า เรามันผิดหรือบกพร่องอะไร ตรงไหน แล้วรีบแก้ไขเสีย
แต่ถ้าค้นไม่พบ หาไม่เจอ ก็ให้ไปกราบผู้บังคับบัญชา ขอคำแนะนำจากท่าน
โดยตรง แต่ไม่ใช่ไปคาดคั้น หรือทำหน้านินวักขมวด แสดงอาการโกรธ
เคืองท่าน จะได้ไม่เป็นการหาบapด้วยความคิดดีๆ ของเราเอง”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

เรื่องนี้ถ้าใครไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร แต่มี
 ข้อแม้ว่าไม่เชื่อแล้วต้องลงมือพิสูจน์ ถ้าไม่
 เชื่อแล้วไม่พิสูจน์ คนนั้นจัดเป็นคนดื้อ
 ประเภทหนึ่ง เป็นพวกขาดเหตุผล ในทาง
 ตรงกันข้าม ใครก็ตามที่เชื่อทันทีทั้งๆ ที่ยังไม่
 ได้พิสูจน์ ก็ถือว่าเป็นพวกงมงาย
 ประเภทหนึ่ง เพราะฉะนั้น ต้องไปพิสูจน์
 ด้วยตัวเองนะ

พิสูจน์นรก-สวรรค์ด้วยตนเอง

การปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกายในตัว และศึกษาวิชาธรรมกายตามแนวที่พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญสอนไว้ แล้วถ่ายทอดผ่านคุณยายอาจารย์มาถึงพวกเรานั้นกว่าจะได้ผลในระดับหนึ่ง ต้องใช้เวลา นั่งสมาธิต่อเนื่องกันวันละหลายชั่วโมง และต้องนั่งทุกวัน ทั้งยังต้องอยู่ในสถานที่ซึ่งสงบสัปปายะสมควรอีกด้วย ผู้ที่ยังต้องประกอบอาชีพ ทำมาหากินเลี้ยงชีวิตตัวเองและครอบครัว ส่วนมากจะเข้าวัดมาปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิที่วัดพระธรรมกายได้เฉพาะวันอาทิตย์ และมีเวลานั่งสมาธิเสียบๆ ในช่วงเช้าและช่วงบ่าย ช่วงละประมาณ ๑ ชั่วโมงเท่านั้น มีหน้าที่ คนส่วนมากยังไม่สามารถปลดกังวลเรื่องหน้าที่การงานและธุรกิจที่จะต้องทำในวันรุ่งขึ้น แม้ทางวัดจะจัดระเบียบการนั่งการทำกิจกรรมอย่างเป็นระบบระเบียบ มีชั่วโมงเสียบชั่วโมงนั่ง ให้สามารถสงัดใจทำใจตามเสียงนำสมาธิอันไพเราะ นุ่มนวลของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยได้ดีเพียงใด แต่ด้วยเวลาอัน

น้อยนิด ผู้เข้าวัดมาใหม่ๆ แม้ที่สุดผู้เข้าวัดมานานแต่มีภารกิจมาก ก็
สามารถเก็บเกี่ยวผลของการนั่งสมาธิได้เพียงอารมณ์สบายๆ เลิกนั่งแล้วยัง
หวลเสียดายเวลาแห่งความสุขที่แท้จริงของชีวิตอยู่ร่ำไป

วัดพระธรรมกายจึงมีโครงการปฏิบัติธรรมพิเศษ ให้ผู้รักการ
ปฏิบัติธรรมได้ไปปฏิบัติธรรมในสถานที่ต่างๆ นอกวัด ซึ่งสงบสงัด ขาด
จากหน้าที่การงาน เป็นเวลาติดต่อกัน ๗ วัน ท่ามกลางธรรมชาติที่ร่มรื่น
สวยงาม มีการกินการอยู่อย่างสะดวกสบายเยี่ยงผู้ทรงศีลทรงธรรมพึงได้รับ
สถานที่เหล่านั้นได้แก่ สวนพนาวัฒน์ จ.เชียงใหม่ สถานที่ปฏิบัติธรรมสวน
บัววิสัย อ.หางดง จ.เชียงใหม่ ศูนย์ปฏิบัติธรรมเขาใหญ่ จ.นครราชสีมา
ศูนย์ปฏิบัติธรรม จ.กาญจนบุรี ฯลฯ เป็นต้น

มีผู้นิยมไปปฏิบัติธรรมในโครงการนี้มากมาย โดยเฉพาะที่ศูนย์
ปฏิบัติธรรมสวนพนาวัฒน์ ผลของการปฏิบัติธรรม ทำให้มีผู้เข้าถึงธรรม
พบประสบการณ์ภายในหลากหลาย เมื่อถวายรายงานแก่พระอาจารย์ผู้นำ
นั่งสมาธิพระอาจารย์ก็มักแนะนำให้ปลดความสงสัยเข้ากลางของกลางเรื่อยไป
หลายท่านเก็บความสงสัยเรื่องนรก-สวรรค์ มากราบเรียนถาม
พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว จนกระทั่งท่านต้องนำมาเล่าในรายการ
หลวงพ่อดตอบปัญหาว่า ครั้งหนึ่งท่านเคยถามเรื่องนรก-สวรรค์นี้จากคุณ
ยายอาจารย์มาแล้วตั้งแต่เข้าวัดใหม่ๆ ซึ่งเมื่อฟังคุณยายตอบแล้วก็มี
กำลังใจนั่งสมาธิเรื่อยมา ท่านเล่าว่า

“เรื่องนรกสวรรค์ เรื่องบุญบาป เมื่อแรกเริ่มหลวงพ่อดอ่านคัมภีร์
พระพุทธานุญาตก็เชื่อว่าจริง แต่พอไปถามใคร ก็ไม่มีใครเคยเห็นสิ่งเหล่านี้สักคน
จนกระทั่งได้อ่านหนังสือเทศน์ของหลวงปู่ดปากน้ำภาษีเจริญ พบ
ว่าในบทเทศน์นั้นท่านยืนยันว่านรก-สวรรค์มีจริง หลวงพ่อดก็รีบไปวัดปากน้ำฯ
แต่ก็เข้าไปเพราะตอนนั้นหลวงปู่ดปากน้ำท่านมรณภาพไปแล้ว ในที่สุดก็

ไปเจอคุณยายอาจารย์ของเราที่แหละ

ตอนนั้นหลวงพ่อยังไม่ได้บวช ได้ฝึกนั่งสมาธิกับคุณยายที่บ้านในวัดปากน้ำมานานพอสมควรแล้ว จึงหาโอกาสถามปัญหาเรื่องนรกสวรรค์ที่ค้างคาใจมานานกับคุณยาย หลวงพ่อกับเรียนถามท่านว่า

“ยายครับ บาป-บุญ นรก-สวรรค์ นี่มีจริงๆ หรือเปล่าครับ?”

“มีสิ” คุณยายตอบสั้นๆ

“ยายไปเห็นมาหรือ?” หลวงพ่อหรีเสียดถามเบาๆ ทำเสียงให้อ่อนน้อมเต็มที่ เพราะรู้สึกว่าเป็นคำถามที่ออกจะคาดคั้นเอากับครูบา-อาจารย์มากไป เหมือนไม่ค่อยจะปลงใจเชื่อคำพูดกันนัก แต่โดยใจจริงแล้วหลวงพ่อก็เฝ้าฟังท่านทุกเรื่องตลอดมา มีแต่เรื่องนรก-สวรรค์ นี่เท่านั้นที่ยากได้ฟังจากปากผู้ที่เคยไปเห็นมาด้วยตัวเองจริงๆ

คุณยายทำหน้าเฉยๆ ตอบเสียงจริงจังว่า “เห็นซิ ไม่เห็นจะพูดถูกหรือว่ามี พ่อของยายนะ ตกเย็นกินเหล้าทุกวัน แต่กินไม่มาก วันละสิบสตางค์เท่านั้นเอง พอหน้าแดงๆ ก็กินข้าวได้ แต่ถึงอย่างนั้น พอพ่อยายตายก็ไปตกนรก เมื่อยายฝึกสมาธิมากๆ จนเข้าถึงธรรมกายแล้ว ยายก็เข้าธรรมกายให้พาไปดู เห็นพ่อตกนรกอยู่ ยายก็เลยใช้วิชาธรรมกายช่วยพ่อขึ้นมา”

หลวงพ่อก็ถามท่านอีกว่า “ยายครับ อย่างผมนี้มีโอกาสที่จะไปเห็นบุญ เห็นบาป เห็นนรก-สวรรค์ อย่างยายบ้างได้ไหม?”

คุณยายยืนยันว่า “ได้”

ตั้งแต่นั้นหลวงพ่อก็ลงมือฝึกสมาธิเรื่อยมา

“เรื่องนี้ถ้าใครไม่เชื่อก็ไม่ใช่ไร แต่มีข้อแม้ว่าไม่เชื่อแล้วต้องลงมือพิสูจน์ ถ้าไม่เชื่อแล้วไม่พิสูจน์ คนนั้นจัดเป็นคนดื้อประเภทหนึ่ง เป็น

พวกขาดเหตุผล ในทางตรงกันข้าม ใครก็ตามที่เชื่อทันทีทั้งๆ ที่ยังไม่ได้
พิสูจน์ ก็ถือว่าเป็นพวกงมงายประเภทหนึ่ง เพราะฉะนั้น ต้องไปพิสูจน์
ด้วยตัวเองนะ

อย่าเชื่อเพราะหลวงพ่อบุ๊ แต่ถ้าจะเชื่อ ก็ให้เชื่อเพราะว่า ได้พิสูจน์
ด้วยตัวเองแล้ว ด้วยการฝึกสมาธิ เพราะเมื่อฝึกสมาธิจนกระทั่งใจสงบ ใจ
ก็จะใส จากใสแล้วก็จะสว่าง สว่างแล้วก็เลยเห็น เมื่อเห็นแล้วจึงเชื่อ อย่า
เชื่อโดยไม่พิสูจน์ และเช่นกันอย่าปฏิเสธทั้งที่ไม่ได้พิสูจน์...”

วันศุกร์ที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๓๙

ณ โรงแรมสวนบัวรีสอร์ท อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดเชียงใหม่

หมวดที่ ๒

ภาพของคุณยายในความทรงจำ

หลวงพ่อก็เพิ่งเข้าใจคำว่า เอาใจเขา
มาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขา เมื่อวัน
ที่ไปพบคุณยายครั้งแรกนี้แหละ เพียงแค่ข้อ
ปฏิบัติในการบัวหน้าลาย ถ่มเสลด และ
เหตุผลมุมมองที่ท่านอธิบายแค่นี้ ก็ส่องให้
เห็นถึงคุณธรรมในใจท่านมากมายเพียงพอ
ที่จะให้กราบยกท่านเป็นครูบาอาจารย์ได้แล้ว

ต้นแบบการเอาใจเขามาใส่ใจเรา

วันหนึ่ง ในสัปดาห์ใกล้วันคล้ายวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็โอวาทแก่สมาชิกขององค์กร เพื่อให้นำไปเป็นข้อคิดในการครองตน และปฏิบัติขัดเกลาตัวเองในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งขององค์กรใหญ่เช่นวัดพระธรรมกาย ที่สมาชิกในองค์กรทุกคนล้วนมีเป้าหมายมาแต่ต้นว่า มาสร้างบุญสร้างบารมี ทำพระนิพพานให้แจ้งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ติดตามคุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อกันไปพร้อมๆ กัน

ในโอวาทนั้นมีหลายตอนสำคัญที่กล่าวถึงจริยวัตรของคุณยายอาจารย์ที่นักสร้างบารมีควรยึดเป็นต้นแบบ ผู้เขียนได้บันทึกโอวาทของพระเดชพระคุณหลวงพ่ไว้ มีใจความว่า

“...เรามาเป็นลูกศิษย์หลานศิษย์ของคุณยายแล้ว จะทำอะไรก็ต้องยึดคุณยายเป็นต้นแบบ คุณยายท่านได้ต้นแบบมาจากพระเดชพระคุณ-

หลวงปู่วัดปากน้ำแล้วท่านก็ทุ่มชีวิตปฏิบัติขัดเกลาตัวของท่านเองตามคำสอนที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านได้อบรมเคี่ยวเข็ญมา ทั้งในเรื่องงานรักษาศีลธรรมสมาธิ และงานสร้างบารมีของท่านเอง ท่านทำหน้าที่ทุกอย่างของท่านจนสุดชีวิต เสียตายว่าพวกเรามาไม่ทันเห็นว่า เมื่อสมัยที่คุณยายอยู่วัดปากน้ำภาชีเจริญ ท่านทำหน้าที่แต่ละอย่างของท่านอย่างไร

ในเรื่องของงานปฏิบัติขัดเกลาตัวเอง เท่าที่หลวงพ่อบอก ท่านทำของท่านได้ดีเยี่ยมวันแรกที่หลวงพ่อไปถึงคุณยายภาพลักษณ์ของคุณยายดูเผินๆ ท่านก็เหมือนแม่ชีทั่วๆ ไป แต่พอได้เข้าไปอยู่ใกล้ๆ ท่านเท่านั้น ความรู้สึกสัมผัสได้เลยว่า “เย็นใจ”

ตอนนั้นหลวงพ่อยังไม่ได้บวช ก็ไม่ได้มีภูมิธรรมอะไรนักหนา รู้แต่ว่าเข้าไปใกล้ครูบาอาจารย์ท่านนี้แล้วเย็นใจ นอกจากเย็นใจแล้ว เมื่อได้อยู่ใกล้ชิดท่านนานเข้า ก็ทำให้เห็นข้อบกพร่องของตนเองสารพัดอย่าง โดยที่ท่านไม่ต้องพูดไม่ต้องชี้ให้เห็นแม้สักครั้ง ในที่สุดก็เลยได้ตระหนักว่า ความสามารถอย่างยิ่งของผู้ที่เป็นต้นแบบ เป็นอย่างนี้เอง

หลวงพ่อบอกเองเป็นคนชอบสังเกต เห็นอะไรแล้วชอบเอามานั่งคิดหาเหตุผลต้นปลาย วันแรกที่นั่งคุยกับคุณยาย หลวงพ่อก็สังเกตตั้งแต่**วิธีการบ้วนน้ำลาย**ของท่าน จำได้ว่าข้างกายท่านมีกระโถนอยู่ใบหนึ่ง ข้างๆ กระโถนมีกระดาดที่ท่านตัดเอาไว้เป็นแผ่นเท่าๆ กัน ขนาดประมาณ ๑ ฝ่ามือ ซ้อนกันเป็นตั้ง ตามธรรมดาคนสูงอายุเวลาพูดไปคุยไปไม่นาน จะมีน้ำลายบ้างเสลดบ้างขึ้นมาติดคอ คุณยายท่านก็มีอาการอย่างนี้เช่นกัน แต่ท่านมีวิธีการปกปิดสิ่งที่น่ารังเกียจในกระโถนไม่เหมือนผู้เฒ่าทั่วไป คือพอเสลดติดคอท่านก็ยกกระโถนขึ้นมา ค่อยๆ ถ่มเสลดใส่กระโถน พอเรียบร้อยแล้วท่านก็หยิบกระดาดที่ท่านตัดเตรียมไว้นั้นใส่ลงไปแผ่นหนึ่ง แล้วท่านก็พูดก็คุยเรื่องอื่นต่อไป ถ้าเกิดมีน้ำลายเหนียวๆ หรือเสลดพันคอขึ้นมาอีก ท่านก็ถ่มใส่กระโถน แล้วก็เอากะดาดใส่ไปอีกแผ่นหนึ่ง

ทำไมหลวงพ่อดีต้องสังเกตแม้กระทั่งการถ่มน้ำลายของคุณยาย สำหรับหลวงพ่อดีเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของการจ้องจับผิด แต่เป็นสำนึกเฉพาะตัวของหลวงพ่อดีที่หมั่นเตือนตนมาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า เมื่อได้อยู่ใกล้บัณฑิต หากไม่ว่าเห็นอะไรก็ปล่อยผ่าน แล้วเราจะได้ประโยชน์อะไรจากการพบบัณฑิต

เพราะฉะนั้น พอเห็นคุณยายจัดการเรื่องในกระโถนไม่เหมือนคนอื่น หลวงพ่อดีคนช่างสังเกตก็เลยถามยาย “ยาย ทำไมเวลายายถ่มน้ำลายแล้วต้องเอากะดาดใส่ไปแผ่นหนึ่งด้วย”

คุณยายมองหน้า แล้วพูดว่า

“คุณ... ยายน่ะแก่แล้ว กระโถนที่ใช้ต้องอาศัยให้เด็กๆ เขาช่วยเท ช่วยล้าง เด็กพวกนี้ เขาเป็นหลานๆ ของยาย บ้านเขาอยู่นครชัยศรี เขามาอยู่ด้วย อายุ ๑๐ ขวบบ้าง ๑๑ ขวบบ้าง พอมาอยู่กับยาย เขาก็มาช่วยเท กระโถนให้ยาย แต่คุณคิดดูนะ... ถึงแม้เขาจะเป็นลูกเป็นหลานของยายก็ตาม แต่ว่าน้ำลายหรือเสมหะนี้ มันเป็นของน่ารังเกียจ เขาเอาไปเท เขาก็รังเกียจ ถ้าเราเองไม่ระวังหนักเข้าเดี๋ยวเขาก็ไม่อยู่กับเรา หรือถึงเขาจะอยู่กับเรา เขาก็จะทำให้ด้วยความไม่เต็มใจ ซึ่งถ้าไม่ระวังนอกจากเขาจะไม่ได้บุญแล้ว การที่เขาไม่รังเกียจเรา ดูถูกเรา เดี่ยวเขาจะได้บาปอีกด้วย อุตส่าห์มารับใช้เราแล้วแต่ได้บาปกลับไป มันไม่ถูก ยายคิดยายเห็นอย่างนั้น ยายก็เลยเอากะดาดปิดทับไปทุกครั้ง เพราะฉะนั้น ในกระโถนยายจะไม่มีควมน่ารังเกียจให้เห็น ถึงเวลาเขาเอาไปเททิ้ง ก็คือเททิ้งเศษกระดาด ไม่ใช่เทของน่าสะอิดสะเอียน”

คุณยายมีจิตใจละเอียดอ่อนประณีตขนาดนี้ ท่านเอาใจเขามาใส่ใจเรา และเอาใจเราไปใส่ใจเขาไปเสียทุกเรื่อง หลวงพ่อดีเกิดมาไม่เคยเจอพระ ไม่เคยเจอผู้ใหญ่คนไหนเลย ที่จะเอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขา

เหมือนอย่างคุณยาย ไปบ้านผู้หลักผู้ใหญ่ ผู้ดีที่ไหนที่เขาว่ามารยาทงามๆ
ก็ไม่เคยเจออย่างนี้เลย...”

“...หลวงพ่อฟังเข้าใจคำว่า เอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขา
เมื่อวันที่หลวงพ่อกับคุณยายครั้งแรกนี้แหละ เพียงแค่ข้อปฏิบัติในการ
บ้วนน้ำลาย ถ่มเสลด และเหตุผลมุมมองที่ท่านอธิบายแค่นี้ ก็ส่องให้เห็น
ถึงคุณธรรมในใจท่านมากมาย เพียงพอที่จะให้กราบยกท่านเป็นครูบา-
อาจารย์ได้แล้ว ไม่ต้องไปดูคุณธรรมเบื้องลึกเบื้องสูงอย่างอื่นอีกแล้ว

วันนั้นหลวงพ่อก็ได้คิดหลายอย่าง แล้วก็อยากจะฝากพวกเราไว้ ณ ที่
นี้ด้วยว่า คนที่มีคุณธรรมจริง คนที่ฝึกหัดขัดเกลาตัวเองมาดีจริง คนที่
ตั้งใจสร้างบารมีดีจริง ต้องมีสติสัมปชัญญะ มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่น
กลัวคนอื่นจะได้บาป กลัวคนอื่นจะได้บุญน้อย ใครมาใกล้แล้ว ต้องหาทาง
ให้เขาได้บุญกลับไปให้เต็มที่กันทุกคน ให้เขาได้ข้อคิดติดคุณธรรมจากเรา
ไปเยอะๆ ให้ได้ เหมือนอย่างที่คุณยายอาจารย์ท่านทำของท่านมาตลอดชีวิต

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

คุณ... ยายนะ ลูกสาวนา ยายมีเสื้อผ้า
 ไม่มาก เพราะเสื้อผ้ายายมีไม่มากนักแหละ
 ยายใช้แล้วจึงต้องซักทุกวัน ไม่เคยหมัก ไม่
 เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคยเลยที่จะเอา
 เสื้อผ้าใส่กะละมัง ใส่ถังทิ้งไว้ข้ามคืน ใช้วัน
 นี้ถึงตอนเย็นยายก็ซัก ซักเรียบร้อยแล้ว
 ยายก็ตากให้มันแห้ง พอแห้งยายก็รีบเก็บ
 เพราะฉะนั้น เสื้อผ้าของยายทุกตัวขาว
 เหมือนใหม่ ๆ แม้มันขาดแล้วก็ยังขาว
 สะอาดอย่างที่คุณเห็นนี่แหละ

ความสะอาดเป็นครูได้

เมื่อแรกที่ได้รับการชักชวนให้มาทำบุญที่วัดพระธรรมกาย เพื่อนฝูงของเราจำนวนไม่น้อยที่อดอดไม่ยอมรับปาก เหตุผลข้อหนึ่งที่เพื่อนรักเกือบทุกคนยกมาอ้างคือ “ไม่มีชุดขาว” ครั้นเราอ่อนข้อให้ใส่เสื้อสีขาวส่วนจะนุ่งสือะไรก็ได้ จึงค่อยๆ ไปรื้อค้นเสื้อยืดฟิตเบรียะมาใส่ได้ตัวหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นผู้ชวาก็ยังไม่ใส่ใจเสียทีเดียวนัก เพราะพอมาถึงท่ารถที่มีรถบัสคันใหญ่ ที่มีผู้ใจบุญจัดไว้สำหรับรับสาธุชนมาวัด จอดรออยู่พร้อมผู้โดยสารในชุดสีขาวเต็มคันรถ เพื่อนรักก็ชักทำเก๋ๆ กังๆ จะหันหลังกลับเสียให้ได้ อ้างว่าแต่งตัวไม่เหมือนใครอยู่คนเดียว

บางคนถูกประทับประคองมาได้ตลอดรอดฝั่ง แต่พอถึงวัดกลับต่อว่าผู้ชวนเสียหุบม กล่าวโทษว่า “ทำไมไม่บอกแต่แรก ถ้ารู้อย่างนี้ฉันจะแต่งมาให้ขาวปลอดทั้งตัวทีเดียว”

ธรรมเนียมปฏิบัติในการแต่งชุดขาวมาวัดนี้ คุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังสองปลุกฝังให้สาธุชนปฏิบัติกันมาตั้งแต่เมื่อเริ่มสร้างวัด จากชุดขาวที่ต้องระแวดระวังเรื่องความสะอาดเป็นพิเศษ คุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เริ่มปลุกฝังเรื่องความสะอาดของสถานที่ อันเป็นเสน่ห์ของวัดเรื่อยมาเป็นลำดับ ในโอวาทวันเกิดตอนหนึ่ง พระเดชพระคุณหลวงพ่อทตตชีโวเล่าถึงคุณยายว่า

“...วันหนึ่ง ตอนนั้นยังไม่ได้บวช หลวงพ่อกำลังเกดเสื้อผ้าที่คุณยายใส่ แล้วถามคุณยายว่า “ยาย เสื้อยายนี้นะ มันขาดจนปะไปแล้วตั้งหลายแห่ง แต่ทำไมมันยังขาวกว่าเสื้อของผมอีก เสื้อของผมนี้ใช้มายังไม่กี่เดือนเลย ยังขาวสู้ของยายไม่ได้ ผ้าของผมนี้ก็เนื้อดีกว่าของยายด้วยนะ”

คุณยายมองหน้า แล้วพูดยิ้มๆว่า “คุณ... ยายนะ ลูกชานา ยายมีเสื้อผ้าไม่มาก เพราะเสื้อผ้ายายมีไม่มากนักแหละ ยายใช้แล้วจึงต้องซักทุกวัน ไม่เคยหมัก ไม่เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคยเลยที่จะเอาเสื้อผ้าใส่กะละมังใส่ถึงทิ้งไว้ข้ามคืน ใช้วันนี้ถึงตอนเย็นยายก็ซัก ซักเรียบร้อยแล้วยายก็ตากให้มันแห้ง พอแห้งยายก็รีบเก็บ เพราะฉะนั้น เสื้อผ้าของยายทุกตัวขาวเหมือนใหม่ๆ แม้มันขาดแล้วก็ยังขาวสะอาดอย่างที่คุณเห็นนี่แหละ”

หลวงพ่อกำลังแล้วหลังเย็นเลย เสื้อผ้าของเราเนี่ย บางครั้ง ถ้ายังไม่ครบอาทิศัย ก็ยังไม่ซัก ใส่วันหนึ่ง ก็ทิ้งใส่ตะกร้าเอาไว้ พออีกวันก็เอาทิ้งใส่ตะกร้าเอาไว้อีก พอครบอาทิศัยจึงซัก ก็เลยได้รู้วันนั้นเองว่า เราดูแลรักษาเสื้อผ้าไม่เป็น แต่คุณยายอาจารย์ท่านละเอียดเป็นเหตุเป็นผลไปหมดอย่างนั้นนี่เองยายจึงเข้าถึงธรรมะละเอียดๆ ได้

แค่ความสะอาดของเสื้อผ้าคุณยายยังระวัง ดูแลรักษาเอาใจใส่อย่างดีราวกับสมบัติล้ำค่า เพราะฉะนั้น ไม่ต้องพูดถึงเรื่องพื้นฐานอื่นๆ เช่น เรื่องข้าวปลาอาหาร เรื่องที่อยู่ ที่พักของท่านจึงได้สะอาดจริงๆ สะอาดทั่ว

ทั้งบ้าน ไม่ว่าตรงไหนมันน่าอนาถน่ารังไปทุกแห่ง นั่นคือสิ่งที่หลวงพ่อยาก
ถ่ายทอดให้รับรู้กันไว้ แต่นี่ก็เป็นเพียงแค่เรื่องหยาบๆ นะ เรื่องละเอียดไม่
ต้องมาพูดถึงหรอกว่า ธรรมะละเอียดของยายจะเป็นอย่างไร จะขนาดไหน...”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อยุดหนึ่งไม่พูดไม่จาไปครู่หนึ่ง ยกแก้วน้ำ
แก้วใหญ่พิเศษขึ้นดื่มน้ำอุ่นเงิบๆ แล้วคลี่ผ้าเช็ดหน้าแช่เย็น เนื้อนุ่มหนาสี
เหลืองอ่อน ที่อุบาสกเสน่ห์นำมาถวาย ขึ้นเช็ดหน้าพอเป็นพิธีเพื่อฉลอง
ศรัทธาคนถวาย จากนั้นท่านได้ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นชูแล้วกล่าวสลับไปว่า

“ผ้าขี้ริ้ว พอเราใช้แล้วมันสกปรก เราก็กู้กันไปเลย แต่ผ้าขี้ริ้วที่คุณ
ยายใช้ดูบ้าน เช็ดบ้าน ใช้เสร็จคุณยายท่านนำไปซักจนสะอาด สะอาดกว่า
ผ้าเช็ดหน้าของหลวงพ่อก็คือ เสื้อของหลวงพ่อก็ไม่เกาขนาดนั้น ยังชาวู้
ผ้าขี้ริ้วเก่าๆ ของคุณยายไม่ได้เลย หลวงพ่อยายคุณยายมาก ตั้งแต่นั้นมาก็
เลยเริ่มปรับปรุงตัวเอง...”

“ดูนะลูก ไม่ว่าจะเป็เสื้อเป็นผ้า แม้กระทั่งผ้าขี้ริ้ว แม้แต่กระโถน
บ้านน้ำลายของคุณยายเห็นแล้วเป็นครูเราได้หมดเลยนี่คือเรื่องที่เราจะต้อง
มาตรวจสอบตัวเอง ตรวจสอบเรื่องการสร้างบารมีของเรา ตรวจสอบเรื่อง
การดัดนิสัยตัวเรา ตรวจสอบแม้กระทั่งในเรื่องการเป็นกัลยาณมิตรให้กับ
คนอื่นว่าเป็นอย่างไร เราควรจะต้องปรับปรุงตัวของเราเองอีกมากมาย
มหาศาลแค่ไหน จึงจะตามให้ทันฝุ่นที่ปลิวติดเท้าเราไปได้...”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สมาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

ต้องรีบไหว้เขาก่อน เพราะว่าชาวโลก
ส่วนมากนี้ เขาถือเนื้อถือตัว เขาเห็นว่ายาย
เป็นแค่อุบาสิกา เป็นแม่ชี บางทีเขาก็อาจ
นึกดูถูกเอา ยิ่งยายเองก็แก่แล้วด้วย
หนังสือหนังหาก็อ่านไม่ออก เป็นลูกชาวไร่
ชาวนา เขาไม่รู้ว่าเรามีคุณธรรมแค่ไหน
เป็นไปได้ที่เขาจะดูถูกเอา แล้วไอ้คนที่ดูถูก
ผู้มีธรรม ผู้เข้าถึงธรรมกายแล้วนะ ท่านคิด
ว่ามันจะแบกนรกไหมล่ะ...

ปิดอบายให้ศิษย์ ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวของเราท่านรูปร่างแบบนักรบ พุดเสียงดังฟังชัด ท่านมักเล่าบ่อยๆ อย่างอารมณ์ดีว่า “หลวงพ่อเรียนสัตวาบาลอยู่กับฝูงวัวฝูงควายมาเยอะแล้วยังไปฝึกเป็นนักมวยหัดอย่างสามชუმอยู่เป็นปี พอเข้าวัดแล้วก็ต้องฝึกธรรมะอย่างหนัก และต้องฝึกตัวแก้ไขบุคลิกภายนอกอีกเยอะ ก็ได้อาศัยคุณยายกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโย ท่านฝึกให้”

สาธุชนที่มาวัด พอพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเล่าภูมิหลังของท่านอย่างนี้ให้ฟัง ก็อบทุกคนออกปากว่า นึกภาพไม่ออก เพราะมาวัดก็ปีๆ ก็เห็นท่านยิ้มแย้มแจ่มใส แก้มแดงปลั่ง เดินเหินองอาจสง่างาม ไม่ทันทันเข้าใกล้ก็ได้ยินเสียงทัก “คุณโยม สบายดีหรือ?” “ผู้เฒ่า แข็งแรงดีนะ เชิญเชิญเข้ามาเลย ...” “ไอ้หนู เข้าครัวไปกินข้าวกินปลาเสียก่อนไป ...” เวลา มีพระผู้ใหญ่จากต่างวัดมาเยี่ยม พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จะรีบออกไปต้อนรับ แสดงอาการนอบน้อม นุ่มนวล ประนมมือสนทนาด้วยทุกครั้ง และ

ยังกำชับให้ลูกศิษย์ดูแลพระอาคันตุกะให้ดีที่สุดทุกรูป

เรื่องนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำรงใจไว้เล่าถึงคุณยายอาจารย์ว่า

“...พฤติกรรมแม่บทหรือต้นแบบการแก้ไขตนเองของคุณยาย ในเรื่องคุณธรรมนั้น หลวงพ่อได้เห็นตัวอย่างจากคุณยายอาจารย์มามากมายนับไม่ไหว จะชี้ให้ดูเป็นตัวอย่างเท่าที่โอกาสจะอำนวย แล้วพยายามทำตามท่านให้ได้นะลูกนะ

คุณยายท่านพูดนักพูดหนาว่า “ยายนั่งเข้าที่ตรวจตราไปแล้วทั้งโลก เป็นเหมือนอย่างที่คุณพุทธเจ้าท่านว่าจริง ๆ”

หลวงพ่อสงสัยเพราะไม่รู้ว่าคุณยายกำลังคิดเรื่องอะไรอยู่ ก็เลยถามคุณยายว่า “เรื่องอะไรหรือยาย”

คุณยายบอกว่า “ก็ที่คุณพุทธเจ้าท่านสอนไว้ยังงี้ละ ท่านบอกว่าคนที่ตายไปแล้ว ตกนรกมากกว่าไปสวรรค์ พวกท่านก็อ่านจากพระไตรปิฎกมาแล้วไม่ใช่หรือ ยายเคยนั่งเข้าที่ไปดูแล้ว คนที่ตายไปแล้วตกนรกนะ มันมากกว่าไปสวรรค์จริง ๆ น้อยรายเต็มทีที่จะปีदनรก แล้วก็เปิดสวรรค์ให้ตัวเองได้”

คุณยายชอบพูดอย่างนี้เป็นประจำ วันนั้นหลวงพ่อก็เลยถามคำถามยาวหน่อยว่า “อ้าว แล้วเมื่อเป็นอย่างนั้น ยายเองก็ปีदनรกสนิทแล้ว สวรรค์นิพพาน ก็เปิดได้แล้ว ทำไมเวลายายต้อนรับแขกหรือใครต่อใคร แม้เขาเป็นลูกศิษย์ ทำไมยายต้องรีบไหว้เขาก่อนด้วยละ”

คุณยายตอบว่า “ต้องรีบไหว้เขาก่อน เพราะว่าชาวโลกส่วนมากนี้ เขาถือเนื้อถือตัว เขาเห็นว่ายายเป็นแค่อุบาสิกา เป็นแม่ชี บางทีเขาก็อาจนึกดูถูกเอา ยิ่งยายเองก็แก่แล้วด้วย หนังสือหนังสือก็อ่านไม่ออก เป็นลูกชาวไร่ชาวนา เขาไม่รู้ว่ามีคุณธรรมแค่ไหน เป็นไปได้ที่เขาจะดูถูกเอา แล้วไอ้คนที่ดูถูกผู้มีธรรม ผู้เข้าถึงธรรมกายแล้วนะ ท่านคิดว่ามันจะแบกนรกไหมล่ะ...”

“...ดวงอาทิตย์ดวงเบ้อเร่อขึ้นอยู่ข้างหน้า ลูกเด็กเล็กแดงมันมองไม่เห็นคุณ ตัวเขาเองนะ คุณความดีแค่ห้อย ฆิณฏุก ดิษฐ์ บุญบาบ มันก็รู้จัก แล้วถ้ามันคิดว่าตัวเองโตกว่าดวงอาทิตย์ อย่างนี้ก็แค่ตายสถานเดียว เพราะฉะนั้น เวลายายเห็นเขา ยายต้องรีบไหว้ รีบทักทายเขาก่อน ไม่อย่างนั้น ถ้าเขายึดยกตนข่มท่านใส่ยาย เตี้ยมันจะแบกนรกตาย ยายเลยรีบไหว้ เขาก่อน

พอยายไหว้เขาก่อนก็ช่วยให้เขาอารมณ์ดี และเมื่อเราไหว้เขาแล้ว เขาก็เลยต้องรีบไหว้เรา เขาก็เลยใจเปิดไปด้วย แล้วก็เลยทำให้เกิดความคุ้นเคยกัน เมื่อคุ้นเคยก็อยากเข้าใกล้ อยากคุยกัน เตี้ยยายก็แถมธรรมะให้เขาได้ เขามาถึงวัดแล้ว เขาก็จะได้บุญกลับไปเยอะๆ”

“คุณยายท่านมองอย่างนี้ ทั้งสงสาร ทั้งเมตตากรุณาสัตว์โลก กลัวเขาจะตกนรก กลัวเขาจะได้บุญน้อย เลยต้องยอมอ่อนน้อมถ่อมตนลงไปถึงปานนั้น ซึ่งที่จริง ถ้าท่านนั่งเฉยๆ ไม่ไปเคารพ ไม่ไปไหว้ใคร ทำเฉยๆ เสียใครจะมาทำอะไรท่านได้ ก็ท่านอยู่ในวัดของท่าน แต่ท่านยอมอ่อนน้อมถ่อมตน เพื่อไปหิ้ว ไปยกสัตว์โลก โปรดสัตว์โลกให้พ้นบาปพ้นเคราะห์ นี่ก็คือคุณยายของเรา

ถ้าเราได้เข้าใกล้คุณยาย เห็นคุณยายรับแขก จะเห็นคุณยายไหว้เขาก่อนทุกครั้ง แล้วถ้าใครมาราบคุณยาย คุณยายก็จะก้มแล้วก้มอีก ลงไปรับไหว้ รับกราบเขา การก้มแบบนี้ สำหรับคนอายุขนาดนี้ เมื่อจะตายแต่คุณยายก็ยังทำ เพราะเกรงว่าเตี้ยเขาจะมานึกตำหนิว่า คุณยายถือตัว แล้วการนี้ก็ตำหนิผู้มีธรรม เตี้ยมันจะแบกนรก คุณยายจึงก้มลงไปรับไหว้รับกราบเขา ตัวเองจะเหนื่อยจะเมื่อยอย่างไร ไม่ได้คิดเลย นี่คุณยายของเราเป็นอย่างนี้...”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

ไม่ว่ายิ่งใหญ่แค่ไหน ยายดูแล้ว เห็น
 ที่จะพ้นนรกยาก เขายิ่งใหญ่ทางโลกก็จริง
 แต่ทางธรรมยังเด็กมากๆ ไม่ได้ใหญ่
 เหมือนอย่างที่เราๆ คิด ยายมองเข้าไปใน
 ศูนย์กลางกายของพวกเขา แต่ละคนล้วน
 มีดๆ กันแทบทั้งนั้นพวกนี้ตกนรกเกือบหมด
 เพราะพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัด ใครใจ
 หมองใจมืดต้องไปอบาย ใครใจใสใจสว่าง
 ต้องไปสวรรค์

รับแขกอย่างองอาจในธรรม

ลูกศิษย์วัดและพระภิกษุที่ทำหน้าที่อยู่ในสำนักงานอาศรมบัณฑิต ซึ่งเป็นที่ทำงานประจำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อตตชีโว นอกจากทำงานด้านวิชาการรับใช้พระเดชพระคุณหลวงพ่อกแล้ว ยังต้องทำหน้าที่ต้อนรับแขกทั้งที่ตั้งใจมา และที่บังเอิญผ่านด้วยสารพัดธุระ แขกที่มามีหลายระดับ ทั้งที่มาด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ มากด้วยธุรกิจ และมากด้วยความทุกข์ แต่ละคนเมื่อมาถึงแล้วก็ยากที่จะเข้าไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อกทุกคน บางวันแขกมาก “หน้าห้อง” ต้องจัดกลุ่ม จัดลำดับอย่างรอบคอบ และต้องสนทนากับแขกไปพลางๆ ก่อน การสนทนากับแขกที่ไม่เคยรู้จักหน้าค่าตากันมาก่อน เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย

ในสำนักงานอาศรมบัณฑิต มีห้องประชุมเล็กๆ จุคนได้ประมาณ ๒๐-๓๐ คน พระเดชพระคุณหลวงพ่อกมักใช้เป็นที่พักับแขก และประชุมกลุ่มย่อยเจ้าหน้าที่ในวัด ทั้งพระภิกษุและอุบาสกอุบาสิกา บางครั้งเพื่อปรึกษา

วางแผนเตรียมงานบุญใหญ่ บางครั้งก็เพื่ออบรมให้โอวาทเล็กๆ น้อยๆ

วันนั้นเป็นวันเสาร์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังเห็นพวกเรารุ่นวาย หน้าแห้ง รับแขกมากกว่าปกติ เพราะใกล้ปีใหม่ จึงเรียกประชุมกลุ่มย่อย แล้วให้โอวาทเรื่องการรับแขกว่า

“...เรื่องการรับแขก คุณยายอาจารย์ท่านก็ไม่เคยไปเรียนวิชาการรับแขก มาจากไหน หนังสือก็อ่านไม่ออก แต่เห็นเวลาคุณยายสนทนากับแขก ท่านทำได้อย่างดี ไม่มีประหม่า ไม่มีเก้อเขิน วันหนึ่ง ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ หลังจากแขกกลับไปหมดแล้วหลวงพ่อก็ถามคุณยายว่า “ยายนี่ยังไป ยายทำอย่างไร จึงต้อนรับแขกที่มาเหล่านั้นได้อย่างดี ไม่มีเคอะ ไม่มีเขิน”

คุณยายตอบว่า “ยายก็เอาใจจรดเข้าสู่ศูนย์กลางกายของยายไป แล้วพระธรรมกายในตัวท่านก็จะสอนยายเองให้ทำอย่างนั้น พูดอย่างนี้”

คุณยายท่านบอกว่าท่านรับแขกอย่างนี้ หลวงพ่อก็นึกในใจว่า แล้วพวกลูกๆ ที่ยังไม่ถึงพระธรรมกายจะทำอย่างไรจึงจะพอเหมาะพอควร ก็เลยต้องมานั่งค้นพระไตรปิฎก พบแล้วก็นำมาศึกษาอยู่นี้แหละ

แต่มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อฉุกคิดขึ้นมากะทันหัน ก็ถามคุณยายโดยท่านไม่ทันได้ตั้งตัวว่า “ยาย เวลายายเจอใครไม่ว่าพระว่าคน ไม่ว่าเขาจะยิ่งใหญ่แค่ไหน ทำไมยายถึงไม่ประหม่าเลยล่ะ”

ขนาดถูกถามกะทันหันอย่างนั้น คุณยายก็ตอบชัดมั่นคงว่า “ยายเคยเข้าธรรมกายไปสำรวจดูแล้วทั้งโลก ไม่เห็นจะมีคนพ้นนรกสักกี่คนเลย ไม่ว่ายิ่งใหญ่แค่ไหน ยายดูแล้ว เห็นที่จะพ้นนรกยาก เขายิ่งใหญ่ทางโลกก็จริง แต่ทางธรรมยังเด็กมากๆ ไม่ได้ใหญ่เหมือนอย่างที่เราๆ คิด ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของพวกเขา แต่ละคนล้วนมีดีๆ กันแทบทั้งนั้น พวกนี้ตกนรกเกือบหมด เพราะพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัด ใครใจ

หมองใจมืดตึ๊งไปอบาย ใครใจใสใจสว่างต้งไปสวรรค์ ส่วนยายเองพ้นนรก
แล้ว ยายรู้เห็นชัดว่า ถ้ายายตายแล้วยายต้งไปสวรรค์ สำหรับพระ-
นิพพานเป็นยังงัย ยายก็รู้จัก

“พวกใหญ่ๆ พวกนี้ ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของพวกเขาล้วน
เหมือนเอาแสงอาทิตย์ส่องเข้าไปในถ้ำที่มีมืดๆ ก็เลยรู้ว่าเขาจะต้องรอให้ยาย
ไปช่วย รู้อย่างนี้แล้วจึงไม่ประหม่าอะไรกับผู้ยิ่งใหญ่ทางโลกเหล่านั้น”

ผู้ที่ปิดนรกเปิดสวรรค์ให้ตนเองได้แล้วองอาจอย่างนี้ แต่ในความ
องอาจของคุณยายนั่น ท่านก็มีความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นปกติแฝงอยู่ด้วย
ท่านไม่ได้ทำตัวยืตผงาดดูถูกใครแม้กับคนที่นรกกียังปิดให้ตัวเองไม่ได้ก็ตาม
ขอให้พวกเราตั้งใจศึกษา ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ดีนะจะได้ ปิดนรก เปิดสวรรค์
นิพพานให้ตนเองและเป็นกัลยาณมิตรช่วยเหลือชาวโลกอีกด้วย แล้วก็จะ
องอาจได้อย่างกับคุณยาย

วันเสาร์ที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ห้องประชุมอาศรมบัณฑิต วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

๘๘

ยายทำตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอน
เอาไว้ ส่วนใครเขาจะด่า ใครเขาจะติยายทั้ง
เมือง ยายก็เฉยๆ ยายเอาใจท่านเดียว คือ
พระพุทธเจ้า

๘๘

วิธีตัดสินใจของคุณยาย

ในครัวเล็กของอาศรมบัณฑิต ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อตตชีโว
สั่งปิดหลายครั้ง เพราะทำผิดวัตถุประสงค์แต่เริ่มแรก ที่อนุญาตให้ใช้เป็น
จัดเฉพาะ น้ำร้อนน้ำชา และน้ำปานะ เนื่องจากอาหารเช้าและเพล ของพระ
ภิกษุสงฆ์และสามเณรทุกรายการ ครัววัดของคุณยายอาจารย์จัดไว้ให้
เพียบพร้อมแล้ว แต่ทว่าแต่ละครั้งปิดครัวได้ไม่นานก็ต้องเปิดบริการอีก
เพราะแม่ครัว คือ ป้ารัตน์ ไม่อาจทนคำรบเร้าอ่อนหวานของเจ้าภาพ รุ่นอยู่
บ้านธรรมประสิทธิ์ของคุณยายอาจารย์บ้าง รุ่นบุกเบิกสร้างวัดพระธรรม
กายบ้าง รุ่นอุดมคณาธิการเนินประดู่บ้าง ฯลฯ แม้ที่สุด ต้องยอมตามใจ
กลุ่มที่สถาปนาตัวเองเป็นรุ่น “ลูกศิษย์กันกุฎิ!!” ที่แอบเอาอาหารที่ปรุง
อย่างประณีต สุดฝีมือ มาจากบ้าน มาขอถวายเพลพระเดชพระคุณหลวง
พ่อตตชีโว รายงานว่า “ขอบุญบารมีหลวงพ่อดุ่มหัวอีกสักครั้งเถอะ...” มิหนำซ้ำ
ยังจัดกลุ่มมานั่งรอฟังเทศน์หน้าสลอน จนพระเดชพระคุณหลวงพ่เอง ก็
ไม่อาจตัดใจออกจากอาศรมฯ ไปฉันเพลรวมกับพระทั้งวัด ที่หอฉันคุณ

ยายอาจารย์มหาวรรตานุบาลิกจันทร์ ชนนกยูง อย่างที่อยากทำเป็นประจำ ต้องอนุญาตให้ปาร์ตี้เปิดครัวอีก แต่พอครัวชักจะใหญ่โตเอิกเกริกนัก ก็ค่อยสั่งปิดเป็นคราวๆ ไป

วันหนึ่ง ในขณะที่กลุ่มที่สถาปนาตัวเองเป็นลูกศิษย์กันกุฏิ กำลังรอรับประทานอาหาร “กัณบาตร” ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อยู่ ก็มีลูกศิษย์รุ่นกลางคนหนึ่งปรารถนาขอความเห็นจากรุ่นพี่ๆ ขึ้นมาว่า “จะลาออกจากงานมาช่วยงานวิชาการของหลวงพ่อดีหรือไม่” ปรากฏว่าวันนั้นรุ่นพี่ส่วนใหญ่เห็นด้วยรุ่นกลางบอกว่าควรคิดให้ดีกว่าจะมาทำอะไรได้บ้างรุ่นเล็กบอกว่า “ไม่มีเงินเดือนกิน แก่แล้วใครจะเลี้ยง..?”

ต่างคนต่างออกความเห็นกันต่างๆ นานา ผู้เขียนเองแม้จะเห็นด้วยกับรุ่นพี่แต่ก็ไม่ได้ออกความเห็นอะไร เพราะคิดว่าแบ่งกลุ่มเป็นผู้ฟังเสียบ้างน่าจะได้อะไรดีๆ... เมื่อกลับมาถึงที่พักแล้วก็มาหวนคิดได้ว่า ครั้งหนึ่ง ที่ห้องอธิจิต ในหมู่บ้านปฏิบัติธรรมของวัดพระธรรมกาย ซึ่งจัดเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมระยะสั้น ๗ วัน พระเดชพระคุณหลวงพ่เคยเล่าถึง “วิธีตัดสินใจของคุณยาย” ไว้ จึงไปค้นบันทึกเล่มที่ ๑๒ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ มาดู ก็ได้พบบันทึกที่เขียนเรื่องนี้ไว้สนใจ

ตอนหนึ่งในพระธรรมเทศนา พระเดชพระคุณหลวงพ่เล่าว่า

“เมื่อหลวงพ่เข้าวัดใหม่ๆ ยังไม่ได้บวช ได้ถามคุณยายว่า

“ยายมีวิธีตัดสินใจอย่างไร ในการที่จะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะว่าถ้าจะทำในสิ่งนี้ คนนี้อาจจะชอบ แต่คนโน้นก็อาจจะไม่ชอบ”

สาเหตุที่หลวงพ่ถามคำถามนี้ ก็เพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า “โลกนี้มีสิ่งประจำโลกอยู่ ที่เรียกกันว่า **โลกธรรม ๘** ซึ่งเป็นสภาพความผันแปรประจำโลก คือ มีลาภคู่กับเสื่อมลาภ มียศคู่กับเสื่อมยศ เช่น ถูกปลด ถูกไล่ออก มีสรรเสริญคู่กับมีนินทา มีสุขคู่กับมีทุกข์”

ชีวิตมนุษย์มี ๘ สิ่งนี้คละเคล้าปะปนกันไป

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเอกบุรุษผู้เลิศที่สุดในโลก ก็ยังถูกนิพนธ์ว่าร้าย ในขณะที่เดียวกันคนที่เลวแสนเลว ขนาดฆ่าพ่อฆ่าแม่ หรือเป็นโจรปล้นบ้านปล้นเมือง ซึ่งใครๆ ก็นินทาสาปแช่ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนเลวเช่นเดียวกับเขา สรรเสริญเยินยอกัน เมื่อเป็นอย่างนี้ ยายมีวิธีตัดสินใจอย่างไร ที่จะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะถ้าทำอะไรลงไป ก็จะมีคนพวกหนึ่งชม และก็มีอีกพวกหนึ่งตำหนิ

คุณยายตอบหลวงพ่อดีใจมากเลยว่า

“คุณเฒ่า ตลอดชีวิตของยาย ยายไม่เคยเอาใจใคร ไม่ตามใจใครเลย แต่ยายยอมตามใจอยู่ท่านเดียวคือพระพุทธเจ้า เพราะพระองค์ท่านทรงหมดกิเลสแล้ว มีหน้าที่ท่านทรงยังแยกแยะให้เราเข้าใจได้ชัดเจนว่าอะไรผิด อะไรถูก อะไรดี อะไรชั่ว อะไรบุญ อะไรบาป อะไรควร อะไรไม่ควร...”

“พระพุทธเจ้าท่านแยกเอาไว้ชัดแล้ว เพราะฉะนั้น ยายทำตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ ส่วนใครเขาจะด่า ใครเขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉยๆ ยายเอาใจท่านเดียว คือพระพุทธเจ้า”

“เพราะฉะนั้น วันที่ยายออกจากบ้าน เพื่อไปเรียนธรรมะกับหลวงพ่อดาบากน้ำ วันนั้น กราบแม่แล้วยายก็ออกเดินทาง ยายไม่ได้เหลียวหลังไปดูใครอีกเลย ยายย้อนกลับบ้านไปอีกทีเมื่อตอนแม่ตายแล้ว แล้วเพราะยายเชื่อพระพุทธเจ้า ยายก็เลยสามารถช่วยทั้งพ่อทั้งแม่ให้พ้นนรกได้ ด้วยวิชาธรรมกาย ในขณะที่พี่น้องก็คนอื่นๆ ทำไม่ได้ ใครจะด่าว่ายายใจดำ ทั้งแม่และพี่น้องไป แต่ยายเฉยๆ เพราะยายคิดว่า ยายได้ทำตามที่คุณพระพุทธเจ้าได้ตรัสเอาไว้แล้ว คือ ออกบวชบำเพ็ญเนกขัมมบารมี”

วันพฤหัสบดีที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องอธิจิต หมู่บ้านปฏิบัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

๘๘

คุณยายท่านมีเป้าหมายมุ่งที่จะไป
ข้างหน้า คือ จะไปปราบมาร ประหารกิเลส
ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ถึงต้นในต้นของ
พญามาร ที่ไม่มีต้นในต้นอีกต่อไป เพื่อไป
ให้ถึงที่สุดแห่งธรรมแล้วค่อยเข้านิพพานกัน

๘๘

มุ่งปราบมารอย่างเดียว

วันหนึ่งเพื่อนรักของผู้เขียนคนหนึ่งซึ่งลาออกจากราชการไปทำกิจการส่วนตัว และอาสาช่วยงานวัดในส่วนของกิจการต่างประเทศ เพื่อนคนนี้มีฝีมือในเรื่องการทำอาหารไม่เป็นรองใคร ใจใหญ่เรื่องการทำอาหารถวายพระ แต่เรื่องอื่นๆ ที่เป็นเรื่องบุญกุศลก็อยู่หนึ่งไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการทำหมอดีมารักษาพระอาพาธ เป็นผู้นำบุญพาคนมาวัด พาฝรั่งมั่งค่าชาวต่างประเทศมากกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้าง เมื่อไปปักหลักอยู่ต่างประเทศเป็นครั้งคราวก็ไปเป็นศูนย์รวมพลคนเข้าวัดจนได้ ดูตารางเวลาแล้วแทบไม่มีวันว่าง

เมื่อวัดพระธรรมกายจัดชุดงศ์ปีใหม่ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ เพื่อนๆ ก็ชวนกันว่า มาอยู่ชุดงศ์ปีใหม่กันดีกว่า ลองมานอนวัดกินข้าววัดกันสัก ๔ วัน คือ ถือชุดงศ์ข้อที่ว่า ให้นั่งนอนในที่ที่เจ้าหน้าที่จัดให้เป็นวัตร ซึ่งหมายความว่าต้องรับประทานอาหารที่วัดจัดให้ด้วย เพื่อนรักคนนี้ก็

ตืออกดีใจตกลงใจมาอยู่จุดงค์ด้วยกัน ผู้เขียนรู้นิสัยเพื่อนดีก็อบรมกันมาก่อนเลยว่า “เธออย่าเข้าไปจู้จ้านในครัววัดนะ”

เหตุการณ์ก็เป็นไปโดยราบรื่น ออกจุดงค์หน้าตาเบิกบานอิมบุญไปทั่วหน้ากัน พอวันเสาร์ถัดไป เพื่อนรักคนนี้ก็มาถวายภัตตาเพลพระในสภามรรคทายาสากลหลังคากจาก แล้วก็เลยชวนกันมาราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตตชืโวด้วยกัน ที่ห้องรับแขก ในอาศรมบัณชิต เมื่อแขกคนอื่นๆทยอยกราบลาหลวงพ่อกลับกันหมดแล้ว พอดีได้จ้งหวะเหลือเพื่อนรักกับผู้เขียนสองคนรั้งท้ายอยู่ จู่ๆ เพื่อนก็กราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตตชืโวว่า

“หลวงพ่อกัตตชืโว อาหารที่แม่ครัวของวัดปรุงมาถวายพระนี่ รสชาติไม่ได้เรื่องเลย จืดชืด ไม่เป็นสัปปะรด...”

ผู้เขียนตกใจเพราะเพื่อนพูดเสียงดังฟังชัด จะตะครุบปากเพื่อนไว้ก็ไมทัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตตชืโวนิ่งอึ้งไปชั่วครู่ แต่แล้วเพื่อนรักก็เป็นฝ่ายตกใจเสียเอง เพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตตชืโวมายืนอยู่หน้าประตูห้องรับแขกเมื่อไรไม่รู้ ได้ยินเสียงท่านพูดเรียบๆ ว่า

“แม่ครัวก็ต้องปรับรส พระก็ต้องปรับลิ้นนะจ๊ะ”

... !!!!! ...

วันหนึ่ง ในปลายเดือนมกราคม หลังเหตุการณ์วันนั้นไม่นาน พระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตตชืโว ได้กล่าวสัมโมทนาียกถาหลังฉันท่ามกลางพระภิกษุสามเณรทั้งวัด และสาธุชนจำนวนมากที่มาถวายภัตตาหารว่า

“เหตุที่วัดพระธรรมกายของเรา มีข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์อย่างนี้ ก็เพราะอาศัยบารมีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านเสียเวลาถึง ๔ อสงไขย กับแสนมหากัป สร้างบารมีเอามาสะสมเป็นเสบียงไว้เลี้ยงลูกๆ ของท่าน

อีกทั้งยังอาศัยบารมีของคุณยายอาจารย์ อาศัยบารมีของพระเดช-
พระคุณหลวงพ่อร่มมชโย ที่ท่านเคี่ยวเข็ญแล้วเคี่ยวเข็ญอีก ให้พวกเรานั่ง
สมาธิกลั่นกายกลั่นใจให้ใสได้ทุกวัน

ในส่วนละเอียด ท่านก็คุมกายในกายให้

ในส่วนหยาบๆ ท่านก็เข้าไปตามญาติโยมมาทำบุญเลี้ยงพระให้
พวกเราจึงได้มีกินมีฉันกันอยู่ทุกวันนี้ ถ้าไม่ได้ยายละก็ ไม่ได้แบบนี้หรอก

ถามว่าบารมีอย่างคุณยาย ถ้าคิดจะเข้าพระนิพพานเป็นพระอรหันต์
เสียตั้งแต่ชาตินี้ ทำได้ไหม ? ทำไมจะทำได้ แต่คุณยายจะได้เป็นเพียง
แค่พระอรหันต์เท่านั้น

คุณยายท่านมีเป้าหมายมุ่งที่จะไปข้างหน้า คือ จะไปปราบมาร
ประหารกิเลส ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ถึงต้นในต้นของพญามาร ที่ไม่มีต้น
ในต้นอีกต่อไป เพื่อไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม แล้วค่อยเข้านิพพานกัน

คุณยายท่านตั้งเป้าหมายชีวิตของท่านเอาไว้อย่างนั้น ท่านเห็นแก่
สัตว์โลก ท่านตั้งใจตามรอยเท้าของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ ไม่ต้องการให้พระ เณรต้องอดอยากหิวโหย ในระหว่างเส้นทาง
ที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม พวกเราที่เป็นพระภิกษุสงฆ์สามเณร เรื่องอาหาร
การขบฉันก็ต้องระวังให้อยู่ในกรอบที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนเอาไว้ต้อง
โภชนมัตตัญญูตา สำรวมในภัตตาหาร ขบฉันเพียงเพื่อให้มีกำลัง
ปฏิบัติธรรมเท่านั้น และต้องรักษาศรัทธาของญาติโยมไว้ด้วย”

วันศุกร์ที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๔

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

คุณยายท่านไม่เคยกังวลว่า หลังจาก
 ละโลกไปแล้ว ใครจะทำบุญหรือไม่ทำบุญ
 อุทิศส่วนกุศลให้ท่าน เพราะท่านตั้งใจทำ
 ของท่านเองเต็มที่อยู่แล้ว ใครจะดักบาตร
 กรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้ในภายหลัง
 อย่างไรหรือไม่ก็แล้วแต่ ตอนนี้ทำด้วยมือ
 ตัวเองให้เต็มทีก่อน ถ้าใครจะทำให้ใน
 ภายหลังก็ถือว่าเป็นของแถม อย่างนี้ง่ายดี
 ถือว่าไม่ประมาท

ทำบุญเต็มได้ด้วยตัวเอง

เพื่อนรักของผู้เขียนอีกคนหนึ่ง เป็นผู้อำนวยการสถานีทดลองพืชไร่ อยู่ต่างจังหวัด มีหน้าที่ราชการยุ่งเหยิงมาก แต่รักการทำบุญเป็นชีวิตจิตใจ จึงให้เงินคนงานที่มารับใช้ในบ้านไว้ก้อนหนึ่งแล้วสั่งว่า ให้ไปซื้ออาหารอย่างดีถวายพระ ที่บิณฑบาตผ่านหน้าบ้านพักข้าราชการให้ได้ทุกวัน ส่วนตัวเองรีบไปที่สำนักงานแต่เช้ามืด ไปชงกาแฟกินแล้วเตรียมเรื่องที่จะพูดหน้าแถวคนงาน ซึ่งที่สถานีทดลองแห่งนั้นมีธรรมเนียมปฏิบัติว่า คนงานทุกคน ต้องมาเข้าแถวหน้าเสาธง เพื่อฟังคำสั่งงานก่อนแยกย้ายไปทำงานในแต่ละแผนก เพื่อนที่เป็นผู้อำนวยการคนนี้จะใช้เวลาประมาณ ๕ ถึง ๑๐ นาที เล่าธรรมะเรื่องมงคลชีวิตให้คนงานฟัง แล้วเตือนให้ใช้เป็นหลักในการทำงาน และดูแลคนในครอบครัว

เพื่อนมาเล่าให้ฟังว่า เด็กคนงานที่มารับใช้ในบ้านคนนี้ ตั้งใจซื้ออาหารอย่างดีมาถวายพระทุกวัน บางวันก็มาบอกว่าลงมือทำอาหารเอง

ก็ชมเชยให้กำลังใจเขาทุกครั้งที่เขาบอก วันหนึ่ง ในอีกหลายเดือนต่อมา ผู้เขียนมีธุระไปพักค้างคืนที่บ้านเพื่อนคนนี้ ตอนเช้ามีด ผู้เขียนลุกขึ้นมานั่งสมาธิ ได้ยินเสียงเพื่อนรีบลุกจากที่นอนก็คิดสงสัยว่า ‘อะไรจะขยันทำงานขนาดนั้น’ ก็เลยหันตตามตามทีคิดในใจ

เพื่อนตอบว่า “เปล่าหรอก จะไปเตรียมอาหารตักบาตร” ก็เลยลืมหูลืมตาถามว่า “เอ้า..ไม่ได้ให้เด็กตักบาตรให้แล้วรี” เพื่อนตอบอูบอับจับความได้ว่า **“กลัวชาติหน้าเกิดเป็นคนรับใช้ในบ้านคนรวย”**

วันนั้น หลังจากช่วยกันตักบาตรเสร็จแล้ว เพื่อนจึงขยายความให้ฟังว่า วันหนึ่งขณะกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อร่มมชโยอยู่กับเพื่อนในกลุ่มผู้นำบุญด้วยกัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญดลอยุธยา ขึ้นมาว่า **“ระวังเนื้อ ให้คนรับใช้ตักบาตรให้ เดี่ยวเจ้าของบ้านจะกลายเป็นคนรับใช้”**

“เราได้ยินแล้วเสียส้นหลังวาบเลย คราวนี้ไม่เอาแล้ว ต้องทำเองกับมือทุกบุญ...”

หลังจากนั้นเพื่อนคนนี้จะถวายปัจจัย ถวายของกับพระเดช-พระคุณหลวงพ่อกับพระทุกรูปด้วยมือตนเองทุกครั้ง ไม่จำเป็นจริงๆ จะไม่ฝากใครไปถวายเลย

เรื่องทำบุญด้วยตนเองนี้ คราวหนึ่ง พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตต-ชีโวเล่าถึง ความตั้งใจในการทำบุญของคุณยายอาจารย์ ไว้ในการเทศน์อบรมอาสาสมัครฝ่ายวิชาการ อาศรมบัณฑิต ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรมเมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี ผู้เขียนจดบันทึกคำพูดของท่านไว้ มีใจความตอนหนึ่งว่า

“...ลูกเอ๊ย... จำเอาไว้แล้วกันว่า การทำบุญต้องทำด้วยตัวเอง จึงจะได้ผลเต็มที่ ถ้าคนอื่นทำให้ เราก็ได้แต่อนุโมทนา มันได้บุญอย่างมากก็แค่ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ของที่เราทำเอง เพราะฉะนั้น ตอนที่ยังมีเรี่ยวมีแรงต้องรีบ

ทำเข้า อยากจะได้บุญอะไร ก็รีบทำไปเถอะ ใครอื่นจะทำ หรือไม่ทำด้วย ก็ช่างเขาเถิด

“คุณยายท่านไม่เคยกังวลว่า หลังจากละโลกไปแล้ว ใครจะทำบุญ หรือไม่ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ท่าน เพราะท่านตั้งใจทำของท่านเองเต็มที่อยู่แล้ว ใครจะตกบาตรกรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้ในภายหลังอย่างไรหรือไม่ก็แล้วแต่ ตอนนี้อย่าด้วยมือตัวเองให้เต็มทีก่อน ถ้าใครจะทำให้ในภายหลังก็ถือว่าเป็นของแถม อย่างนี้ง่ายดี ถือว่าไม่ประมาท...”

วันเสาร์ที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๔

ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรม เมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี

ถ้าเราบารมีน้อย ทั้งคนพาล ทั้งพญา
 มาร มันก็ตามรังแกเรา จะทำทาน จะรักษา
 คีล มันก็คอยจะขวางเรา เราจะทำภาวนา
 มันก็ขวาง ขนาดพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 บารมีท่านเยอะอย่างนั้น มารมันก็ยังหาช่อง
 ทางขัดขวางตลอดเวลา เพราะฉะนั้น ถ้า
 บารมียังน้อยอย่างเรา มันก็ขวางเรื่อยไป

นักสร้างบารมี

ไม่มีวันหยุดสร้างบารมี

ปลายปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ คุณยายอาจารย์อายุครบ ๘๘ ปี เดิมคณะศิษยานุศิษย์จะรวมตัวกันมากราบขอพรเนื่องในวันเกิดของท่าน ในวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ตามระบบจันทรคติ แต่พอมาเปิดปฏิทินในปัจจุบันที่เป็นระบบสุริยคติ เป็นปีๆ ไป ปรากฏว่าวันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ไปตรงกับปลายเดือนธันวาคมบ้าง กลางเดือนมกราคมบ้าง การนัดหมายกันมากราบหรือทำบุญถวายท่าน จึงมักผิดวันคลาดเคลื่อนกันไปบ่อยๆ ดังนั้น ในปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมฺมชโย จึงให้เปิดปฏิทิน ๑๐๐ ปี ย้อนไปดูว่า วันพุธขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา พุทธศักราช ๒๔๔๒ ที่คุณยายเกิดนั้น ตรงกับวันที่เท่าใดทางสุริยคติ ก็พบว่า ตรงกับวันที่ ๑๙ มกราคม ตั้งแต่นั้นมา พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ให้ถือเอาวันที่ ๑๙ มกราคม ของทุกปี เป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ และถือเอาวันดีวันคล้ายวันเกิดที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๔๗ เป็นวันสุดท้ายของการสร้าง “หอฉันคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง” แล้วเลี้ยงพระภิกษุและสามเณรทั้งวัด ซึ่งมีประมาณ ๒,๐๐๐ รูป ในวันนั้น เป็นการฉลอง

หอนั้นไปเลย ความจริงหอนั้นที่สวยงาม เพราะได้ชโลมเอายอดโดมเจดีย์ที่ใช้สลายร่างคุณยายอาจารย์ มาเป็นหลังคานี้ สามารถรองรับพระภิกษุได้ถึง ๖,๐๐๐ รูป ซึ่งไม่นานพวกเราคงได้เห็นพระได้รับอภารณามาฉันภัตตาหารจนเต็มหอนั้น

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๘ เป็นวันคล้ายวันเกิดคุณยายอาจารย์ตามระบบจันทร์คติอย่างเดิม คิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์มากันแน่นเกือบหมื่นคน มีเจ้าภาพมาออกร้านอาหาร และขนมมณเฑียร ไศศกริมพร้อมผลไม้ให้กินฟรีเพียบ แบ่งเป็น ๓ จุด รวมทั้งหมดประมาณ ๓๐ ร้าน รอบสภารธรรมกายสากล (หลังคาจาก) เจ้าของร้านทั้งเชิฐชวน ทั้งเคี้ยวเชิฐให้คนมาดื่มมากินชิมอาหารของตนเสียงระเบ็งเซ็งแซ่พร้อมรอยยิ้ม ราวกับเทวดาเดินชิมอาหารอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุณครุไม้ใหญ่” ที่เดียว

ส่วนพระภิกษุสามเณร เจ้าหน้าที่จัดให้นั่งฉันแบบพิเศษเฉพาะวันนั้นตามคำเรียกร้องของเจ้าภาพ คือ นั่งโต๊ะจีน แต่ฉันอาหารไทยที่เจ้าภาพแต่ละร้านจัดมาถวาย

วันนั้น เวลาบ่าย ก่อนพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตติชิโวขึ้นธรรมาสันเทศน์ บรรดาคิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ ได้จัดตัวแทนจากทั้ง ๔ ภาคของประเทศไทย ออกมากล่าวคำมุทิตาสักการะต่อคุณยาย เป็นภาษาท้องถิ่นของตนเอง มีทั้งภาษาเหนือ ภาษาใต้ ภาษาอีสาน และไม่เพียงแต่จะมีภาษาลาวเท่านั้น ยังมีภาษาจีนโดยคุณชู้ยตี กัลยาณมิตรชาวจีนแท้ และภาษาอังกฤษจากคุณนิโคลัส ลูกศิษย์ชาวอังกฤษแท้ๆ อีกด้วย แม้คุณยายอาจารย์จะไม่ได้มานั่งฟังอยู่ด้วยเพราะท่านชรามากแล้ว แต่ทุกคนก็ทำเหมือนมีคุณยายมานั่งอยู่ต่อหน้า

ผู้เขียนยังจดจำได้ไม่ลืมถึงพลาณภาพแห่งความรักของลูกศิษย์หลาน และเหลนศิษย์ที่มีต่อคุณยายอาจารย์ของเรา จากนั้นพระเดชพระคุณ- หลวงพ่อทัตตชีโวก็ขึ้นธรรมมาสน์ แสดงธรรม บรรยายพระคุณของคุณยายอาจารย์ รวมทั้งธรรมะละเอียดๆ ของคุณยายอย่างลึกซึ้ง จนผู้เขียนรู้สึกเบิกบานสดชื่น ขึ้นมาอีกคำรบหนึ่ง เหมือนผักกะเจดได้น้ำ ทั้งๆ ที่ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ เต็มที่ ... ผู้เขียนบันทึกพระธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อไว้มีใจความว่า

“...นักสร้างบารมีที่แท้จริงเป็นอย่างไร ง่ายๆ แม้คุณยายจะมีอายุ ๘๘ ปีแล้ว โดยทั่วไปคนที่อายุมากขนาดนี้ เขาก็จะพักผ่อนหย่อนใจ แต่ว่านักสร้างบารมีที่แท้จริงอย่างคุณยาย ท่านไม่ได้ทำอย่างนั้น แม้อายุ ๘๘ ปีแล้ว ท่านก็ยังตั้งใจสร้างบุญ สร้างบารมีของท่านต่อไป

ภาพอย่างนี้ หาได้ยากเหลือเกินในยุคนี้ มีแต่ว่าพอปลดเกษียณแล้ว ก็ไปยงนกตกปลากันบ้าง ไปตีกอล์ฟกันบ้าง ปล่อยชีวิตเรื่อยเฉื่อยไปบ้าง แต่คุณยายไม่ใช่

เวลา ๘๘ ปีของคุณยายที่ผ่านมา คุณยายไม่เคยลดละในเรื่องของการสร้างบารมี มีแต่ว่าตื่นเช้าขึ้นมาคุณยายก็ปรารภว่า “ยายยังหิวบุญอยู่ ยายยังไม่อิ่มในการสร้างบุญ”

คุณยายบอกว่า “เราต้องมีบุญเยอะๆ ถ้ามีบุญน้อย เกิดมาแล้ว นอกจากจะหาความสุขในชีวิตได้ยากแล้ว จะสร้างบารมีต่อ ก็ทำได้ยาก ยิ่งกว่านั้น คุณยายยังพูดอยู่คำหนึ่ง ซึ่งหลวงพ่อก็ยังจำฝังใจ ท่านว่าอย่างนี้

“ถ้าเราบารมีน้อย ทั้งคนพาล ทั้งพญามาร มันก็ตามรังแกเรา จะทำท่าน จะรักษาดีล มันก็คอยจะขวางเรา เราจะทำภาวนา มันก็ขวาง ขนาด

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า บารมีท่านเยอะอย่างนั้น มารมันก็ยังหาช่องทางขัดขวางตลอดเวลา เพราะฉะนั้น ถ้าบารมียังน้อยอย่างเรา มันก็ขวางเรื่อยไป”

แล้วท่านก็สรุปว่าอย่างนี้ “ยายจะสร้างบารมีให้เต็มที่ เอาว่าเกิดไปที่ชาติที่ชาติ มารมันจะต้องทำอะไรยายไม่ได้ มีแต่ยายจะตามไล่ล่าปราบมารเสียให้เตียนเชียว”

“...พวกเราคงเห็นต้นแบบการสร้างบารมีของคุณยายแล้ว แม่ตอนนี้ อายุของท่านจะ ๘๘ ปี แล้ว แทนที่จะคิดหนีมาร แทนที่จะคิดหนีคนพาล เปลา่เลย ท่านกลับบอกว่า “ท่านจะสร้างบารมี ไม่ลดไม่ละ แล้วจะตามปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ”

หลวงพ่อกเคยถามคุณยายว่า “สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษเป็นอย่างไร”

ท่านบอกว่า “เวลาเราโค่นต้นไม้หรือเราตัดต้นหญ้า พอโค่นไปแล้ว บางทีหน่อมันก็ยังแทงออกมาบางที่มันก็ยังมียรากเหลืออยู่แล้วมันก็แตกขึ้นมา บางทีแม่มันตาย แต่มันทิ้งเมล็ดเอาไว้ บางที่มันไม่ได้ทิ้งเมล็ดหรอก แต่ว่าอาจจะถูกตอนกิ่งตอนก้าน ไปปลูกเอาไว้ที่อื่นอีก สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษคือ มันไม่มีอะไรเหลือจริงๆ”

หลวงพ่อก็ขอให้ท่านขยายความต่อไปอีกว่า “ที่ยายจะปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษนั้นมันมีความหมายที่ลึกๆ กว่านี้อย่างไร”

คุณยายบอกว่า “ยายจะปราบมันให้หมด แม้แต่ชื่อว่ามาร ยายก็จะไม่ให้เหลือเลยที่เดียว”

“...วัย ๘๘ ปีของนักสร้างบารมีอย่างคุณยาย ท่านไม่เคยบ่นว่ามันร้อนไป มันหนาวไป มันเมื่อยนัก ป่วยนัก แล้วก็เมื่อยสมาธิ ไม่ว่าจะหนาว จะร้อน จะอ่อนจะแข็ง จะป่วยจะใช้ จะอย่างไรก็ตาม คุณยายบอกว่า “ยาย มุดเข้ากลางเรื่อยไป เพราะว่ายิ่งเข้ากลางไปเท่าไร ก็ยิ่งสว่างไปเท่านั้น สว่าง

ไปเท่าไร เราก็ได้บุญมากไปเท่านั้น”

นี่คือคุณยายของเรา เพราะฉะนั้น ถ้าหากวันใดครั้งใดเกิดความท้อแท้
ที่จะสร้างบุญ สร้างบารมีละก็ หลวงพ่อก็ฝากคำพูดเหล่านี้ ของคุณยายเอาไว้ด้วย...”

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

ลำพังตัวของท่านเอง ท่านสามารถ
ปิดนรกให้ตัวเองได้ เปิดสวรรค์ เปิด
นิพพานให้ตัวเองได้สบาย ไม่จำเป็นต้องมา
เหนี่ยวกับพวกเรา แต่ว่าท่านส่งสารพวกเรา
ก็เลี้ยวทาง หาวิธี หาโอกาส ที่จะให้พวก
เราได้บุญเยอะๆ จะได้ตามท่านมาทัน...

หาบุญให้ลูกศิษย์สร้างบารมี ไปที่สุดแห่งธรรม

ตลอดปีพุทธศักราช ๒๕๔๗ อาจกล่าวได้ว่า คิษยานุศิษย์เบิกบานใน การทำบุญเป็นที่สุด มีบุญมากมายให้ทำ เริ่มตั้งแต่การอยู่ดูงศ์ปีใหม่ การ ตักบาตรพระนับพันรูป ถวายสังฆทานพระ ๓,๐๐๐ วัด จากทุกภาคของ ประเทศไทย ถวายงานดาวธรรมแก่วัด ๑๐,๐๐๐ วัด (งานดาวธรรม คือ งานรับสัญญาณดาวเทียมที่ถ่ายทอดรายการจากโรงเรียนอนุบาลฝันในฝัน วิทยา ของคุณครูไม่ใหญ่ และรายการธรรมะต่างๆ ตลอด ๒๔ ชั่วโมง) กฐินจักรพรรดิ เพื่อนำปัจจัยไปสร้างรัตนมหาวิหารคต ฯลฯ พระเดช- พระคุณหลวงพ่อดมมชโยคิดหาบุญให้ลูกศิษย์ทำบุญถี่มาก จนท่านปรารภ ตัวเองให้พวกเราได้ยินว่า “หลวงพ่อนี้ถ้าจะเป็น Mister Project ไปเสีย แล้วกระมัง”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมมชโยมักจะอยู่ฝ่ายปโลบและให้ กำลังใจเสมอว่า

“...ถ้าพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำท่านไม่เคียดแค้นคุณยายมา คุณยายก็ไม่สามารถจะมีวันนี้แล้วถ้าคุณยายไม่เคียดแค้นหลวงพ่อัมมชโยมา หลวงพ่อัมมชโยก็ไม่มีวันนี้ แล้วทั้งหลวงพ่อัมมชโย ทั้งคุณยายอาจารย์ ท่านก็ยืนยันเสมอว่า ท่านเองยึดคุณธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ (พระมงคลเทพมุนี : สด จันทสโร) เป็นหลัก แล้วท่านก็พยายาม ท่วมเทที่จะทำให้อะไรอย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่

พวกเรา ก็เหมือนกัน เมื่อมีบุญได้มาถึงหลวงพ่อัมมชโย มาถึงคุณยายแล้ว ทั้งสองท่านก็อยากให้เราทำตามท่าน คือ เอาพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำเป็นเป้าหมาย แล้วพยายามประกอบคุณงามความดี ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม ให้เป็น ให้ได้ ให้ดีเหมือนอย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่ให้ได้...”

“ความปรารถนาดี ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย และคุณยายท่านมีต่อพวกเรา ทำให้ท่านต้องยอมเหน็ดเหนื่อย สร้างวัดพระธรรมกายให้พวกเราได้อยู่สร้างบารมีร่วมกัน

ยิ่งกว่านั้น ท่านยังหาทางให้เรามีโอกาสได้สร้างบุญใหญ่ๆ บ่อยๆ เพราะเมื่อเราได้สร้างบุญใหญ่ๆ แล้ว เราจะสามารถติดตามพระเดชพระคุณ หลวงปู่วัดปากน้ำ ติดตามพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย ติดตามคุณยายไปได้ทัน นี่ก็เป็นน้ำใจของท่าน เป็นน้ำใจของคุณยาย ซึ่งลำพังตัวของท่านเอง คุณธรรมขนาดนี้ บารมีขนาดนี้ท่านสลายไปแล้ว ท่านรู้ท่านเห็นธรรมะขนาดนี้ ท่านสามารถปิดนรกให้ตัวเองได้ เปิดสวรรค์ เปิดนิพพานให้ตัวเองได้สบาย ไม่จำเป็นต้องมาเหนื่อยกับพวกเรา แต่ว่าท่าน

ส่งสารพวกเรา ก็เลยมหาทาง หาวิธี หาโอกาส ที่จะให้พวกเราได้บุญเยอะๆ
จะได้ตามท่านมาทัน...”

วันพฤหัสบดีที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

๘๘

คุณยายท่านรักพวกเรา ห่วงพวกเรา
ไม่ใช่ห่วงเฉพาะชาตินี้ แต่ห่วงข้ามไปถึง
ชาติหน้าอีกด้วย เลยเตรียมดวงแก้วมาให้
พวกเราติดตัวไว้ จะได้ฝังใจจำ เข้าถึงธรรม
ได้ง่าย ทั้งจะได้เป็นแก้วจักรพรรดิตามมหา
สมบัติมาให้ใช้ข้ามภพ ข้ามชาติอีกด้วย...

๘๙

หาทางให้ลูกหลาน ได้สมบัติจักรพรรดิ

ลูกศิษย์ของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ทุกคนไม่ว่าจะเป็นพระภิกษุ สามเณร อุบาสกอุบาสิกา หรือผู้ที่มาปฏิบัติธรรมประจำ ณ วัดพระธรรมกาย ล้วนมีสมบัติประจำตัวติดตัวไว้ทุกคน คือ ดวงแก้วมณี มีลักษณะเป็นดวงแก้วกลมใสบริสุทธิ์ ไร้รอยขีดข่วนหรือตำหนิใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากนำติดตัวไว้เสมอแล้ว แม้ที่สุด ในห้องปฏิบัติธรรม ห้องทำงานทุกห้องในวัด ตลอดจนไปถึงห้องพระของญาติโยมทางบ้าน ที่เป็นลูกศิษย์ลูกหาของวัดพระธรรมกาย ทุกที่ต่างก็มีดวงแก้วกลมใสขนาดพอเหมาะประดิษฐานอยู่ท่ามกลางโต๊ะหมู่บูชา ที่มีพระธรรมกายแก้วใสประดิษฐานอยู่ในตำแหน่งสูงสุดทั้งนั้น

ดวงแก้วหรือพระแก้วใส่นี้ นอกจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ศุวาทนุภาสิริเจริญ จะสอนให้ใช้เป็นเครื่องกำหนดนิมิตเบื้องต้นขณะเริ่มนั่งสมาธิ เพื่อศึกษาวิชาธรรมกายแล้ว ดวงแก้วยังเป็นสมบัติล้ำค่าที่มีที่มาที่

ไปปรากฏเขียนไว้ในพระไตรปิฎก สอดคล้องกับคำอธิบายของคุณยาย
อาจารย์ผู้ไม่รู้หนังสืออีกด้วย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว เคยเล่าให้พระภิกษุสามเณรฟัง
ในวันหนึ่ง ใกล้วันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ ในสมาธิกรรมกายสากล
(หลังคาจาก) หลังจากทุกรูปฉันภัตตาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่ง
พวกเราเรียกพระธรรมเทศนาในลักษณะนี้ว่าเป็น “โอวาทหลังฉัน”
พระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังเล่าเรื่องดวงแก้ว ที่เกี่ยวพันถึงปฏิปทาของคุณ
ยายอาจารย์ว่า

“เมื่อหลวงพ่อกับไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโย เรียนถาม
ท่านว่า ‘หลวงพ่อกับ ลูกยายหลานยายที่ถึงธรรมะแล้วก็มี ที่ยังไม่ถึงก็มี
ทำยังไงเขาถึงจะได้บุญกันเยอะๆ’

พระเดชพระคุณหลวงพ่อกับก็บอกว่า “เออ หลวงพ่อดัตตะ วันเกิด
ยายปีนี้ คุณยายตั้งใจจะทำบุญใหญ่ ยายเตรียมผ้าไตรจะถวายทั้งพระทั้งเณร
องค์ละไตร แล้วคุณยายยังเตรียมดวงแก้วเอาไว้ด้วย จะถวายทั้งพระทั้งเณร
ทั้งอุบาสก อุบาสิกา รูปละดวง คนละดวง คุณยายท่านรักพวกเรา ห่วงพวก
เรา ไม่ใช่ห่วงเฉพาะชาตินี้ แต่ห่วงข้ามไปถึงชาติหน้าอีกด้วย เลยเตรียม
ดวงแก้วมาให้พวกเราติดตัวไว้ จะได้ฝังใจจำ เข้าถึงธรรมได้ง่าย ทั้งจะได้
เป็นแก้วจักรพรรดิตามมหาสมบัติมาให้ใช้ข้ามภพ ข้ามชาติอีกด้วย...”

“นี่คุณยายรักพวกเรานะ คุณยายบอกว่า ‘ยายอยากจะได้บุญกับพวก
ท่าน (พระเณร) ท่านเป็นเนื้อนาบุญให้ยายได้ เพราะท่านได้ฝึกหัดขัดเกลา
ตนเองมาดี ยายรู้ว่าทำบุญกับท่าน ยายจะได้บุญเยอะ ยายอยากได้บุญเยอะๆ
ยายหิวบุญ ยายจะทำบุญกับท่านทุกรูปเลย...’

‘แล้วยายก็ห่วงพวกท่าน ยายอยากให้พวกท่านมีมหาสมบัติเยอะๆ
ติดตัวไป สำหรับสร้างบารมี ไม่เฉพาะชาตินี้ ให้มีสมบัติติดตัวข้ามชาติไป

เยอะๆ ด้วย ภพชาติเบื้องหน้าจะได้สร้างบารมีได้สะดวก ไม่ต้องเหนื่อย ไม่ต้องลำบาก'

‘แล้วยายก็อยากให้เห็นทุกรูปทุกคน ได้เข้าถึงธรรมะละเอียดๆ แดกฉานวิชาวรรณกายที่ละเอียดๆ ตามหลวงพ่อดีไวต์ปากน้ำไปได้เร็วๆ เพราะฉะนั้น ยายจะถวายดวงแก้วให้ทั้งพระทั้งเณรทุกรูป และมอบดวงแก้วให้ทั้งอุบาสก อุบาสิกา ทุกคนจะได้มีสมบัติติดตัวไปเยอะๆ’

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดิตชีโวขยายความต่อไปว่า

“นี่ใจของคุณยายเป็นอย่างนี้ หลวงพ่อพูดอย่างนี้ พวกเราเองอาจจะคิดไม่ออกว่า ได้ดวงแก้วแล้วจะกลายเป็นมหาสมบัติติดตัวไปได้อย่างไร ดวงแก้วนี้ไม่ใช่ดวงแก้วธรรมดา ดวงแก้วนี้ เรียกว่า ดวงแก้วจักรพรรดิ มีกายละเอียดๆ ซ่อนอยู่ข้างใน

ถ้าเราไปอ่านพระไตรปิฎกเราจะพบว่า เวลาพระเจ้าจักรพรรดิบังเกิดขึ้นมาครองโลก จะมีรัตนะ ๗ ประการ เกิดขึ้นให้พระเจ้าจักรพรรดิได้ใช้ ๗ ประการนั้นก็มิตั้งแต่ จักรแก้ว ขุนพลแก้ว ขุนคลังแก้ว ม้าแก้ว ช้างแก้ว นางแก้ว และแก้วมณี แก้วเหล่านี้ เมื่อบังเกิดขึ้นกับใคร นอกจากจะไปตามสมบัติมาให้ใช้ไม่รู้จักหมดจักสิ้นแล้ว ยังรักษาสถาบันไว้ได้ด้วย เรียกว่าสมบัติติดไม่พร่อง แต่ว่าสิ่งนี้จะเกิดกับผู้มีบุญ เกิดกับพระเจ้าจักรพรรดินั้น เพราะท่านทำบุญมาจึงได้อย่างนั้น

เหมือนโชติกเศรษฐี ภพชาติในอดีตท่านทำบุญด้วยดวงแก้วมาเยอะ บุญนั้นส่งผลให้โชติกเศรษฐีเต็มที พอท่านมาเกิด รัตนชาติก็เกิดมาให้โชติกเศรษฐีใช้ไม่หมดไม่สิ้น ยังไม่พอ ยังมีแก้วจักรพรรดิมาบังเกิดด้วย แก้วจักรพรรดิก็ไปตามสมบัติให้ท่านใช้สอยไม่หมดไม่สิ้น...”

“ถ้าใครไปค้นในพระไตรปิฎกจะพบว่าท่านโชติกเศรษฐีแม้ไม่มีไฟฟ้าใช้ ไม่มีตะเกียง ไม่มีเทียน ไม่มีคียบเพลิง แต่ที่บ้านท่านโชติกเศรษฐีสว่างทั้ง

กลางวันกลางคืน กลางวันก็สว่างด้วยแสงอาทิตย์ กลางคืนสว่างด้วยแสง
จากดวงแก้วมณี ดวงแก้วที่เกิดขึ้นมาด้วยบุญของท่านโชติกเศรษฐี เพราะ
ท่านโชติกเศรษฐีถวายดวงแก้วเป็นทาน ข้ามภพข้ามชาติมาแล้ว

เพราะฉะนั้น ดวงแก้วพวกนี้ใครได้ไปแล้ว เมื่อกำลังบุญเต็มที จะ
ได้อานิสงส์เกิดตามมหาหลายประการ ได้แก่

๑. ดวงแก้วนี้จะไปตามสมบัติมาให้ใช้ไม่มีที่สิ้นสุดที่สิ้น

๒. ผู้ที่ฉลาดก็จะใช้ดวงแก้วนี้เป็นนิมิต เปลี่ยนดวงแก้วให้เป็นดวง
ธรรมภายในตัว ถ้าทำได้อย่างนั้นดวงแก้วนี้ก็พาไปสู่พระนิพพานได้

คุณยายอาจารย์ท้วมพวกเรา ข้าวปลาอาหารก็จัดก็ตามมาให้พวกเรา
ที่อยู่อาศัยก็ตามมาให้พวกเราใช้ เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม สบง จีวร สังฆาฏิ
สารพัดจะจัดหา ท่านไม่ต้องเดินทางไปไหน ท่านนั่งเข้าที่ตามมาให้ พญูกยา
รักษาโรค ท่านนั่งเข้าที่ตามเอามาให้ทั้งนั้น สถานพยาบาลท่านก็ตามก็สร้างให้
คุณยายให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับเรา นี่วันคล้ายวันเกิดของท่าน คุณยายยังจะ
ถวายให้อีก ให้ผ้าไตรกับพระเถรให้ได้นุ่งได้ห่มผ้าใหม่สร้างบารมีกัน แล้ว
ยังจะให้ดวงแก้วไว้เป็นนิมิตในการเข้าถึงธรรม ดวงแก้วนี้ไม่ใช่ธรรมดา
เป็นดวงแก้วกายสิทธิ์ ดวงแก้วจักรพรรดิ สามารถไปตามสมบัติเอาไว้ให้ใช้
เป็นสเบียงข้ามภพข้ามชาติได้อีกด้วย

นี่คือคุณยายอาจารย์ของเรา นึกถึงพระคุณของท่านเยอะๆ นะลูก”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

หลวงพ่อดปากน้ำท่านกลัวว่าวิชา
ธรรมกายที่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพันไปค้นมา
จะไม่มีใครรับถ่ายทอด เกรงจะสูญหายไป
เสีย เสียตายเพราะค้นมาได้ยากเหลือเกิน
ยายจึงได้ทุ่มเทอบรมสั่งสอนพวกท่านมา
เพื่อจะแทนพระคุณ เพื่อจะบูชาธรรมหลวง-
พ่อดปากน้ำด้วย...

ท่มชีวิตบูชาพระคุณครู

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗ เวลา ๑๘.๐๐ น. หลังจากผู้เขียนร่วมพิธีหล่อรูปเหมือนของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ เป็นทองคำทั้งองค์ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนและคณะอีกจำนวน ๔๓๒ คน ก็ขึ้นรถบัสมุ่งสู่สถานที่ปฏิบัติธรรมสวนพนาวัฒน์ จังหวัดเชียงใหม่

รูปหล่อทองคำพระเดชพระคุณหลวงปู่องค์นี้เป็นองค์ที่ ๒ ขณะที่องค์ที่ ๑ หล่อเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๗ เป็นทองคำทั้งองค์ หน้าตักขนาด ๑.๕ เท่าขององค์จริง กำลังจะนำเข้าไปประดิษฐานในมณฑปพระมงคลเทพมณี ซึ่งเสร็จเรียบร้อยแล้วในเร็วๆ นี้

มีชาวพุทธนอกวัด ที่ไม่เข้าใจวัดพระธรรมกายจำนวนหนึ่ง คอยเลียบเคียงถามเสมอว่าทำไมต้องหล่อรูปหลวงปู่เป็นทองคำน้ำหนักตั้งมากมาย ซึ่งต่อมาเขาก็ได้คำตอบจากช่างหล่อพระว่า “...พระหน้าตักขนาดนี้ถ้าใช้ทองคำเกิน ๑ ตัน จะคงรูปทรงไว้ไม่ได้...” ยังมีคนถามย้ำอีกว่า ทำไมต้อง

หล่อด้วยทองคำ ก็ได้คำตอบจากท่านเดิมว่า “ยังหาเพชรก้อนใหญ่ขนาดเท่าองค์ท่านไม่ได้”

กลับจากการปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์พร้อมความชุ่มชื่นใจเต็มที่ผู้เขียนก็มาร่วมบุญทอดกฐินจักรพรรดิของวัดพระธรรมกาย ซึ่งงานบุญใหญ่ครั้งนี้มีสาธุชนทั้งในประเทศและจากนอกประเทศมาร่วมงานบุญใหญ่นี้เป็นเรือนแสน ทุกคนเบิกบานในบุญกันยกใหญ่ เพราะนอกจากจะชักชวนเพื่อนฝูงทั้งเก่าและใหม่มาได้มากแล้ว หลายครอบครัวยังสามารถรวมพี่รวมน้อง และวงศ์าคณญาติมาทำบุญร่วมกันทั้งตระกูลได้สำเร็จเป็นอัศจรรย์ ได้ทั้งพลังความสุขและพลังความสามัคคีครบครัน

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เสร็จงานบุญกฐินในประเทศแล้ว ผู้เขียนได้รับการชักชวนให้ไปทัวร์ “เส้นทางบุญยาตรา” ที่ประเทศพม่า คิดว่าน่าจะไปตามหาเจดีย์ชเวดากองให้เห็นกับตาสักที ก็เลยตามเขาไปด้วย

ไปถึงสนามบินมิงกะลาด เมืองย่างกุ้งตอนกลางคืน จึงเข้าพักในโรงแรมยูสนา กลางเมืองย่างกุ้ง ห่างจากมหาเจดีย์ชเวดากอง ถ้าเดินเท้าตามทางลัดใช้เวลา ๑๕ นาทีก็ถึง ครั้งแรกที่เห็นเสาประดับในห้องล็อบบี้ของโรงแรมก็แปลกใจว่า “โรงแรมแค่นี้ทำไมต้องทำเสาเสียใหญ่โตเท่าเสาภาวธรรมกายสากลของเราทีเดียว”

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จ ก็นั่งรถไปลงหน้าทางเข้ามหาเจดีย์ชเวดากอง คุณวิไล (พม่าไม่มีนามสกุล รู้กันง่ายๆ ว่า วิไลลูกคนนั้นคนนี้) ไกด์สาวสวยบอกให้ถอดรองเท้า ถูเท้าไว้ในรถ เพราะบริเวณเจดีย์ไม่อนุญาตให้สวมรองเท้าและถูเท้า ห้ามหมดทุกคนไม่มีเว้น ผู้เขียนมาเจอขนาดของต้นเสาที่นี้ ขนาดของราชสีห์หน้าประตู ความรู้สึกที่ว่าเสาโรงแรมใหญ่เกินไป หายเจียบกริบไปเลย

ไม่เจตนาจะเขียนหนังสือนำเที่ยวพม่าแทรกเข้ามาในหนังสือเล่มนี้ แต่ร่องรอยของพระพุทธศาสนาในประเทศพม่าทำให้ผู้เขียนทั้งประทับใจทั้งไหวหวั่นเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

ประทับใจในความเลื่อมใสศรัทธาของชาวพม่า (ผู้เขียนดูไม่ออกว่าเป็นเชื้อชาติมอญ ลีว พม่า ไทใหญ่ หรือชนกลุ่มใด เพราะตัวเล็กเกร็งเหมือนกันหมด) ที่มีต่อพระพุทธศาสนาตั้งแต่สมัยพุทธกาลเป็นเมืองหลวง มาจนถึงสมัยย่างกุ้ง จนกระทั่งสถาบันพระมหากษัตริย์ล่มสลายไป แม้บัดนี้ผู้สร้างล้มหายตายจากไปหมดแล้ว เจดีย์เรือนหมื่น บ้างชำรุดทรุดโทรมไป เห็นแต่ร่องรอย ถึงกระนั้นก็ยังเหลือเป็นจำนวนพัน แต่ประชาชนชาวพม่ายังเพียรบูรณะ ซ่อมแซม ทาสีให้ดูใหม่สดสวยตาชาวโลกได้เสมอ พ่อเฒ่า แม่เฒ่า หญิงสาว ชายหนุ่ม เด็กเล็ก ยังเพียรมาสักการบูชาเจดีย์ รำลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้ง ๔ พระองค์ในภัทรกัปนี้ ทั้งในเวลาเช้าก่อนไปทำงาน และเวลาค่ำหลังเลิกงานแล้ว

ประทับใจที่เห็นชาวพม่าจำนวนไม่น้อยตั้งแต่วัยกลางคนขึ้นไป ปลีกเวลานั่งสมาธิตามมุมต่างๆ ของเจดีย์ นั่งสงบนิ่ง บางคนนั่งนับลูกประคำพิมพ์ไป บางคนสวดมนต์เสียงดัง ไม่สนใจนักท่องเที่ยวที่เบียดเข้ามากราบพระพุทธรูปเลย ลูกเด็กเล็กแดงที่มากับพ่อแม่ก็นอนเล่น นั่งเล่นอยู่เฉยๆ รอบตัว ไม่เห็นมีของเล่นอะไรนอกจากนิ้วเล็กๆ ที่เขียนร่องรอยที่ไม่ปรากฏอย่างเปลิดเฟล็น

ประทับใจและตื่นใจต่อองค์พระเจดีย์ชเวดากองที่เห็นอยู่ตรงหน้า พร้อมกับเสียงบรรยายของไกด์วิลโลว่า เจดีย์ชเวดากองนี้หุ้มด้วยแผ่นทองคำตั้งแต่ฐานถึงยอด จำนวน ๓๐,๐๐๐ แผ่น น้ำหนักทองคำแผ่นละ ๗ บาท เทียบน้ำหนักได้ประมาณ ๒๖ ตัน ยอดเจดีย์ประดับด้วยเพชรทั้งก้อน น้ำหนัก ๗๖ กะรัต ฉัตรที่ประดับยอดทั้ง ๗ ชั้น ที่จะนำลงมาทำความสะอาดสะอาดพร้อมแผ่นทองคำหุ้มเจดีย์ทุก ๕ ปี มีแก้ว แหวน กำไล เพชรทองที่สาธุชนถอดถวายเป็นพุทธบูชาต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จำนวนมากมาย เห็นในรูปถ่ายที่แสดงไว้ที่วิหารคต เครื่องประดับเหล่านี้มีมากมายและล้ำค่าจริงๆ

ที่หวั่นใจไม่ใช่กลัวว่าพระพุทธศาสนาจะล่มสลายไปจากประเทศพม่า

แต่หัวนในน้ำใจพุทธศาสนิกชนไทยตามใบทะเบียนบางคนที่กำลังมีความสุข
อยู่ในร่มเงาพระพุทธรศาสนา แต่ทำไมจึงตกใจ และคัดค้านหัวชนฝา ที่วัด
แห่งหนึ่งในประเทศไทย มีรูปหล่อพระเป็นทองคำหนักเพียงประมาณ ๑ ตัน
มีมหากรรมกายเจดีย์ที่ประดิษฐานพระธรรมกายประจำตัว ๑ ล้านองค์ ที่
ล้วนทำด้วยโลหะชนิดพิเศษคงทนรูปร่างอยู่ได้เกินพันปี และยังไม่พอใจที่
จะมีสาธุชน ๑ ล้านมาปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิรอบองค์พระเจดีย์ แม้เพียงวัน
สำคัญในพระพุทธ-ศาสนา เป็นครั้งคราว

แต่ที่เวลามีคนมาดูคอนเสิร์ตเป็นแสน สร้างผับ สร้างบาร์ ไหยุโต
มโหฬาร มีเฮฮาปาร์ตี้ทุกเวลาที่ว่างเว้นจากธุรกิจการงาน กลับตื่นตื้นชอใจ
ชวนกันไปให้มากๆ มากกว่าที่คิดจะชวนคนเข้าวัดปฏิบัติธรรม...? ความ
กตัญญูรู้คุณต่อพระพุทธรศาสนา ทำไมจึงเบาบางเหมือนปุ๋ยเมฆที่สัมผัส
ยอดเขา...

อยากให้มิชชาพุดผู้กตัญญูรู้คุณพระพุทธรศาสนา กตัญญูต่อพระ-
สัณมาสัณพุดเจ้า และกตัญญูต่อครูบาอาจารย์ผู้สอนธรรมะ อย่างคุณยาย
อาจารย์มหัรตนาอุปาสิกาจันท์ ชนนถยุง มากขึ้นๆ แต่จะอย่างไรหนอ...

ผู้เขียนบันทึกบทเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว เกี่ยว
กับความปลื้มใจสูงสุดครั้งแรกของคุณยายอาจารย์ไว้เมื่อปลายปีพุทธศักราช
๒๕๓๘ มีใจความบางตอนว่า

“.... เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว ท่านตั้งใจจะสร้างรูป
หล่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ดปากน้ำภาชีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี : สด
จันทโส) ด้วยทองคำหนักประมาณ ๑ ตัน เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญู
กตเวทิต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ และจะสร้างมหาวิหารเอาไว้เป็นที่
ประดิษฐานด้วย

คุณยายท่านดีใจมาก ท่านบอกว่า “ดีแล้ว หลวงพ่อดปากน้ำท่านกลัว
ว่าวิชชากรรมกายที่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพันไปค้นมาจะไม่มีใครรับถ่ายทอด

เกรงจะสูญหายไปเสีย เสียตายเพราะค้นมาได้ยากเหลือเกิน ยายจึงได้
ทุ่มเทอบรมสั่งสอนพวกท่านมา เพื่อจะแทนพระคุณ เพื่อจะบูชาธรรม
หลวงพ่อดปากน้ำด้วย...”

...นี่เป็นสิ่งที่คุณยายอาจารย์ตั้งใจทำมาอย่างไม่เห็นแก่เหนื่อย
แก่ยาก...

“แม้ที่สร้างวัดพระธรรมกายขึ้นมา ๒๐ กว่าปีนี้ ยายไม่เคยได้พักเลย
ยอมหมดทุกอย่าง จนกระทั่งเป็นโรคขาดอาหารก็ยอมมาแล้ว เจ็บไข้ได้
ป่วยก็เป็นมาแล้ว นั่นเป็นส่วนละเอียด...”

“ในส่วนหยาบ ยายเองก็อยากจะทำอะไรที่เป็นเครื่องบูชาธรรม
ท่านเหมือนกันเพราะฉะนั้นเมื่อท่านจะสร้างรูปหลวงพ่อดปากน้ำด้วยทองคำ
ยายเห็นว่า ดี เอาเลย ยายไม่ว่าด้วย ยายจะนั่งเข้าที่ตามผู้ที่เขามีบารมีแก่ๆ
มาช่วยกันถวายปัจจัย ถวายทองคำ มาช่วยกันหล่อรูปหลวงพ่อดท่าน”

คุณยายดีใจ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยก็ดีใจ หลวงพ่อเอง
หลวงพี่ทั้งหลายก็ดีใจ ดีใจตรงที่ว่า เราเองก็จะได้ตอบแทนพระคุณของ
คุณยายด้วย แทนพระคุณที่ท่านสร้างวัดให้เราอยู่ ป็นพวกเราขึ้นมาจากดิน
ให้มาเป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนา แล้วที่ดียิ่งขึ้นไปอีกก็คือพวก
เราส่วนมาก เกิดมาไม่ทัน ไม่เคยเจอหลวงปู่ดปากน้ำเลย รู้แต่ว่าท่านเป็น
ครูของครูเรา เป็นอาจารย์ของอาจารย์เรา ก็มีความเคารพ มีความกตัญญู
กตเวที เพราะฉะนั้น การสร้างรูปหล่อหลวงปู่ดปากน้ำครั้งนี้ ได้บุญ ๓ ต่อ
เลย คือ เป็นการบูชาคุณพระเดชพระคุณหลวงปู่ดปากน้ำเป็นประการที่ ๑
ประการที่ ๒ เป็นการบูชาคุณคุณยาย และประการที่ ๓ เป็นการบูชาคุณ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยด้วยที่ท่านอยากจะทำให้คุณยายได้ปลื้มใจ

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

หมวดที่ ๓

การสร้างผู้นำของคุณยาย

๘๘

ตามธรรมดาการจะสร้างคนให้เป็นผู้
เป็นคนได้สำเร็จนั้น ก็ว่ายากแล้ว แต่การ
สร้างคนให้มาเป็นผู้นำยิ่งยากกว่า แล้วที่
ยากยิ่งกว่าการสร้างผู้นำก็คือ การสร้างคน
ให้มาเป็น “ผู้นำในการสร้างผู้นำ” อีกทีหนึ่ง
นี่ยิ่งยากมากๆ เลย...

๙๙

คุณยายสร้างผู้นำ มานำสร้างวัดพระธรรมกาย

“คนส่วนมากมองไม่ออกว่า วัดพระธรรมกาย โตขึ้นมาได้อย่างไร พวกหนึ่งมักจะมองว่า คนที่มาบวชในวัดนี้ สาธุชนที่มาวัดนี้ มีการศึกษาดี เพราะฉะนั้น วัดก็เจริญเติบโตได้นะสิ ที่จริงแล้วมันไม่ใช่แค่นั้น มันมีมากมายกว่านั้น”

เหนื่อยยากมากมายแค่ไหนนั้น ถ้าตัดเอามารำลึกถึงเพียงแค่เศษเสี้ยว ผู้เขียนหวนคิดถึงคำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำที่วัดชีโว ที่ว่าฟังขึ้น ในระหว่างการเทศน์อบรมนักคิดนักเขียนรุ่นแรกของวัด ที่เรียกว่า “**ชุดังค์ วิชาการ เน้นประตู**” เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๘ ครั้งนั้น มีผู้เข้ารับการอบรม จำนวนประมาณ ๒๐ คน เป็นหญิงส่วนใหญ่ เป็นชาย ๔-๕ คน ฝ่ายหญิง กางกลดนอนใต้ต้นประตู ในบริเวณเนินสนามกว้างด้านทิศเหนือของโบสถ์ ผู้รับการอบรมเข้าวัดมาในเย็นวันศุกร์ กลับบ้านเย็นวันอาทิตย์ พวกผู้หญิง พอค่ำโพล่เพล้ก็กระโจนมอกอาบน้ำกันในห้องริมคูน้ำของวัด ห่างจากกุฏิคุณยายอาจารย์ประมาณ ๑๐๐ เมตร

ทั้งเข้า สาย บ่าย คำ พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวองค์เดียว
เมตตาเทศน์สอนทุกสิ่งอย่างละเอียดละออ ทั้งเรื่องในพระไตรปิฎกและการ
ฝึกสมาธิไม่เว้นแม้แต่มารยาทในการกิน การนอน การนุ่งผ้าใส่เสื้อ การพับเสื้อ
การเก็บกลด เก็บที่นอน การขัดห้องน้ำ การจับไม้กวาด ฯลฯ ...แล้วไม่รู้
ใครไปทำอิท่าไหน พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จึงรำพึงขึ้นมากลางคันระหว่าง
เทศน์ว่า “สอนผู้หญิง ๑๐ คน เหนื่อยกว่าสอนผู้ชายทั้งกองทัพ... !!”

ในการเทศน์อบรมนักคิดนักเขียนรุ่นใหม่ เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๙
ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย พระเดชพระคุณ-
หลวงพ่อก็เล่าถึงความเหนื่อยยากในอดีตของคุณยายอาจารย์ในการสร้างผู้นำ
มานำสร้างวัดพระธรรมกายด้วยสีหน้าจริงจังว่า

“ไม่ต้องไปประลึกชาติ ข้ามชาติไปดูหนหลัง เอาแต่ชาตินี้ก็ได้ มีใคร
รู้บ้างว่ากว่าจะถึงวันนี้ คุณยายอาจารย์เหนื่อยมากเท่าไร ในการปั้น
หลวงพ่อัมมชโยขึ้นมาเป็นผู้นำในการสร้างวัดพระธรรมกาย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยท่านมาจากเด็กหนุ่มเรียน ม.๘ ที่ไม่
ได้อยู่กับพ่อแม่ แล้วระหว่างเรียน ท่านเองยังต้องร่อนเร่พเนจรไปอยู่กับคน
อื่นที่ไม่ใช่ญาติ ท่านมีความสงสัยในความจริงของชีวิตว่า **คนเราเกิดมาทำไม
อะไรคือเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต** จนกระทั่งได้มาพบ และมาฝากตัวเป็น
ศิษย์ของคุณยายอาจารย์ ที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ

โดยทั่วไป คนที่ร่อนเร่พเนจร ในช่วงเด็กจนกระทั่งเป็นวัยรุ่นนั้น เรา
ก็รู้ว่า โอกาสที่จะไต่เต้านั้นยากนักยากหนา แต่สำหรับพระเดชพระคุณหลวง-
พ่อัมมชโย คุณยายท่านก็ปั้นของท่านขึ้นมาจนได้ ตรงนี้ใครจะดูออกบ้างว่า
คุณยายต้องใช้วิธีระอุตสาหะหุ่มเทให้ขนาดไหน...”

“คุณยายเป็นเพียงแม่ชีคนหนึ่ง การเงินการทองของแม่ชีก็ไม่ได้มี
มากมาย ส่วนพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอนั้นท่านก็ต้องเรียนมหาวิทยาลัย
เงินทองจะศึกษาเล่าเรียนก็ไม่มี คุณยายท่านก็สู้ขอให้ลูกศิษย์คนโน้นคนนี้

ช่วยเป็นเจ้าภาพ บอกเขาว่า “ช่วยส่งพ่อหนุ่มคนนี้ให้เรียนที่ เเขานั่งสมาธิ
อีกหน่อยเขาเรียนจบ เขาจะได้ไปเป็นตัวแทนของยาย ช่วยสอนสมาธิให้
พวกเรา ยายแก่แล้ว”

คุณยายท่านก็หาทางอุปการะลูกศิษย์คนนี้ของท่านไปส่งเสียจนกระทั่ง
พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยเรียนจบจนได้

เมื่อหลวงพ่อบุญท่านเรียนจบ ก็ขออนุญาตคุณยาย ขอบวช ช่วงที่ใกล้
จะบวช โยมพ่อของท่านไปอาละวาดเอา กับคุณยาย ไปยืนว่า คุณยายจอตๆ
คุณยายท่านก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ นั่งเฉยๆ แต่พระทั้งวัด คนทั้งวัดเขาแห่มาดูกัน
แล้วเขาก็เอาไปตำหนิกันว่า คุณยายทำตัวไม่เข้าท่า ลูกเต้าของเขา พ่อแม่
เขาไม่ยอมให้บวช แล้วมาจับลูกเขาวบชทำไม เป็นอย่างนั้นไปอีก คุณยาย
ท่านก็เฉยๆ แล้วท่านก็บวชให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย จนได้

พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยเอง ช่วงใกล้บวช เวลาพ่อมาคุกคาม
มาอาละวาด ท่านพูดคำหนึ่งว่า “เราจะเถียงพ่อก็ไม่อยาก แต่ว่าเมื่อเถียงแล้ว
เดี๋ยวมันอดไม่ได้ เกิดทิวฐิใช้ถ้อยคำที่ไม่พอเหมาะพอสม กลายเป็น
ล่วงเกินบุพการี เดี่ยวมารมันจะมาปรับความผิดด้วยกฎแห่งกรรมในภพ
ชาติต่อไป จะหนักเข้าไปอีก ชาตินี้ก็อย่าแยะแล้ว ถ้าชาติหน้าโดนปรับเข้าไปอีก
มันก็จะยิ่งหนักหนาสาหัส”

เพราะฉะนั้น ระหว่างนั้นท่านก็เลยหลบหนีหน้าไม่ยอมให้เจอ เห็น
พ่อเดินเข้ามาหน้าวัดแต่ไกล ท่านโดดหน้าต่างหนีไปแล้ว ไม่อยู่หรอก ท่าน
ทำอย่างนี้อยู่เป็นปีๆ

กว่าคุณยายจะสร้างหลวงพ่อัมมชโย จนกระทั่งมาบวชได้ มาเป็น
ผู้นำในการสร้างวัดพระธรรมกายได้ คุณยายต้องแก้ปัญหาสารพัด ใครจะ
เชื่อว่า คุณยายที่อ่านหนังสือไม่ออก จะสามารถปั้นคนขึ้นมาได้อย่างนี้...”

“มาถึงคราวหลวงพ่องเอง”พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตติวิโรจน์แก้ว
หยุดนิ่งอยู่สักครู่ ก็กล่าวสืบทอดว่า “คุณยายท่านก็เคียดหนักเลย โขลกแล้ว

โพลกอีก ในที่สุด หลวงพ่อก็ได้ค้นพบจากคุณยายว่า สิ่งที่ไม่พ้นในการสร้างคน ก็คือ การพร่ำสอน **จะสร้างคนขึ้นมาได้ ต้องพร่ำสอนเป็น...**

“พวกเราจะเห็นว่าหลวงพ่าช่างพูด ช่างบ่น ช่างสอน พร่ำสอนอยู่ได้ตลอดเวลา ถามว่านิสัยนี้ได้มาจากไหน ตอบว่าได้มาจากคุณยายอาจารย์

ตามธรรมดาคุณยายไม่ใช่คนช่างพูด แต่เมื่อจะสร้างคน คุณยายต้องพร่ำสอน แล้วคนที่ถูกสอนแต่ละคนก็ไม่ใช่เล่น เมื่อตอนยังไม่ได้บวชเวลาที่หลวงพ่เองเกรงขึ้นมา หรือเวลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยเกรงขึ้นมา คุณยายใช้ตำราเล่มเดียวกันเลย คือ **ระลึกชาติว่าเอาแรงๆ จวกหนักๆ เลย** นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อดินมา ใครไม่เคยโดนระลึกชาติตำหนิกันบ้างไม่รู้หรือกว่าจะสติมาเป็นอย่างไร หลวงพ่อบอกมาแล้ว...”

“เมื่อภูมิหลังก่อนสร้างวัดมาอย่างนี้ คนภายนอกจึงไม่มีทางมองออกเลยว่า การสร้างคนของคุณยายนั้นเป็นอย่างไร แม้แต่พวกเรามาอยู่วัดแล้ว ก็มองไม่ออกหรอก

ทำไมจึงมองออกได้ยาก มองยากก็เพราะว่า ตามธรรมดาการจะสร้างคนให้เป็นผู้เป็นคนได้สำเร็จนั้น ก็ว่ายากแล้ว แต่การสร้างคนให้มาเป็นผู้นำยิ่งยากกว่า แล้วที่ยากยิ่งกว่าการสร้างผู้นำก็คือการสร้างคนให้มาเป็น **“ผู้นำในการสร้างผู้นำ”** อีกทีหนึ่ง นี่ยิ่งยากมากๆ เลย...”

“คนอื่นๆ ที่เข้าวัดมารุ่นเดียวกับหลวงพ่อด้วยกัน มีจำนวนเป็นร้อยๆ พันๆ แต่พอคัดแล้ว ในที่สุดเหลือพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยอยู่คนเดียว ที่สอบผ่าน”

“...ในการสร้างผู้นำที่จะมาเป็นผู้นำในการสร้างวัด หลวงพ่อยังไม่เคยเห็นมีใครที่ไหนที่จะสามารถเคี่ยวเข็ญคนได้อย่างที่คุณยายเคี่ยวเข็ญเลย ที่หลวงพ่พยายามเคี่ยวเข็ญพวกเราอยู่ทุกวันนี้ ถ้าเปรียบเทียบกับคุณยายแล้ว เทียบกันไม่ได้ ยังไม่ติดฝุ่นคุณยายเลย แต่ตอนนี้คุณยายแก่มากแล้ว ท่านถึงได้วางมือลงไป

ลองคิดดู จะมีใครที่โหดเล่าง่ายได้ เป็นผู้หญิง อายุก็มากแล้ว แต่เมื่อถึงเวลาก็ยังสามารถไปนำลูกศิษย์ ล้วงคอท่าน ขัดห้องน้ำ สารพัดจะทำ นั่นคืองานหยาบ

พอถึงเวลาทำงานละเอียด คุณยายยังเรียกทุกคนให้มานั่งสมาธิกับท่าน แล้วท่านก็สั่งผางเลยว่า “ถ้ายายไม่ลุก ทุกคนอย่าเพิ่งลุก”

และความที่คุณยายอยากให้ลูกศิษย์อิมอยู่ในธรรม คู้่นอยู่ในธรรม ท่านก็หาเรื่องมาล่อใจให้อยู่กับสมาธิ ยกตัวอย่างเช่น พอถึงฤดูทุเรียน ท่านก็บอกให้มองเข้าไปในศูนย์กลางกาย นึกนิมิตเป็นทุเรียนในทุเรียน ทุเรียนในทุเรียน มองเข้าไป มองหนักเข้าๆ พอความสว่างเกิดขึ้นภายใน ทุเรียนหายไปแล้ว แต่ปรากฏว่าวันต่อๆ มา มีทุเรียนมาให้กินเป็นข่งเลย เมื่อเห็นผลอย่างนี้ ก็มีความรู้สึกว่าคุณยายท่านนี้ ยิงนั่งยิงได้กินทุเรียน แต่ผลดีที่แผ่มากับกุศโลบายนี้ก็คือ ลูกศิษย์ของคุณยายรักการนั่งสมาธิ มีจิตใจอิมอยู่ในธรรม...”

“นี่คือความทู่แท้ที่คุณยายให้ลูกศิษย์ ซึ่งหลวงพ่อบอกให้มาตลอดว่า คุณยายสร้างพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยขึ้นมาอย่างไร แล้วการทู่แท้ของคุณยายก็ไม่สูญเปล่า เพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยท่านก็มาเป็นตัวแทนของคุณยาย ในการเป็นผู้นำสร้างวัดพระธรรมกาย สร้างคนให้ไปสร้างคนดีต่อไป ทำให้ทั้งพระที่มามบวช สาธุชนที่มาวัด ก็เอาชีวิตมาทู่แท้ให้กับการสร้างวัดพระธรรมกาย ทำให้วัดพระธรรมกายโตวันโตคืนขึ้นมาอย่างรวดเร็วอย่างที่เห็น”

วันเสาร์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๔

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

๘๘

ถ้าใครตั้งใจที่จะบวชแล้วไม่สึกกัน
จริงๆ ก็อย่าประมาท ต้องตัดอาลัยให้ได้
ต้องทำทุกวิธีที่จะตัดอาลัยในสิ่งเหล่านี้ คือ
(๑) ของรัก (๒) ของคุ้น...

๘๘

ฝึกตัดอวลยให้ขาด

ป๊วอก(ลิง) พุทธศักราช ๒๕๔๗ มีประโยคฮิตอยู่ในวงสนทนาของครูบาอาจารย์ประโยคหนึ่ง คือ “ดี ชั่ว รู้หมดแต่มันอดไม่ได้” แล้วอาจารย์ผู้นั้นก็ควักบุหรี่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เดินออกจากห้องไป เด็กนักเรียนผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังนั่งเฝ้ากันอย่างสนุกสนานกับเพื่อนกลุ่มใหญ่ได้หันหูกวาดกระซิบกับเพื่อนแต่หรีเสียงไม่ลงว่า “อาจารย์ ... ไม่อินเทรนด์(in trend) เลย เขาเทเหล้าเผาบุหรีกันหมดแล้ว”

อาการตัดอวลยไม่ขาด หักใจไม่ลง เตียวบวชเตียวสึก หรืออยู่ครองผ้ากาสาวพัสตร์อย่างร้อนรุ่มแบบมะม่วงไม่ลืมหั่นนี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวเคยเทศน์สอนพระธรรมทายาท รุ่นเข้าพรรษา ไว้คราวหนึ่งว่า

“หลวงพ่อยากจะฝากเรื่องที่เคยเจอมากับตัวเอง เพื่อจะได้เป็นข้อคิดกับพวกเราว่า ถ้าใครตั้งใจที่จะบวชแล้วไม่เลิกกันจริงๆ ก็อย่าประมาท

ต้องตัดอาลัยให้ได้ ต้องทำทุกวิธีที่จะตัดอาลัยในสิ่งเหล่านี้ คือ (๑) ของรัก
(๒) ของคุ้น

จะอย่างไรก็ตาม ต้องหาทางตัด ๒ อย่างนี้ให้ได้ ถ้าไม่ตัดทิ้งเสีย
เดี๋ยวมันมีเยื่อใย เกิดอาลัยมันขึ้นมาเมื่อไร เดี่ยวลืกลไปอยู่กับมันฉิบ...”

“เรื่องนี้เคยมีมาแล้ว เมื่อตอนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมมชโย
ของเราจะบวช เหลืออีก ๑ สัปดาห์ก่อนบวช ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวต่างๆ
ทั้งที่ยังจะใช้ได้อีก ยังกดีๆ อยู่ ทุกอย่างท่านแจกน้องๆ ที่มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์จนหมด ไม่ว่าอะไรก็แจกหมด แม้แต่พระที่ห้อยคอของท่าน
ซึ่งท่านรักนักกรักหนา เป็นพระของขวัญหลวงพ่อดมปากน้ำรุ่น ๑ ซึ่งคุณยาย
ให้ท่านไว้ ก่อนบวชท่านถอดพระมาสวมคอให้หลวงพ่อดมแล้วท่านก็พูดว่า

“พี่เด็ดสุดชีวิตที่รักพระองค์นี้ เพราะยายให้ ยายท่านรักของท่านมาก
เพราะรับมากับมือพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ พี่เด็ดเอาไว้นะ แล้วมา
ช่วยสร้างวัดกัน”

หลวงพ่อดมก็เก็บพระของขวัญองค์นี้ไว้ ไม่ยอมให้ห่างตัวเลย

พอท่านบวชอยู่ได้สักเดือนสองเดือน ท่านก็มาปรารภให้หลวงพ่อดม
ฟังตัวต่อตัวว่า “เราเพิ่งบวชใหม่ ไร้อะไรหลายๆ อย่าง มันก็มีเรื่องในมหาวิทยาลัย
นี้แหละ หน้าตาพรรคพวกเพื่อนฝูงต่างๆ มันยังโผล่ขึ้นมาในใจ แต่ก็
พยายามลืมเรื่องคุ้นๆ เก่าๆ นะ”

แต่มีวันหนึ่งท่านกลับไปเยี่ยมบ้าน แล้วท่านก็ไปเปิดอัลบั้มเก่าๆ ดู
พอกลับมาถึงวัด ภาพในอัลบั้มมันคงจะติดตาติดใจกลับมาด้วย พอถึงเวลา
ท่านก็นั่งสมาธิกับคุณยายในตอนหัวค่ำ ตามธรรมดาอย่างท่านพ่อนั่งนุบ
ก็เป็นสมาธิปั๊บ แล้วเข้ากลางของกลางเรื่อยไป วันนั้นพ่อนั่งนุบมันไม่เป็น
เหมือนอย่างที่เคยทำได้ ท่านมาเล่าสาเหตุให้ฟังในวันหลังแล้วบรรยาย
ประสบการณ์ภายในเพิ่มเติมว่า “ภาพที่ดูในอัลบั้มวันนั้นมันโผล่ขึ้นมาปั๊บเลย

กว่าจะเข้ากลางมุดฝ่าไปได้ หมดเวลาไปตั้งพักใหญ่”

วันนั้นหลวงพ่อนั่งอยู่ด้วย พอเลิกนั่งสมาธิ คุณยายพูดขึ้นมาเลย “ท่าน” คุณยายมองหน้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย “**พรุ่งนี้กลับไปบ้านใหม่นะ ไปเอารูปที่มีอยู่ มีเท่าไรๆ เผาทิ้งให้หมด**” พระเดชพระคุณหลวงพ่อนิ่งอึ้งเลย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย ไม่ได้เล่าเรื่องกลับบ้านไปดูรูปเก่าๆ ให้คุณยายฟัง และหลวงพ่อก็ไม่รู้มาก่อน แต่คุณยายทราบวาระจิต พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เลยกลับไปเผารูปเก่าๆ จนหมด”

“...เรื่องบางเรื่อง บางที่เราก็ไม่เห็นว่ามันจะเป็นเครื่องผูกอาลัย แต่มันเป็น บางที่เป็นอาภายิกเสียดๆ และนี่คือวิธีตัดอาลัยที่คุณยายอาจารย์ฝึกให้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย”

วันเสาร์ที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

คุณจำเอาไว้ล่ะ อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน
 ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าคุณ
 แต่งงานกันไป มีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีคุณ
 ก็ทำบุญได้ ๕ บาท ถ้ามีลูกอีกสักคน มีเงิน
 ๑๐๐ บาท ใครมาบอกบุญ ทำได้สิ่งหนึ่งก็
 ดีตายแล้ว การมีครอบครัวมันตัดบุญตัด
 บารมีอย่างนี้แหละ

ชวนศิษย์ประพาศิพพรหมจรรย์

ผู้เขียนเมื่อแรกเข้าวัดใหม่ๆ พุทธศักราช ๒๕๒๗ ตอนนั้นวัดพระธรรมกายสร้างได้ ๑๓ ปีแล้ว หนังสือธรรมะของวัดที่พิมพ์ออกเผยแพร่ไม่มีเลย นอกจากหนังสือเล่มประวัติศาสตร์เล่มเดียว ที่พิมพ์เมื่อปี พุทธศักราช ๒๕๑๓ ปกสีเขียว ชื่อ “เดินไปสู่ความสุข” หนังสือเล่มนี้คณะผู้บุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกาย ช่วยกันเขียนเรื่องต่างๆ ตามถนัดลงไป ส่วนมากเป็นแรงบันดาลใจที่จะสร้างวัด แล้วอธิษฐานให้ทุกตัวอักษรสามารถชวนคนมาช่วยกันสร้างวัดได้สำเร็จ ขณะนั้นคณะผู้บุกเบิกเพิ่งชุดดินก้อนแรกสร้างวัด ใช้ชื่อสถานที่สร้างวัดว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ผู้เขียนเคยเห็นหนังสือเล่มนี้ครั้งเดียวที่ตู้หนังสือของพ่อ ตอนนั้นมีเวลาอ่านแค่ชื่อหนังสือ และเรื่อง “ผจญมาร” ว่าจะกลับมาอ่านอีกก็หาหนังสือไม่เจอเสียแล้ว

พอเข้ารับการอบรมในโครงการ “ธุดงค์วิชาการ เน้นประตู” พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวท่านก็ตั้งใจจะปั้นดินให้เป็นดาวให้ได้

ท่านว่าจะปั้นพวกเราให้เป็นนักเขียนหนังสือธรรมะ บทฝึกบทแรกที่ท่านให้ไปทำใช้ศัพท์เฉพาะว่า **ไปรับบุญ** คือให้ไปเป็นพี่เลี้ยง “**รุดงค์มาฆบูชา ๒๕๒๘**” ซึ่งเป็นการจัดจุดดั่งสำหรับสาธุชนทั่วไปครั้งแรกของวัดพระธรรมกาย

ผู้เขียนพยายามติดตามฟังเทศน์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญชรน้อย แต่ในยามที่เจ้าหน้าที่วัดมีน้อย ทุกคนมีภาระหน้าที่ล้นมือ ผู้เขียนเลยต้องตกกระไดพลอยโจน ช่วยพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับแขกไปด้วย ตอนแรกก็แปลกใจนักหนาว่า ทำไมเวลาใครกราบ ไม่ว่าจะมากันเพียงคนสองคน หรือพากันมาเป็นหมู่คณะ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็มักจะพูดประโยคยาวๆ ว่า “อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าแต่งงานกันไปมีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีก็ทำบุญได้แค่ ๕ บาท พอมีลูก สลึงเดียวก็ไม่จะมีจะทำบุญ”

แล้วถ้าเหลียวไปเห็นใครพาลูกชายมาด้วยท่านจะหันไปยิ้มเป็นกับเขา แล้วพูดว่า “เอ็งมาบวชกับหลวงพ่อกะลูกเอ๊ย”

ผู้เขียนไม่อยู่ในฐานะที่จะบวชได้ และแก่เกินกว่าจะไปแต่งงานกับใคร ก็เลยคิดว่าที่ท่านพูดท่านคงหมายถึงคนอื่น ไม่เกี่ยวกับเรา แต่แล้วเมื่อไม่นานมานี้เองก็หายแปลกใจ เพราะแม้เราเองก็ไม่ควรประมาท ต้องถูกตอกย้ำอยู่บ่อย

เรื่องก็มีอยู่ว่า เมื่อคราวไปปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์ ผู้เขียนได้พบรุ่นพี่ผู้หนึ่งร่วมมหาวิทยาลัยคนหนึ่ง เพิ่งเกษียณอายุราชการใหม่ๆ มีลูกชาย ๒ คน ซึ่งมีหน้าที่การงานมั่นคงแล้วทั้งคู่ รุ่นพี่ผู้นี้เลิกร้างกับสามีมา ๑๐ กว่าปีแล้ว ก็ได้คุยกันว่า “คนแก่ไร้คู่ที่ไม่ได้เข้าวัด เดี่ยวนี้ชักหันมาแต่งงานกันเอง หลายคู่ให้เหตุผลว่าจะได้มีเพื่อนยามแก่ แต่แล้วก็ไปกันไม่รอด ได้แต่เพื่อนแก่ ไม่ได้เพื่อนตาย ยามป่วยต้องเดี๋ยวตายให้ป่อเต็กตึ๊ง มาหามเข้าวัดจนได้... คนแก่ที่เข้าวัดแล้วนี่ ปลอดภัยนะ คงไม่มีใครมา

หลอกไปแต่งงาน”

แปลกใจว่าทำไมรุ่นพี่ผู้หญิงคนนี้จึงไปไม่ยอมเออออห่อหมกด้วยทั้งๆ ที่เคยหลงคารมเรามาหนักหนา แต่สักครู่พี่สาวคนนี้ก็แย้มพริ้มเล่าเรื่องชะตาชีวิตที่ไม่แน่นอน ประมาทไม่ได้ ในครั้งหนึ่งของชีวิตให้ฟัง

“เมื่อตอนที่พี่ไปทำงานต่างประเทศอยู่ ๕ ปี พอเข้าปีที่ ๔ มีฝรั่งมาขอแต่งงาน พี่ก็ไม่คิดอะไรพรรคนี้ได้อยู่แล้ว อายุก็จวน ๖๐ ก็ทำเฉยๆ ไม่ได้ตอบว่ากระไร พอได้กลับมาเมืองไทยชั่วคราว ก็มากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อดมฺมชโย ขณะนั่งรวมๆ อยู่กับคนอื่น ไม่รู้เรื่องอะไรเป็นมาอย่างไร พระเดชพระคุณหลวงพ่อบرایตามาทางพี่ แล้วพูดเปรยๆ ขึ้นว่า “ไอ้แก่นั่นแหละตัวดี” พี่สะดุ้งโหยงเลย มันเหมือนววลันหลังหะ ประมาทไม่ได้แล้วซีเรา”

เออหนอ เรื่องกามนี้ไม่เข้าใครออกใครจริงๆ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมฺมชโย เวลาเทศน์ท่านเรียกอาการนี้ว่า กามกำเริบ ผู้ตั้งใจประพฤติพรหมจรรย์ต้องระวังเรื่องนี้ให้ดี เรื่องการมีครอบครัวนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อบرایถึงความเห็นของคุณยายอาจารย์ว่า

“เรื่องการมีครอบครัว คุณยายพูดกับหลวงพ่อดมฺมชโยตั้งแต่วันแรกที่หลวงพ่อบرایได้พบท่าน

คุณยายพูดเลยว่า “คุณจำเอาไว้ละ อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าคุณแต่งงานกันไปมีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีคุณก็ทำบุญได้ ๕ บาท ถ้ามีลูกอีกสักคน มีเงิน ๑๐๐ บาท ใครมาบอกบุญทำได้สิ่งหนึ่งก็ตายแล้วการมีครอบครัวมันตัดบุญตัดบารมีอย่างนี้แหละ”

หลวงพ่อบرایฟังแล้วก็คิดว่า คุณยายคงพูดให้พวกพี่ๆ เขาฟัง เราไม่เกี่ยว เพราะเรามันมาใหม่ เราไม่เกี่ยว

คุณยายก็พูดอยู่อย่างนั้น พูดไปๆ ย้ายอยู่บ่อยๆ พอผ่านไปได้ ๒ ปี
รุ่นพี่ๆ เขาแต่งงานกันไปหมด เหลือหลวงพ่อกับคุณยายคนเดียว กลายเป็นฝ่าย
ชายที่มีอายุมากที่สุดในกลุ่ม เหลือยายแลขวานไม่มีใคร เราเป็นพี่ใหญ่ จึง
ค่อยรู้ว่า “เฮ้ย นี่ยายพูดกับเราหรือ”

ผ่านมา ๒ ปี ถึงได้รู้ว่าคุณยายพูดกับเรา มันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา มัน
ไม่ได้คิด เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ก็ขอฝากพวกเราเอาไว้ด้วย ถ้าคิดจะสร้างบุญ
ให้เต็มที่ ต้องประพฤติพรหมจรรย์

วันเสาร์ที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ศูนย์ลัทธิมหายานปฏิบัติธรรม เมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี

๘๘

อะไรจะทำให้กิเลสเก่าเบาบางลงได้
กิเลสใหม่ไม่เพิ่มขึ้น ต้องรีบทำ หัวเด็ดตีน
ขาดอย่างไรจะไม่ติดต้องไม่ติดด้านไม่ว่ายาก

๘๙

คุณยายกับลัทธิธรรม

คนที่ประพาศิตพรหมจรรยได้ เขาจะต้องมี ลัทธิธรรม คือ ธรรม เพื่อความขัดเกลากิเลส เรื่องนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเคยอธิบาย ขยายความไว้ว่า

“สมัยโน้น หลวงพ่อก็มีเพื่อนๆ หลายคนจะไปพาเขามาวัด เพื่อนผู้ชาย ก็อยากให้เราบวชอยู่กับเรา ไม่อยากให้เราแต่งงาน แต่ถึงคราวเขาก็จะ แต่งงานให้ได้ ความที่หลวงพ่อรักเพื่อนห่วงเพื่อน จึงคิดจะไปตามเพื่อน ไปพูดให้เขาเปลี่ยนใจ เพราะฉะนั้น พอได้ข่าวว่าเพื่อนจะแต่งงาน เพื่อนจะ หมั้น หลวงพ่อก็ไปบอกคุณยายว่า “ยาย ผมขอไปต่างจังหวัดสัก ๒-๓ วัน”

คุณยายก็ถามว่า “ไปทำไม”

“ไปตามเพื่อน... ไฉคนนั้นๆ” หลวงพ่อก็ตอบท่านไป

คุณยายก็ถามอีกว่า “ไปตามมันทำไม”

“ได้ข่าวว่ามันจะมีเมีย เสียตาย เพื่อนรักจะทิ้งพรหมจรรย์ไปเสีย”

คุณยายนิ่งไป แล้วพูดว่า “คุณเด็ยอัย อย่าไปให้เสียเวลาเลย เพื่อนคุณ บุญมันสว่างแค่หึ่งห้อย น้อยว่าแต่จะเอาเชือกไปมัดมันมาเลยนะ คุณไปเอาโซ่เส้นโตเท่าลำตาล ไปมัดมันมา มันก็ดึงโซ่ขาดจนได้แหละคุณอัย... เพราะบุญของมัน หรือในใจของมัน มีบุญส่องสว่างอยู่แค่หึ่งห้อย แต่บาปนะมันโตเป็นภูเขา กามราคะหุ้มใจมันเต็มทีซะแล้ว คุณอัย... เอาโซ่เส้นเท่าลำตาลไปมัดมัน มันก็ไม่มาหรอก มันดึงโซ่ขาดเลยนะคุณนา” หลวงพ่อก็เลยไม่ได้ไป

ยังมีอีก พอเพื่อนรักอีกคนจะแต่งงาน หลวงพ่อก็ขออนุญาตคุณยายว่า “ยายขอไปเยี่ยมเพื่อนสักหน่อย”

คุณยายก็ถามอีกเหมือนเคย “เพื่อนมันเป็นยังไง”

หลวงพ่อก็ตอบท่านว่า “มันจะแต่งงานครับ”

คุณยายก็ถามเหตุผลอีกว่า “แล้วไปเยี่ยมมันทำไม”

“มันขอเชิญให้ไปเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวด้วย เพราะเป็นเพื่อนสนิทกัน”

คุณยายว่ายังไม่รู้ใหม่ คุณยายบอกว่า “เฮอะ ไปสิ ไปแล้วไม่ได้กลับหรอกนั่นนะ”

“ยาย ... ยังไงผมก็กลับ”

คุณยายพูดชัดเจนเลยว่า “คุณอย่ามาพูดนะ เชื้อเก่าของคุณมันยังไม่หมด อย่าคิดว่าตัวเองเก่งนะ”

พอคุณยายเตือนอย่างนี้ หลวงพ่อเองก็มีศีลเลหกรรม คือพยายามขัดเกลาจิตใจตัวเองอยู่ตลอดเวลา อะไรจะทำให้กิเลสเก่าเบาบางลงได้ กิเลสใหม่ไม่เพิ่มขึ้น ต้องรับทำ หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรมันก็ต้องไม่ต่อต้าน ไม่ว่ายาก ก็พูดคำเดียวว่า

“ครับ”

“...แล้วหลวงพ่อก็ไม่ไปงานแต่งงานเพื่อนอีกเลย อยู่กับคุณยายตลอด
เลยได้อยู่จนกระทั่งบวช แล้วก็บวชจนอยู่มาถึงป่านนี้ การมีศีลเลขธรรมดี
อย่างนี้เอง”

วันเสาร์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๔

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

พออายุ ๕๐ ไปแล้ว การขับถ่ายมันถึง
 ทิ้งกายเนื้อเข้าไปรู้เฉพาะในธรรมกายข้าง
 ในได้ แต่มันได้ไม่ครบ ๖ ชั่วโมงเหมือน
 ก่อน มันถอยมาเหลือ ๕ ชั่วโมง ต่อมามัน
 ชักเหลือแค่ ๔ เหลือแค่ ๓ ชั่วโมง ต้องเข้า
 ห้องน้ำก่อน แล้วค่อยไปนั่งต่อ มันถอนเสีย
 ก่อนเป็นช่วงๆ

ความก้าวหน้าของสมาธิ อยู่ที่ศิลปะการบริหารเวลา

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวท่านไม่เคยลืมบุญคุณของสถาบันการศึกษา ทุกสถาบันที่ท่านเรียนมาตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงมหาวิทยาลัย ท่านบรรยายถึงการศึกษาในอดีต ตั้งแต่วัยเด็กก่อนถึงเกณฑ์เข้าเรียนว่า

“เรียนชั้นประถมโรงเรียนวัดไชยชุมพลชนะสงคราม จังหวัดกาญจนบุรี เรียนจบ ม.๖ โรงเรียนประจำจังหวัดกาญจนบุรี โรงเรียนวิสุทธิรังษี ตอนนั้นก็อ่านหนังสือจนหมดห้องสมุดประจำจังหวัด เข้ามาเรียนชั้น ม.๗, ม.๘ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาที่กรุงเทพฯ...”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อบำได้แม่นยำ แม้กระทั่งชื่อของอาจารย์หลายๆ ท่าน ที่เคยสอน ที่เคยมีบทบาทต่อชีวิตของท่านในวัยต้น และหมั่นไปเยี่ยมเป็นประจำทั้งครูประถมและมัธยม

สำหรับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ท่านเข้าเรียนเป็นนิสิต คณะกสิกรรมและสัตวบาล ท่านเคยรับปากกับอธิการบดีมหาวิทยาลัย

เกษตรศาสตร์ ท่านหนึ่งว่า จะไปเทศน์ให้หนังสือและคณาจารย์ฟังที่อาคาร
พุทธเกษตร ในวัน Home Coming Day ๒ กุมภาพันธ์ ทุกปี ท่านก็ไป
เทศน์ให้ทุกปีอย่างสม่ำเสมอ ถ้าปีไหนติดธุระสำคัญจริงๆ ไปไม่ได้ ท่านก็
ส่งพระอาจารย์ที่เป็นศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ไปเทศน์แทน

ผู้เขียนติดตามไปฟังเทศน์ด้วยเกือบทุกครั้ง พอเทศน์เสร็จก็มี
ครูบาอาจารย์เก่าๆ ของท่าน และรุ่นพี่ รุ่นน้องเข้ามากราบคุยด้วย
พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ถามทุกคนว่า “เข้าวัดบ้างหรือยัง” ไปเยี่ยม
อาตมาที่วัดบ้างนะ ... นั่งสมาธิทุกวันหรือยัง ฯลฯ” ส่วนมากจะได้รับคำตอบว่า
“ไม่มีเวลา พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ยิ้มๆ ไม่ว่าอะไร

เรื่องไม่มีเวลาเข้าวัด ไม่มีเวลานั่งสมาธินี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่
อ์ตตชิวโยยกเอาขึ้นเป็นหัวข้อหนึ่งในการแสดงพระธรรมเทศนาบ่อยๆ ท่าน
เล่าถึงการบริหารเวลาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ้าง ของคุณยายอาจารย์บ้าง
มาเป็นตัวอย่าง

ผู้เขียนขอหยิบเอาต้นฉบับถอดเทป การแสดงพระธรรมเทศนาของ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อ ตอนหนึ่ง มาเล่าให้ฟัง ดังนี้

“พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทรงสอนให้แบ่งหรือบริหารเวลาให้ดี
เพราะวันเวลาที่ผ่านไป มันไม่ผ่านไปเปล่า มันพาเอาโอกาสดีๆ ของเราไปด้วย
แถมนำเอาความแก่ ความตายมาให้อีก เพราะฉะนั้น จึงต้องใช้เวลาให้คุ้ม คือ
วันหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมง ให้แบ่งเวลาออกเป็น ๒ ส่วนใหญ่

เวลาส่วนที่ ๑ เอาไว้เพื่อศึกษาค้นคว้าธรรมะ จะด้วยการไต่ถามผู้รู้
หรือสนทนาธรรมก็ตาม

เวลาส่วนที่ ๒ เอาไว้ทำความเพียรด้วยการทำสมาธิภาวนา จะยืน จะ
เดิน จะนั่ง ก็ภาวนาเรื่อยไป ไม่เห็นแก่การพักผ่อนนอนหลับ

ให้อาเวลา ๒ ส่วนนี้เป็นตัวตั้ง อยากจะได้วันละกี่ชั่วโมง ก็คว้าเอามาก่อน แล้วเวลาที่เหลือนอกนั้นค่อยเอาไปทำอย่างอื่น นี่เป็นศิลปะของการบริหารเวลา ไม่ใช่เอาเวลาไปทำอย่างอื่นเสียเปรียบะไปหมดก่อน จนกระทั่งเหลือเวลาเพียงเล็กน้อยแล้ว จึงค่อยมาศึกษาธรรมะ ค่อยมานั่งสมาธิ ใครทำอย่างนี้เียงตายเลย...”

“หลวงพ่อก็พลาดไปเสียตั้ง ๒๔ พรรษา ทั้งๆ ที่เห็นอยู่แล้วว่า คุณยายทำอะไร เห็นกับตาเลยตั้งแต่เช้าวันแรก เมื่อ ๒๘ ปีที่แล้ว แต่ว่าตอนนั้นมันดูไม่ออก

ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ หลวงพ่อไปวัดปากน้ำภาษีเจริญ ไปเจอคุณยายครั้งแรก ก็เห็นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาว่า พอไปวัดที่ไร ถ้าไปตอนสายๆ ประตูป้านธรรมประสิทธิ์ของคุณยายจะปิดอยู่ จึงเข้าประตูหน้าบ้านไม่ได้ ต้องค่อยๆ ย่องไปเข้าทางหลังบ้าน หลังครีว เพราะว่าคุณยายกำลังนั่งสมาธิอยู่ตอน ๙ โมงเช้า

พอ ๙ โมงเช้าตรงเฟื้องนี้ คุณยายนั่งสมาธิแล้ว คุณยายจะนั่งไปจนกระทั่งประมาณ ๑๐ โมง ๔๕ นาที หรือ ๑๑ โมง ก็จะเลิกนั่ง นี่เป็นกิจวัตรในภาคสาย

ในภาคกลางวัน คุณยายทำอะไร หลวงพ่อเคยไปเห็นมากับตา แต่ไม่รู้ว่าเป็นเทคนิค คือ หลังจากคุณยายกินข้าวเพลแล้วคุณยายจะรับแขกพอถึงบ่าย ๒ โมงไม่เกินนั้น ใครที่มาคุยอยู่ด้วย มาซักถามธรรมะด้วย คุณยายไล่แล้วไม่คุยด้วย แม้พวกที่จะมานั่งสมาธิคุณยายก็ไล่ บอกว่า

“ไป ขึ้นไปนั่งสมาธิ (อาคารชั้น ๒) ได้แล้ว คุยมากก็ฟังมาก” คุณยายว่าอย่างนั้น ไม่เว้นแม้แต่พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย คุณยายยังไล่เลย “คุณ ไปนั่งสมาธิ ไป คุยมากฟังมาก” ทุกคนก็ต้องไปนั่งสมาธิกัน

ถ้าเป็นแขกที่มาบอกว่ามีธุระสำคัญ ไล่เขาไม่ได้ คุณยายก็จะบอกว่า “เอ้า นั่งสมาธิกันก่อนนะ แล้วเดี๋ยวค่อยคุย” พอพูดอย่างนี้เท่านั้น แขกทั้งหลายก็บอกว่า “แหม พอดีติดธุระเลยล่ะ” แล้วก็ลากลับ แต่ถ้าใครรักการปฏิบัติธรรมจริงๆ ก็จะไม่อยู่นั่งสมาธิกับคุณยาย...”

“หลวงพ่อกับตา แต่ว่าไม่เข้าใจว่า นี่คือการปะของการบริหารเวลาของท่าน ครั้นเมื่อก่อน หลัง เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยบวชแล้ว แต่ว่ายังไม่ได้ย้ายมาอยู่วัดพระธรรมกาย คุณยายเปลี่ยนการบริหารเวลาใหม่ คือ พอบ่ายโมงตรง แขกมาเท่าไรๆ คุณยายไม่ไล่ คุณยายเปลี่ยนสไตล์ เปลี่ยนวิธีใหม่ ท่านบอกว่า

“เอ้า บ่ายโมงตรงแล้ว ถึงชั่วโมงปฏิบัติธรรมแล้ว นั่งสมาธิกันเถอะ ไปๆ เข้าห้องน้ำห้องท่ากันเสีย” แล้วคุณยายก็รีบนั่งหลับตาก่อนเลย ให้เป็นตัวอย่าง แล้วให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยสอนวิธีนั่งสมาธิ... หลวงพ่อกับท่านก็นั่งเต็มทีไปเลย คุณยายทำอย่างนี้สำหรับวันอาทิตย์ พอหนึ่งไปสักชั่วโมงหนึ่ง ไม่เกินนั้น ค่อยพักกัน เพราะถ้าเกิน ๑ ชั่วโมง ญาติโยมจะทนไม่ไหว แต่ถ้าเป็นวันธรรมดา เบาะๆ ก็ตั้งแต่บ่ายโมงถึงบ่ายสามโมง นั่งไปเถอะ นั่งตลอด ๒ ชั่วโมงในตอนบ่าย ท่านทำของท่านอย่างนี้ ..

สักสามโมงเศษๆ คุณยายก็ปล่อยให้ไปพักถึงห้าโมง ระหว่างนั้นถ้ามีแขกไปใครมา คุณยายก็คุยกับเขาด้วย แต่ว่าพอหกโมง ไม่เกินหกโมงครึ่ง คุณยายเอาอีกแล้ว

“ไป ไปนั่งสมาธิกันได้แล้ว คุยมากฟังมาก เรื่องงานอะไรก็วางก่อน ไปนั่งกันก่อน ไป”

ทุกคนก็ไปนั่งสมาธิกัน สามทุ่มค่อยเลิก ตั้งแต่หกโมงครึ่งจนกระทั่งถึงสามทุ่ม นั่งสมาธิตลอด หลังจากนั้นแล้วมีอะไรค่อยว่ากัน จะคุยงานคุยการอะไรก็ว่ากันไป

ถ้าวันไหนมีงานหนักงานเร่ง ก็นั่งตั้งแต่หกโมงครึ่งไปเลิกเอาสองทุ่ม แล้วค่อยมาคุยงานกัน ถ้างานไม่เร่งนัก สามทุ่มค่อยคุยกัน แล้วท่านก็จะตั้งกติกาเวลาของท่านอีก จะมีงานมากอย่างไรก็ตาม สิ่งที่ต้องคุยให้จบ ไม่จบ คุณยายก็ไล่ให้กลับ”

...พอโดนไล่เข้า เราก็หงุดหงิด คิดในใจ “นี่ก็จะทำงานให้ยาย ทำงานให้พระพุทธรักษา ยายยังไม่เห็นใจ มาไล่ให้เรารีบกลับเสียอีก” ที่จริงแล้ว คุณยายจะบังคับให้คุยเฉพาะเรื่องงานให้มาก พูดเรื่องไร้สาระให้น้อย หนอยั่นเอง แต่เราเองดูคุณยายไม่ออก คุณยายตีเส้นตายเอาไว้แบบนี้”

...ส่วนข้ามิด คุณยายตื่นเวลาเท่าไร เราไม่รู้ก็ไปถามท่าน ท่านบอกว่า “คนแก่ ตีสามครึ่ง ตีสี่มันก็ตื่นแล้วคุณ”

เคยซักเคยถามท่านว่า ก่อนหน้านี ยายบริหารเวลาอย่างไร ยายจึงแตกฉานวิชาธรรมกายมาได้ถึงทุกวันนี้

ท่านก็ตอบชดนะ แต่ว่ามันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา มันไม่ได้คิดเอามาทำตามอย่างจริงจัง พอฟังท่านพูดที ก็ทำคึกคักๆ ไปที เลยไป ๒-๓ วันก็ซี้เกียจอีกแล้ว

ตอนนั้นคุณยายตอบว่าอย่างไร คุณยายตอบชด “ยายอยู่กับหลวงพ่อดูปากน้ำ นั่งรวดเลยกลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง รวมแล้ว ๑๒ ชั่วโมง”

“ยายทำได้ออย่างนี้อยู่นานเท่าไร”

ยายก็บอกชด “ยายทำอย่างนี้ตั้งแต่เริ่มเข้าวัด จนกระทั่งถึงอายุ ๕๐ ... กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง แต่พออายุเกิน ๕๐ แล้ว มันชักหย่อน”

“ทำไมมันหย่อนละยาย มันน่าจะยิ่งแก่ยิ่งเจ้งขียาย”

ท่านตอบหลวงพ่อดีใจจัง ยังจำได้ ท่านบอกว่า “คุณนะ คนเราพออายุ ๕๐ ปี ขึ้นไปแล้วนี่ การขยับถ่ายมันถี่ขึ้น มันมากขึ้น แทนที่จะนั่งได้รวด ๖ ชั่วโมง มันไม่ได้หยุกคุณ พอสัก ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมง มันต้องเข้าห้องน้ำแล้ว... ถ้าตอนที่กำลังร่างกายยังแข็งแรงดีอยู่ คือช่วงอายุ ๓๐ ถึง ๕๐ ปี การขยับถ่ายไม่ดี พอหนังบีบใจจะดึงเข้าไปภายในเลย มันทั้งความรู้สึกทั้งหมดของกายเนื้อ ขาดรู้ภายนอกเข้าไปรับรู้จากธรรมกายละเอียดๆ ซึ่งอยู่ภายใน”

หลวงพ่อก็ยังถาม “ยาย วิชชาที่เราเรียกว่าวิชชาอะไร ไม่เคยได้ยินในพระไตรปิฎก” ท่านก็บอก “นี่แหละ เขาเรียกว่า **วิชชาขาดรู้**”

“**ขาดรู้มันก็ขาดสติขยาย**” หลวงพ่อยังไม่เข้าใจเลยพูดอย่างนั้น

“เออ มันไม่ได้ขาดสติหยุกคุณ **ขาดรู้ คือ ขาดการรับรู้ทางกายเนื้อ แต่เข้าไปรับรู้ในธรรมกายที่ละเอียดๆ ข้างใน** ธรรมกายที่ละเอียดๆ ข้างใน จะไหลขึ้นมาเป็นสาย ไหลเร็วมาก แต่ยิ่งเร็วเท่าไร ยิ่งสว่างยิ่งชัดเท่านั้น”

หลวงพ่อก็ไปชักท่านอีก “ถ้าเร็วแล้วจะมองเห็นหรือยาย”

“เออ ยิ่งเร็วยิ่งสว่าง ยิ่งสว่างยิ่งชัด มันไม่เหมือนนั่งรถเร็วๆ นะ คุณนะ”

แล้วคุณยายก็บอกอีกว่า “พออายุ ๕๐ ปีไปแล้ว การขยับถ่ายมันถี่ ทั้งกายเนื้อเข้าไปรู้เฉพาะในธรรมกายข้างในได้ แต่ว่ามันได้ไม่ครบ ๖ ชั่วโมงเหมือนก่อน มันถอยมาเหลือ ๕ ชั่วโมง ต่อมามันชักเหลือแค่ ๔ เหลือแค่ ๓ ชั่วโมง ต้องเข้าห้องน้ำก่อน แล้วค่อยไปนั่งต่อ มันถอนเสียก่อนเป็นช่วงๆ เพราะฉะนั้น พออายุเลย ๕๐ ปีแล้ว ยายก็ได้แต่ทบทวนของเก่าที่หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านสอนให้ถ้าจะไปค้นวิชาอะไรใหม่ๆ มันค้นได้ทีละเล็กละน้อย มันไม่ได้มากเหมือนเมื่อก่อน”

ก็จากตัวเลข ๕๐ ตรงนี้ก็เลยรู้ว่า ทำไมพระเดชพระคุณหลวงพ่-

ธัมมชโย ท่านถึงมาปรารภเรื่อยๆ ว่า “เออ นี่หลวงพ่อกำลัง ๕๐ แล้วนะ” พอปีใหม่ก็บอก “นี่หลวงพ่อกำลัง ๕๑ แล้วนะ”

...พวกเราฟังแล้วมันก็เฉยๆ เพราะมันยังไม่เคยแก่ แต่หลวงพ่อกำลังแล้วมันก็จะดังไปเรื่อยๆ เลย ทำไมจะไม่ดัง ก็ท่าน ๕๑ แต่หลวงพ่อกำลัง ๕๕ จะไม่ให้ดังได้อย่างไร มันก็กลั้วตายเข้าไปทุกทีแล้ว

แล้วก็ได้บทสรุปว่า บทฝึกตัวเองที่สำคัญที่จะให้เข้าถึงธรรมกายและแตกฉานวิชชาธรรมกายยิ่งๆ ขึ้นไปนั้น มันอยู่ที่เทคนิคการบริหารเวลานั่นเอง

วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สมาธินิคม (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

๘๘

...เมื่อก่อนหลวงพ่อก็ไม่เคยคิดว่าจะ
มีครูบาอาจารย์คนไหนในโลก ที่จะมี
พระคุณเกินพ่อเกินแม่ แต่พอมาเจอคุณ
ยายอาจารย์ เจอพระเดชพระคุณหลวงพ่อ-
รั่มมชโยแล้ว จึงเชื่อว่าในโลกนี้ยังมีครูบา-
อาจารย์ที่มีพระคุณเกินพ่อเกินแม่

๙๙

พระคุณของคุณยาย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อตตชีโวท่านเป็นยอดกตัญญู โดยเฉพาะกับครูบาอาจารย์ทางธรรมของท่านทุกคน หากยังมีชีวิตอยู่ ท่านจะเข้าไปดูแลปกป้องชนิดเอาชีวิตเข้าแลกทีเดียว หลายคนคงเคยเห็นเคยจำได้ว่า ในยามวิฤตต์มักเห็นพระเดชพระคุณหลวงพ่อตตชีโว ไปยืนยึดดอกปกป้องครูบาอาจารย์ของท่านอยู่แถวหน้าเสมอ

ผู้เขียนเคยแปลกใจมาก ที่เห็นมีหมอสารพัดหมอมหาพระเดช-พระคุณหลวงพ่อตตชีโว แล้วพอหมอลบกลับไปก็มักเห็นท่านฉันทาโนนยาเน่ ทั้งถ้วยเล็กถ้วยใหญ่ และยังเห็นมีอุปกรณ์การนวด การออกกำลังกายชนิดแปลกๆ มาวางอยู่ตรงมุมโน้นมุมนี้ในห้องทำงานของท่านเสมอ วันหนึ่งได้โอกาสเหมาะ จึงแอบถามอุบาสกที่เป็นอุปัฏฐากประจำตัวของท่านว่า “หลวงพ่อกับเรารู้ท่านแข็งแรงดี ทำไมฉันทาหลายชนิดจัง” อุบาสกผู้นั้น

ตอบสั้นๆ ว่า “ลองยา ก่อนจะให้คุณยาย หรือหลวงพ่อรัชมะจัน”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเคยเล่าถึงความเห็นของท่าน เกี่ยวกับพระคุณของครูบาอาจารย์ทางธรรมว่า

“เมื่อก่อนนี้ ถ้าใครมาบอกว่าพระคุณครูบาอาจารย์มากกว่าพ่อแม่ หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร หลวงพ่อก็ไม่เชื่อ เพราะหลวงพ่อมั่นใจเสมอว่า พระคุณพ่อพระคุณแม่ต้องมากกว่าครูบาอาจารย์ จนกระทั่งเมื่อพบคุณยายอาจารย์ หลวงพ่อก็ต้องเปลี่ยนความคิด

ทำไมรี ? ก็เพราะว่าโยมพ่อโยมแม่ ผู้ให้กำเนิดชีวิตหลวงพ่อ เลี้ยง หลวงพ่ามาจนโต ส่งให้เรียนให้ศึกษาอย่างเต็มที่ อบรมมาอย่างดี ท่านมีพระคุณมากมายขนาดนี้ แต่ท่านปิดนรกให้หลวงพ่อไม่ได้ เปิดสวรรค์ให้หลวงพ่อไม่ได้ ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องเปิดทางนิพพานให้

แต่ว่าคุณยายอาจารย์ท่านปิดนรกให้หลวงพ่อได้ เปิดสวรรค์ให้หลวงพ่อได้ แล้วยังเปิดนิพพานให้ได้อีกด้วย”

... ไม่เพียงเท่านั้น คุณยายยังไปช่วยปิดนรกให้ทั้งโยมพ่อและโยมแม่ของหลวงพ่อก็ได้ด้วย อย่างนี้จะไม่เรียกว่า พระคุณครูบาอาจารย์มากยิ่งขึ้นกว่าพระคุณพ่อแม่ได้อย่างไร”

จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวก็บรรยาย เรื่องวิธีปิดนรกเปิดสวรรค์ อย่างยืดยาวอีกหนึ่งกัณฑ์เทศน์ แล้วสรุปว่า

“เมื่อก่อนหลวงพ่อก็ไม่เคยคิดว่าจะมีครูบาอาจารย์คนไหนในโลกที่จะมีพระคุณเกินพ่อเกินแม่ แต่พอมาเจอคุณยายอาจารย์ เจอพระเดช-

พระคุณหลวงพ่อรัญมชโยแล้ว จึงเชื่อว่าในโลกนี้ยังมีครูบาอาจารย์ที่มี
พระคุณเกินพ่อกินแม่ อย่างน้อยที่สุดก็มีคุณยายอาจารย์ มีพระเดช-
พระคุณหลวงพ่อรัญมชโยของพวกเรา สองคนนี้...”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

ประวัติย่อ

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

- ชาติภูมิ :** คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา (ตรงกับวันที่ ๑๙ มกราคม) พุทธศักราช ๒๔๕๒ ในครอบครัวชาวนา ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม เป็นลูกคนที่ ๕ ในจำนวนพี่น้อง ๙ คน ของพ่อพลอยและแม่พัน ขนนกยูง
- ชีวิตในวัยเด็ก :** คุณยายเป็นคนอดทน และขยันมาก ทั้งช่วยพ่อแม่ดูแลงานบ้าน และเป็นเรี่ยวแรงหลักในการทำนา
- จากบ้าน :** ในราวปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เมื่อคุณยายอายุ ๒๖ ปี ท่านตัดสินใจออกจากบ้าน เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหาช่องทางไปฝึกสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะต้องการตามไปขอขมาพ่อที่ล่วงลับไปแล้ว จะได้พ้นจากสิ่งที่พ่อเคยแข่งไว้ ตั้งแต่คุณยายยังเป็นเด็กกว่า ให้หูหนวก ๕๐๐ ขาดิ

พบครูคนแรก : คุณยายได้พบและฝึกสมาธิกับคุณยายทองสูก ลำแดงบ้าน ซึ่งเป็นครูสอนสมาธิจากวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จนได้เข้าถึงพระธรรมกาย แล้วอาศัยวิชาธรรมกายตามหาพ่อ ได้ขอขมาพ่อดั่งที่ตั้งใจ แล้วช่วยพ่อให้พ้นจากนรกได้

พบหลวงพ่อดัดปากน้ำ : ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๘๑ เมื่อคุณยายอายุ ๒๙ ปี คุณยายทองสูกได้พาคุณยายไปกราบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) เมื่อหลวงพ่อดัดปากน้ำพบคุณยายครั้งแรก ท่านก็รับเป็นศิษย์ และให้เข้าไปศึกษาวิชาธรรมกายชั้นสูงในโรงงานทำวิชาทันที

ศึกษาวิชาธรรมกาย : ด้วยความวิริยะอุตสาหะ และความเป็นคนทำอะไร ทำจริงของคุณยาย ทำให้ท่านศึกษาวิชาธรรมกายได้ อย่างรวดเร็วและเชี่ยวชาญยิ่ง จนได้รับความไว้วางใจ เป็นหัวหน้าเวรในการทำวิชา และได้รับคำชมจากหลวงพ่อดัดปากน้ำว่า “ลูกจันทร์นี้ หนึ่งไม่มีสอง”

สานต่อปณิธาน : ตั้งแต่เข้ามาอยู่ที่วัดปากน้ำคุณยายทำวิชาอยู่ในโรงงานทำ วิชากับหลวงพ่อดัดปากน้ำมาตลอด จนกระทั่งเมื่อหลวงพ่อดัดปากน้ำใกล้จะมรณภาพ ท่านได้มีคำสั่ง สุดท้ายให้ศิษย์ทุกคนช่วยกันเผยแผ่วิชาธรรมกายของ พระพุทธองค์ไปให้ทั่วโลก คุณยายจึงตั้งใจอบรมสั่งสอน ธรรมปฏิบัติวิชาธรรมกายแก่ศิษยานุศิษย์อย่างเต็มที่ ตลอดมาด้วยความเคารพในคำสั่งครูบาอาจารย์

พบศิษย์เอก : ปลายปี พ.ศ. ๒๕๐๖ พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัดมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งใน

ขณะนั้นจบการศึกษาจากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้มาฝึก ธรรมเนียมปฏิบัติกับคุณยายอย่างต่อเนื่อง ท่านเป็นผู้ที่มีความ ตั้งใจจริงและรักการปฏิบัติธรรมมาก ทั้งยังมีผลการ ปฏิบัติธรรมที่ดีเยี่ยม คุณยายจึงถ่ายทอดวิชาธรรมกาย ที่ศึกษามาจากหลวงพ่อดาวพอกน้ำให้แก่ท่านอย่างเต็มที่ เมื่อเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในและได้รับความสุขจากการ ปฏิบัติธรรม ท่านก็ปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นได้รับความสุข อย่างนั้นบ้าง จึงไปชักชวนเพื่อนๆ นิสิตทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องใน มหาวิทยาลัยเดียวกัน มาปฏิบัติธรรมกับคุณยายเพิ่ม จำนวนมากขึ้น

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ คุณยายและเหล่าศิษยานุศิษย์ได้ รวบรวมปัจจัยสร้าง “**บ้านธรรมประสิทธิ์**” ซึ่งเป็นบ้านหลัง เล็กๆ ในบริเวณวัดปากน้ำ มีเนื้อที่มากกว่าบ้านหลังเดิม เพื่อรองรับผู้มาปฏิบัติธรรม

สร้างวัดพระธรรมกาย : ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เมื่อคุณยายอายุ ๖๑ ปี หลังจากที่ หลวงพ่อธัมมชโยบวชแล้ว มีคนมาปฏิบัติธรรมเพิ่มมาก ขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้บ้านธรรมประสิทธิ์ไม่สามารถ รองรับผู้มาปฏิบัติธรรมได้ทั้งหมด คุณยายจึงได้รวบรวม คณะศิษย์มาสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งใหม่ ให้ชื่อว่า “**ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม**” ซึ่งในภายหลังได้เปลี่ยนชื่อเป็น “**วัดพระธรรมกาย**”

ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เมื่อการสร้างกุฏิที่พักและศาลาปฏิบัติธรรม สำเร็จไปส่วนมากแล้ว คุณยายได้พาคณะศิษย์ย้ายจาก

บ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มาอยู่ที่วัด-
พระธรรมกาย

ท่านทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังสติปัญญาใน
การสร้างวัดเป็นอย่างมาก เป็นทั้งที่ปรึกษา และเป็นศูนย์
รวมใจให้แก่หมู่คณะยุคนุกเบิก ให้ทำงานสร้างบารมีร่วม
กันอย่างมีความสุข

นอกจากนี้คุณยายยังวางกฎระเบียบ และแนวปฏิบัติต่างๆ
ภายในวัดอย่างรัดกุมตั้งแต่ต้น ทั้งยังคอยช่วยเหลือเรื่อง
ความเป็นอยู่ และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของงานทุก
อย่าง

ในงานละเอียดคุณยายยังต้องนั่งสมาธิช่วยแก้ไขทุกข์ของ
เพื่อนมนุษย์ กลับแกสิ่งที่ไม่ดีให้หมดไปจากหมู่คณะและ
นั่งสมาธิตามสมบัติมาเพื่อใช้สร้างวัด นับเป็นภาระหน้าที่
ที่หนักมาก จนคุณยายล้มป่วยหนัก แต่ด้วยปณิธานอัน
แน่วแน่ที่จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายตามคำสั่งของหลวงพ่
วัดปากน้ำ ทุกคนก็ร่วมแรงร่วมใจกันสร้างวัดจนสำเร็จใน
ราวปี พ.ศ. ๒๕๒๖

สร้างแม่พิมพ์ที่ดี : ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ตั้งแต่ยังอยู่วัดปากน้ำจนได้มา
สร้างวัดพระธรรมกาย คุณยายได้ปลูกฝังหมู่คณะยุค
บุกเบิกสร้างวัด ให้รักบุญ รักการสร้างความดี โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งให้รักการปฏิบัติธรรม และหมั่นฝึกฝนตนเองให้
เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน อันเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง
และยังประโยชน์แก่ชาวโลกได้ในภายภาคหน้า

นอกจากนี้ คุณยายยังเมตตาอบรมสั่งสอนศิษย์ทุกคนให้ รู้จักการครองตน อยู่ในเส้นทางการสร้างบารมีอย่างมั่นคง มีความสุข และบริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่งๆ ขึ้นไป อีกทั้งยังให้คำแนะนำในงานหยาบต่างๆ ด้วย เช่น สอนการดูแลความสะอาดเสนาสนะ การใช้สมบัติพระศาสนาให้คุ้มค่า และเกิดประโยชน์สูงสุด เป็นต้น

นับเป็นการสร้างแม่พิมพ์ที่ดีไว้เป็นแบบอย่างในพระพุทธศาสนา เพราะคณะผู้บุกเบิกสร้างวัดในยุคนั้นต่างทยอยบวชอุทิศชีวิตเป็นพระภิกษุ และให้การอบรมสร้างทายาททางธรรมที่สมบูรณ์แบบ เพื่อเผยแผ่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อเนื่องมาอย่างไม่ขาดสาย จนถึงปัจจุบัน

ขยายพื้นที่สร้างวัด :ภารกิจสำคัญที่หลวงพ่อดมชโย คุณยาย และหมู่คณะรุ่นบุกเบิกได้ทำตลอดมาตั้งแต่แรกเริ่มควบคู่กับการสร้างวัดคือ การอบรมสั่งสอนปลูกฝังศีลธรรม ทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติให้แก่เยาวชน และประชาชนทั่วไป

เมื่ออบรมปลูกฝังศีลธรรมมากเข้า ผู้เข้าอบรมต่างเห็นคุณค่าของธรรมะด้วยตนเอง จึงชักชวนญาติมิตรมาปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ไม่เพียงพอที่จะรองรับ จึงต้องขยายพื้นที่สร้างวัดออกมาอีก ๒,๐๐๐ ไร่ และยังได้สร้างปูชนียสถานที่สำคัญ คือ มหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล และมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เพื่อเป็นศูนย์รวมใจและเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมที่สามารถรองรับผู้มาปฏิบัติธรรมจำนวนมาก

ที่หลังไหลมาอย่างไม่ขาดสาย

ปัจจุบัน วัดพระธรรมกายปรากฏเด่น สง่างาม บนผืนแผ่นดินนี้ เป็นศูนย์กลางในการปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนิกชนทั่วประเทศ และยังเป็นศูนย์รวมในการปฏิบัติธรรมในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาสำหรับชาวพุทธทั่วโลกอีกด้วย

ทั้งนี้ด้วยการนำของพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย) และด้วยความร่วมแรงร่วมใจของคณะพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และสาธุชนผู้ใจบุญทุกท่าน โดยมีบุคคลสำคัญยิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จทั้งมวลของวัดพระธรรมกาย คือ

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

คณะผู้จัดทำ

ISBN : 974-92727-8-1

ชื่อหนังสือ : รอยเท้ายาย

ผู้เรียบเรียง

จำนวนหน้า

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๑๗๗ หน้า

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : มกราคม ๒๕๔๘ ๘,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์ : มูลนิธิธรรมกาย

เอื้อเฟื้อฝ่ายศิลปกรรม : บริษัท ศรีเอช โซน จำกัด

ออกแบบจัดทำปก : ธาดา วงศ์คุณานนท์

ออกแบบจัดรูปเล่ม : สันทัด คักดีสาคร

แยกสี / ทำเพลท : พี พี เพลท โทร. ๐-๒๒๗๔-๗๔๙๐

พิมพ์ที่ : บริษัท กราฟฟิคอาร์ตพริ้นติ้ง จำกัด

๑๐๕/๑๙-๒๑ ถนนนเรศวร แขวงสี่พระยา

เขตบางรัก กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

โทร. ๐-๒๒๓๓-๐๓๐๒-๕

ชมรมนักคิดนักเขียนเพื่อสันติภาพโลก มูลนิธิพัฒนาการศึกษาเพื่อศีลธรรม

๑๖/๑๙ หมู่ ๖ ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

โทร. ๐-๒๘๓๑-๑๗๑๒, ๐-๘๘๗-๒๑๗๖ โทรสาร ๐-๒๘๓๑-๑๗๑๔

writepeace@hotmail.com

ขอขอบคุณผู้ให้การสนับสนุน

ก.ศ. ๒๕๓๗

